

Peter Tiehuis

Op Amsterdam
Guitar Heaven

**Orange
OR60**

Soepel, chic, krachtig

**Ibanez Iron Label
AZ41B1**

Meer dan metal

HÉT BLAD VOOR GITARISTEN

OKTOBER 2026

Nº 427

Gitarist

Triggerfinger's

Ruben Block

“Riffs worden songs en die moeten iets vertellen”

**PRS SE Ed Sheeran
Hollowbody I Piezo
Baritone**

Overbrugging tussen open
akkoorden en heavy metal-riffs

TESTS Angel Lopez Sherry CE Cedar • Laney Supergrace Loudpedal • Thorn Soundlabs Bad Cash
Vox VTB-1 Treble Booster & VFZ-1 Fuzz • Dr. Liston's schoonmaakproducten • Thorn Soundlabs Bad Cash
Electro-Harmonix Big Muff PI 2

INTERVIEWS Bill Kelliher & Nick Johnston (Mastodon) • John Norum (Europe) • Rodrigo y Gabriela
Oeds Beydals (Iron Jinn)

FEATURES Bowie's gitaristen: Adrian Belew - Peter Frampton - Carlos Alomar - Robert Fripp
Norman's Rare Guitars

adviesprijs € 9,50
oktober 2026 | www.gitarist.nl

BP 817109661077139

Fame

handmade in Europe

FAME FORUM IV
- 20th Anniversary Series -
Burl Emerald Green Highgloss
€ 1.499

FAME FORUM IV
- 20th Anniversary Series -
Burl Stonewashed Blue Gloss
€ 1.499

Uit de test van Gitarist 413:
"Betaalbare perfectie" – "Uitmuntende afwerking"
– "Looks, bespeelbaarheid en geluid zijn perfect"

FAME FORUM IV
- 20th Anniversary Series -
Burl Natural Gloss
€ 1.499

FAME FORUM IV
- 20th Anniversary Series -
Burl Trans Black Gloss
€ 1.499

MUSIC STORE
professional

Bezoek Europa's grootste muziekwinkel!

Istanbulstr. 22-26 | 51103 Keulen | Tel. +49 221-8884-1660 | export-nl@musicstore.com | musicstore.de

Order here

FAME

FORGE YOUR SOUND

SE CHLEO HERMAN LI SIGNATURE

"With the PRS SE Chleo, we set out to create the best affordable guitar that delivers a unique combination of effortless playability, outstanding craftsmanship, and versatile tonal range. It combines modern innovations with classic style, giving players the tools they need to create everything from classic tones to cutting edge new sounds. The SE Chleo proves that a world-class instrument doesn't have to break the bank—it's a guitar that brings high-end performance within reach for everyone."

— Herman Li, DragonForce

Photography by Mikko Dumadag

PRS PAUL
REED
SMITH
GUITARS

SE

Gitarist

36e jaargang nr. 427 – oktober 2026

Gitarist is een uitgave van De Inzet b.v.

Adres voor redactie en administratie:

Atlantisplein 1, 1093 NE Amsterdam

Bezoekadres: Atlantisplein 1, 1093 NE Amsterdam

Tel. 020 675 5308, info@gitarist.nl, www.gitarist.nl

ABN Amro: 55.87.32.720

Hoofredactieteam: Hoofredactieteam:

Erk Willemsen (algemeen), Steven Faber (tests),

Kevin Pasman, Chris Dekker

Eindredactie: Co Koenen, Steven Faber, Chris Dekker

Gitarist.nl: Klaas Jan Stol

Vaste medewerkers: Hein van Dongen, Jan Peter

Eerenberg, Kevin van der Meijden, Jona Pattipeilohy

Verder werkten mee aan dit nummer: Gregory Adams,

Joe Bonamassa, Matt McCracken, Joel McIver,

Amit Sharma, Martin Smith, Andy Timmons

Vormgeving: Marcel Willemsen, Caia Veenstra,

Sofie Bernhagen

Uitgever: Erk Willemsen

Sales: Ronald Willemsen, Erk Willemsen

ads@k18.nl

+31 20 6755308

Bladmanagement: Ronald Willemsen,

Erk Willemsen - ads@k18.bl, +31 20 6755308

Boekhouding: Mirjam Berendse,

gitaristfactuur@uitgeverijdeinzet.nl

Druk- en bindwerk: Veldhuis Media, Meppel

Distributie voor Nederland: Betapress, Gilze

Distributie voor België: AMP, Brussel

Licentie: Future plc., Bath, UK

Niets uit deze uitgave mag in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën of enige andere manier, worden vervaelvoudigd of opgeslagen, zonder voorafgaande toestemming. Zonder schriftelijke goedkeuring is het niet geoorloofd dit blad op te nemen of ter beschikking te stellen van een leesportefeuille. De uitgever behoudt zich het recht voor advertenties zonder opgaaf van redenen te weigeren.

ISSN 0928-8007

© 2026 Alle rechten voorbehouden

GITARIST verschijnt 12 x per jaar

Neem een abonnement: muziekmagazines.nl/gitarist,

of abo@gitarist.nl, of bel +31 (0)20 6755308

Graag bij alle correspondentie naam, adres,

en mailadres vermelden

• Losse edities € 9,50

• Proefabonnement (2 edities) € 13,90

• Jaarabonnement (12 edities) € 87,90

incl. introkorting € 76,90

• Tweejaarabonnement (24 edities) € 159,90

incl. introkorting € 134,50

NB: extra verzendkosten buiten Benelux los nummer

€ 2,-, en jaarabonnement € 24,-

Zie voor meer mogelijkheden, cadeau-abonnementen

en speciale aanbiedingen: muziekmagazines.nl/gitarist

• Digitale editie via Readly.com

Abonnementenadministratie:

Mirjam Berendse

abo@gitarist.nl, 020 675 5308

Atlantisplein 1, 1093 NE Amsterdam

Coverfoto: Ruben Block, foto door Şilan Dağdeviren

G EXTRA ONLINE

ONZE WEBSITE GITARIST.NL

Op onze site bieden we nieuwsberichten, extra's bij de artikelen in het blad, een enorm test-archief en veel video!

VIDEO

- Playlists van onze videocursussen
 - De Magie van de Blues in de muziek van nu door Jack Pisters
 - ESP School of Metal - Kevin Storm & Guests
 - SEGA gitaarworkshop 'De Legacy van Jimi Hendrix'
- Video bij de workshops van Joe Bonamassa en Andy Timmons
- Videoserie Gitaarmannen, met deze keer Christon Kloosterboer, Rowdy Prins en Steve Jordan over John Mayer

NIEUWS

- **Programma Guitar Summit**
Merken en nieuwe namen Amsterdam Guitar Heaven
- **Meer nieuws over de Guitar Week in Bergen op Zoom**
18-23 oktober

TESTS

Duik in ons testarchief: we hebben er **bijna 1000 online** staan!

gitarist.nl

Triggerfinger is weer helemaal terug na het overlijden van bassist **Monsieur Paul**. We spraken gitarist-zanger **Ruben Block** over het nieuwe album en de aanstaande tournee. Ook **Mastodon** verloor een bandlid. **Nick Johnston** moest de grote schoenen van **Brent Hinds** vullen. We spraken hem en gitaarcollega **Bill Kelliher** over hun nieuwe album. We presenteren ook een mooie serie tests in deze editie. **Laney** lanceert met haar Supergrace Loudpedal twee geloofwaardige versterkersounds in het formaat van een effectpedaal. Van **Ibanez** testen we een nieuwe gitaar in haar Iron Label serie en **Ed Sheeran** brengt zijn eerste elektrische gitaar op de markt, een **PRS**. Van **Orange** bespreken we een clean klinkende buizenversterker en van **Vox** twee moderne interpretaties van vintage pedalen.

Verder natuurlijk veel nieuws, workshops en een winkelportret van **Schreeven Nijmegen!**

38

Feature

- 44 Bowie gitaristen
- 48 Norman's Rare Guitars

Interviews

- 34 Triggerfinger's Ruben Block
- 38 Mastodon's Bill Kelliher & Nick Johnston
- 56 Peter Tiehuis

Tests

- 18 Ibanez Iron Label AZ41B1
- 20 PRS SE Ed Sheeran Hollowbody I Piezo Baritone
- 23 Angel Lopez Sherry CE Cedar
- 24 Orange OR60
- 26 Vox VTB-1 Treble Booster & VFZ-1 Fuzz
- 28 Laney Supergrace Loudpedal

- 30 Dr. Liston's schoonmaakproducten
- 32 Thorn Soundlabs Bad Cash
- 32 Electro-Harmonix Big Muff PI 2

Workshops

- 52 Melodie als muze
- 53 Joe's blueswereld

Diversen

- 6 Input: nieuws en rubrieken o.a. John Norum, Oeds Beydals, Rodrigo y Gabriela, Kiki Wong's pedalboard, en de column van Kevin Storm
- 54 Winkelportret: Schreeven Muziekinstrumenten
- 60 Gitarist Events
- 65 Mijn gitaarwereld: Johnny Marr

De zomer voor een gitarist

De zomer is voor mij de meest losse periode van het jaar. Alle leswerkzaamheden liggen stil, dus is er tijd voor taken die de afgelopen tijd zijn blijven liggen.

Voor de vakantie is altijd de vraag: neem ik nog een gitaar mee? Tot nu toe heb ik dat nooit gedaan. Het werkt voor mij goed om ook van het spelen even afstand van te nemen. Meestal kom ik vol nieuwe ideeën terug. De muziek in mijn hoofd gaat door, maar zonder de vaste oefen- en speelroutine wordt je daar niet door beperkt.

Dit jaar sloot een concert midden in augustus heel goed aan bij het vrije gevoel van de zomer. Ik zag Wilco voor het eerst live (veel over gehoord, nooit echt ingedoken) en werd verrast door de rol van Nels Cline. Binnen de band lijkt Cline volledige artistieke vrijheid te hebben, waar hij dan ook volop gebruik van maakt. Inspirerend en heerlijk om te zien en te horen.

Na de vakantie is het altijd weer fijn om aan de slag te gaan en uit te kijken naar het najaar met hoogtepunten als de Guitar Summit in september en in november onze eigen Amsterdam Guitar Heaven. De eerste bevestigde namen lees je al in deze editie.

Hopelijk hebben jullie ook een inspirerende zomer achter de rug en zien we je bij een van deze evenementen!

Steven Faber, steven@gitarist.nl

Countrylicks

Tijdens de zomertoernee van Wilco speelde gitarist Pat Sansone prachtige gitaarpartijen op een B-Bender Telecaster. Laat Fender nu net een nieuw model hebben met dit bijzondere systeem...

We hebben het over de John Osborne Telecaster. Deze gitarist van country-band Brothers Osborne stelde zelf een Telecaster samen met het B-Bender systeem en dit instrument werd het uitgangspunt van zijn signaturemodel dat nu beschikbaar is. Voor wie het systeem niet kent: met een mechanisme in de body dat is bevestigd aan de draagbandknop aan de ene kant en de b-snaar aan de andere, kan je door de gitaar tegen veerspanning in naar beneden te drukken de stemming van de b-snaar een hele toon verhogen, waardoor je pedalsteelachtige licks op gitaar kan spelen.

In tegenstelling tot het originele systeem dat is ontworpen door The Byrds' drummer Gene Parsons, is dit mechaniek niet op een stalen plaat, maar rechtstreeks op de elzen body bevestigd. Vandaar dat het gewicht van deze Telecaster met 3,4 kg heel redelijk is. Verder heeft de gitaar een geoliede esdoorn hals met '1968 C-profiel' en is de olympic white nitro lak als road-worn afgewerkt.

fender.com

■ B-Bender

Onder de doorzichtige plastic plaat, ziet de B-Bender eruit als een tentoonstellingsstuk in een wetenschapsmuseum, maar je kan het plexiglas eenvoudig loshalen om de veerspanning aan te passen.

■ Pickups

Sommige Telecaster halspickups kunnen enigszins donker of zelfs gedempt klinken, maar open covers zijn populair geworden bij gitaristen die wat meer helderheid in het hoog zoeken.

■ Stringtree

De gitaar is voorzien van een stringtree die alle drie de onomwonden snaren omlaag drukt voor de optimale breekhoek over de kunstbenen topkam.

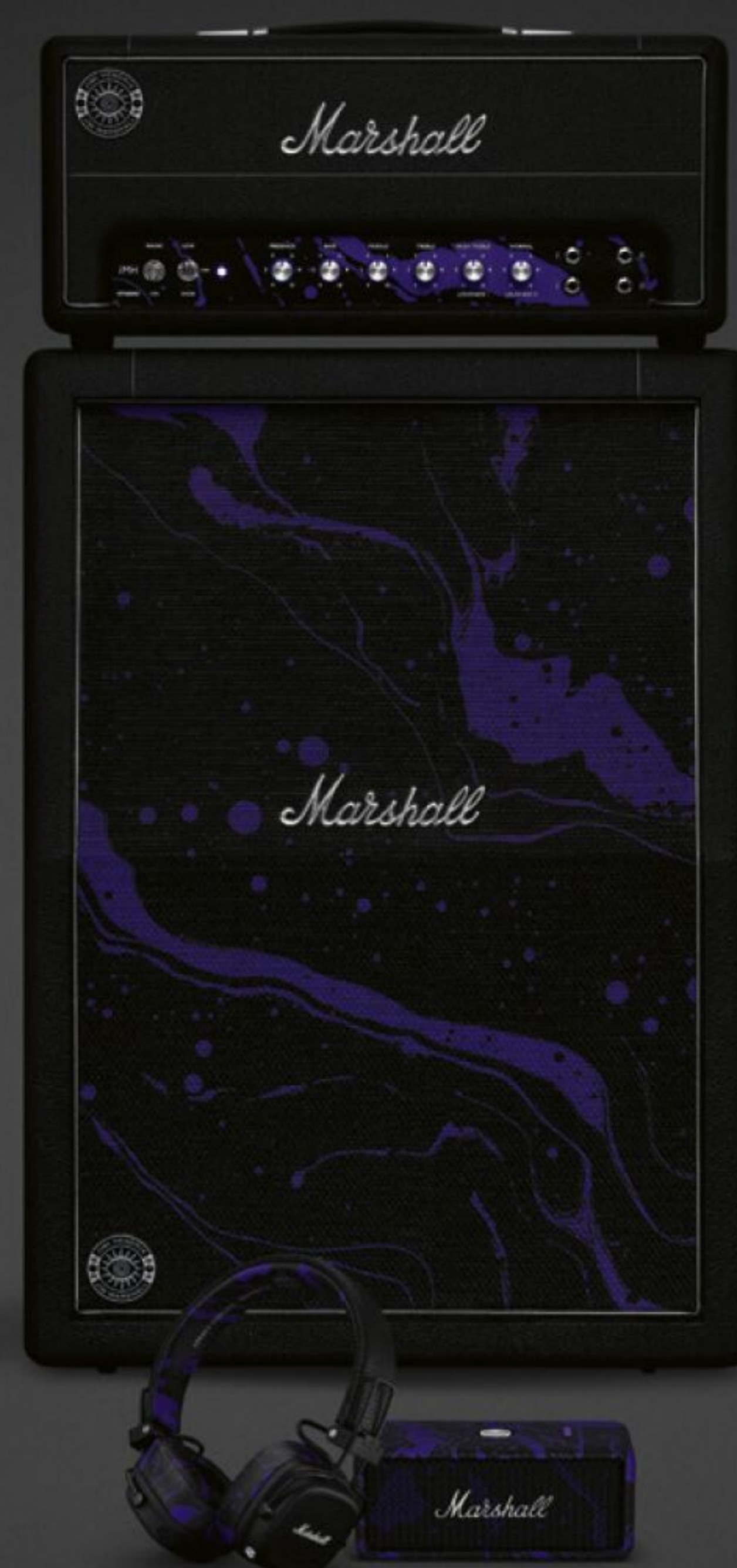

Compacte Hendrix-stack

Je hebt in Gitarist al kunnen lezen over de gelimiteerde bundel van de Anniversary Jimi Hendrix signature Marshall halfstack en Fuzz Face. Nu brengt Marshall drie nieuwe producten uit ter gelegenheid van het zestigjarig jubileum van de combinatie Hendrix & Marshall. De Hendrix 60th Anniversary JMH Studio is een in het VK gebouwde versterker in de Studio-lijn. Dat houdt in dat het een kleinere versie is van 20 watt met twee EL34 buizen in de eindversterker. Net als de grote gelimiteerde versie is deze mini-stack voorzien van een paars olie-op-water design.

Tegelijkertijd brengt de consumentenelektronica-tak van het merk een signature Major V hoofdtelefoon en Emberton III bluetoothspeaker uit in hetzelfde design.

marshall.com

G BOSS BAG

Boss heeft zijn lijn met gigbags vernieuwd. De verschillende modellen hebben een dikkere voering gekregen en verbeterde ondersteuning voor de gitaar aan de onderkant. Daarnaast zijn de vakken vergroot en aangepast, zodat je meer accessoires kan meenemen. Alle modellen zijn voorzien van ondersteuning van de hals en draagbanden. Er zijn drie versies voor elektrische gitaren, de lichte CB-EG05 versie, de luxe CB-EG25 met dubbele halsondersteuning en daartussen de CB-EG15 die ook beschikbaar is voor akoestische gitaren.

boss.info

G VEMURAM LAS LUNAS

Het Japanse Vemuram heeft met de Las Lunas een distortionpedaal uitgebracht dat de drive-sound nabootst zoals je die hoorde in de periode eind jaren '70 - begin jaren '80.

Hij heeft een passieve 3-bands EQ (bass, tone/mid, treble) met een zeer breed instelbereik en een natuurlijk, organisch drive-geluid. Dankzij de uitgebreide toonregeling past hij bij veel typen gitaren en versterkers. Je kan kiezen uit twee over-sturingsstijlen: dist A (neutraal, gedetailleerd en warm) en dist B (scherp, krachtig en vol). Met trimpots kan je voor beide standen de vervorming finetunen.

fillingdistribution.com

G AUSTRALISCHE GITAREN

Het Middelburgse LP Guitars brengt in samenwerking met de Australische boetiekbouwer Chris Wynne de Australian Landscape serie uit: gitaren gemaakt van inheemse houtsoorten uit Australië. Met de Tarkine is het eerste instrument uit de serie beschikbaar, een concert-model. Hij is gemaakt van tiger myrtle voor de zij- en achterkant. Deze houtsoort heeft een heel kenmerkende tekening die ontstaat door een schimmelproces in een volwassen boom. Voor het bovenblad is bunya gebruikt, een goed alternatief voor sparren.

lpguitars.nl

10 jaar 'Birds of a Feather'

PRS heeft de Custom 24 'Birds of a Feather' Limited Edition aangekondigd. Van deze gitaar uit de Core-lijn worden 350 exemplaren gemaakt ter ere van het tienjarig bestaan van de 'Birds of a Feather'-inleg, die voorheen alleen verkrijgbaar was bij Private Stock-gitaren. Deze interpretatie van de iconische vogelinleg van PRS is ontworpen door Paul Miles, de huidige Director of Manufacturing.

De gitaar heeft een top van gevlamd esdoorn op een mahonie body. Hij is voorzien van PRS DMO-pickups, een Pattern Thin-hals, PRS Phase III-vergrendelbare stemmechanieken en de Gen III-tremolo. Het model is verkrijgbaar in de kleuren blood red, charcoal microburst en honey gold.

prsguitars.com

Huilbaby

Orange heeft met de Baby Terror een nieuwe telg toegevoegd aan zijn Terror-serie. En dit keer is het een moderne lichtgewicht solid-state versterker met voldoende vermogen om een 4x12-kast te laten brullen. Het ontwerp heeft vier trapsgewijze, single-ended JFET-versterkingstrappen, waardoor de Baby Terror volgens ontwerper Ade Emsley 'heel buisachtig' klinkt. Met zijn gewicht van 1,5 kg en kleine afmetingen noemt Orange het een 'micro-lunchbox', maar wij zouden eerder

denken aan 'snoeptrommel'. Hij heeft twee volumeregelaars, een gainregelaar, driebands EQ plus presenceregelaar en een 'tubby'-schakelaar om laag toe te voegen aan cleanere sounds. Extra features zijn een effectloop en xlr di-uitgang.

htd.fr

Akoestisch El Dorado

Epiphone brengt de Marcus King El Dorado uit, een akoestische gitaar naar Marcus' eerste gitaar die hij van zijn vader kreeg. De uit volledig massief palissander en sparren gemaakte body heeft behalve de opvallende slagplaat een vierlaagse binding op de top. De hals met een mensuur van 25,5 inch heeft een C-profiel en benen topkam. Op de kop vinden we Epiphone Deluxe-stemmechanieken met metalen knoppen en een Epiphone-logo van parelmoer. De Marcus King El Dorado is uitgerust met een L.R. Baggs Element Bronze-pickup onder het zadel plus voorversterker en wordt geleverd met koffer.

epiphone.com

Martin signatures voor Joe Bonamassa

Martin Guitars brengt de 00-18 Joe Bonamassa en de 00-10E Retro Joe Bonamassa uit, twee nieuwe signaturegitaren geïnspireerd op Bonamassa's Martin 00-18 'shade-top' uit 1937.

Dit is de tweede keer dat Martin en Bonamassa samenwerken. De 00-18 Joe Bonamassa is met de hand vervaardigd in Nazareth, Pennsylvania, en combineert een massief sparren bovenblad met achter- en zijkanten van mahonie voor een warme, heldere en responsieve klank. Verder heeft hij Golden Era geschulpte X-bracing voor een open, dynamische respons.

De 00-10E Retro Joe Bonamassa wordt gemaakt in Mexico en brengt zo het gevoel en de sfeer van Bonamassa's vooroorlogse 00 binnen het bereik van een breder publiek van gitaristen.

De gitaar combineert een massief sparren bovenblad met een massieve sapele achter- en zijkant voor een gebalanceerde klank. De gitaar heeft een Performing Artist-hals voor een toegankelijke bespeelbaarheid en E1-elektronica met volume-, toon- en faseregelaars, samen met een ingebouwd chromatische stemapparaat.

martinguitar.com

G GECompenseerde SNAARSPANNING

De snaren van het Amerikaanse Straight Up Strings onderscheiden zich doordat bij het ontwerp veel nadruk ligt op de manier waarop snaren in wisselwerking staan met de brug om hun energie optimaal over te brengen op de top. Hiervoor hebben de snaren een gecompenseerde spanningen en neerwaartse kracht op de brug. De snaardiktes en combinaties van kerndraad en omwikkeling zijn gebaseerd op de plaats waar de snaren op de brug liggen en op de spanning van aangrenzende snaren. Straight Up snaren zijn verkrijgbaar voor staalsnarige akoestische gitaren, banjo's, mandolines en resonators.

snarensnare.nl

G KRAMER VOOR MALINA MOYE

Kramer heeft met de Malina Moye Pacer Deluxe een signaturegitaar uitgebracht voor deze gitariste die 'upside-down'-gitaar speelt. Dus natuurlijk is er een linkshandige versie, maar de gitaar is ook in een rechtshandige uitvoering beschikbaar.

De gitaar, afgewerkt in *splash blue*, heeft een elzen body met als elementen een DiMarzio Virtual Vintage Blues bij de hals, een Area 67 in het midden en Super Distortion bij de brug. Verder heeft hij goudkleurige hardware waaronder een tweepunts non-locking vibrato-systeem van Kramer en Kramer locking-stemmechanieken.

kramerguitars.com

G UITSLAG BLACKSTAR GIVEAWAY

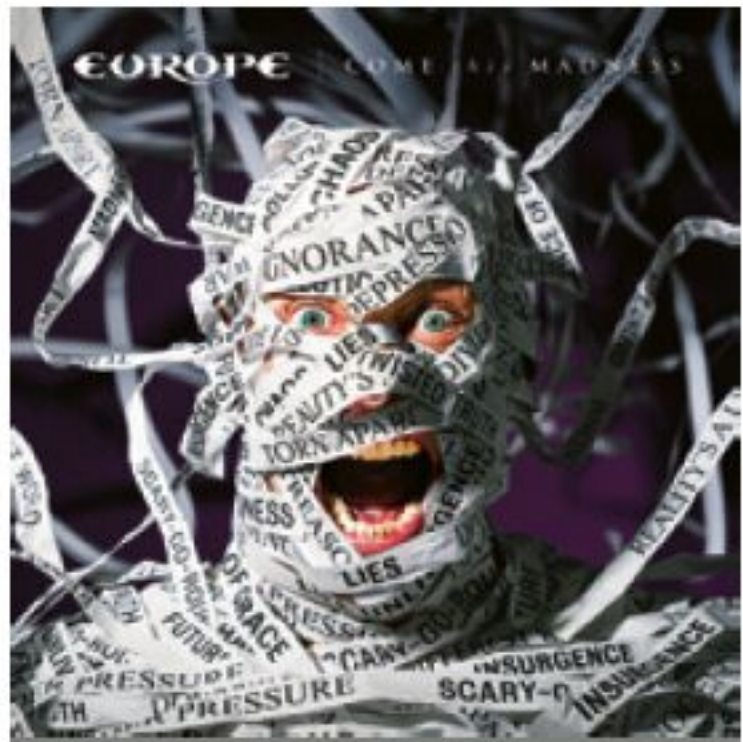
In het julinummer van Gitarist (nr. 424) kon je kans maken op een Blackstar Beam Mini desktopversterker met 12 versterkermodellen en 35 effecten van studiokwaliteit. De versterker is verder voorzien van Bluetooth en stereoweergave en is hij uitgerust om Tone3000 Neural Amp Modeling-captures te importeren. Uit de stapel inzendingen trokken we de naam van Mario Verlaat. De Beam Mini is inmiddels naar de winnaar gestuurd. Met dank aan distributeur Face voor het ter beschikking stellen van de prijs.

face.be

John Norum(Europe)

Een stuk rustiger geworden

‘Come This Madness’ is het eerste Europe-album in negen jaar. Gitarist John Norum vertelt over de spullen die hij bij de opnamen gebruikt.

“Mijn favoriete Strat, die ik ook op het album gebruik, is een ‘72 reissue uit Japan. Op de tour voor ‘The Final Countdown’ speelde ik ook op Japanse ‘72 reissues. Die heb ik vergeleken met Amerikaanse Strats en die Japanse waren veel beter. Ieder detail klopt. Die heb ik voor bijna alle solo’s gebruikt.

Voor de slagpartijen heb ik een Gibson Flying V gedubbeld met een Strat. Tot een jaar of tien geleden heb ik alleen maar Les Pauls gespeeld, maar dat doe ik niet zoveel meer. Ik denk dat de Flying V en de Strat beter bij me passen. Voor mijn gevoel speel ik beter op een Les Paul, maar dat neuzige middenbereik van die Flying V klinkt beter.

In de jaren tachtig gebruikte ik veel Strats in de studio. Dat ben ik weer gaan doen. Daardoor realiseer ik me dat ik dat singlecoilgeluid gewoon heel mooi vind. Sommige hebben wel gestapelde pickups, waardoor het eigenlijk humbuckers zijn.

De versterker voor zeventig, tachtig procent van het album is een 50-watt Hiwatt die ik van Matthias Jabs gekocht heb. Hij heeft hem op drie Scorpions-albums uit de jaren negentig gebruikt. Verder heb ik een 100-watt Mezzabarba gebruikt, een geweldige Italiaanse versterker. Hij doet me aan dat hele cleane geluid van een Hiwatt denken. Ze hebben veel headroom, dus ik zet er vaak een Boss overdrive of distortionpedaal voor.

Als ik een solo voor een snel nummer moet spelen, ga ik een beetje improviseren en monteer ik vervolgens de beste stukken aan elkaar. Voor de langzamere nummers werk ik graag een melodie uit. Als ik een goede zangmelodie in het refrein hoor, verwerk ik die melodie in de gitaarsolo. Vooral op ballads wil ik graag met iets komen wat iets zegt.

Zo deed ik het ook in de jaren tachtig, maar ik ben niet meer zo energiek of krankzinnig als ik toen was. Toen ik begin twintig was, waren er veel snelheidsduivels, zeker als je in je jeugd bevriend bent met Yngwie Malmsteen. Natuurlijk beïnvloedde hij mij. Maar later realiseer je dat er meer is, dus ik ben een stuk rustiger geworden.

Intussen ben ik ook aan een nieuw soloalbum bezig. Het is een stuk meer bluesy. Dat past nooit zo goed bij Europe. En ik heb de vrijheid om te doen wat ik wil; ik kan zo van een bluesnummer naar een popsong of metal gaan.”

(Kevin Pasman)

Concert: Musis, Arnhem (5-10)

© Linda Florin

Nieuw album Reinier Baas en Jeugd Jazz Orkest

Het Nederlands Jeugd Jazz Orkest toert nu al enige tijd onder leiding van Reinier Baas met de voorstelling 'Opus Kaleidoskopus'. Hierbij worden zestien muzikanten als onderdeel van een tweejarig coachingstraject opgeleid tot de jazzmuzikanten van de toekomst. De resultaten bevielen blijkbaar dusdanig goed dat er ook een album-release uit voortkomt. En dat is ook terecht; het album laat horen hoe goed zowel Baas als de jeugdige muzikanten met wie hij werkt begrijpen hoe je elkaar de ruimte geeft. Virtuoze momenten zijn er wel degelijk, zeker ook van Baas zelf, maar alles staat in het teken van melodie en mooie arrangementen.

"We begonnen dit traject met drie uitgangspunten", aldus Baas. "Het proces is belangrijker dan het resultaat, het collectief is belangrijker dan het individu en iedere musicus moet eigenaarschap voelen over het artistieke werk. Deze jonge musici hebben een volwassenheid laten zien die verder loopt dan hun leeftijd." 'Opus Kaleidoskopus' is 18 augustus uitgekomen, digitaal en op vinyl.

G RAUW SOLOALBUM BANTY HOLLER

Banty Holler, of Neile H. Coe III voor intimi, is een Amerikaanse zanger/gitarist die in Den Haag woont en zijn nieuwe album 'Folk Music For Fuck Faces' trekt op basis van zijn titel al de aandacht. Het is een volledig akoestisch album dat Coe in zijn eentje live in de studio opnam. Vol rauwe blues en folk, wat door Coe's stemgeluid flink aangedikt wordt. Met name eigen werk, maar ook covers van Muddy Waters en Steve Earle.

G DE BALANS VAN HIPPOTRAKTOR

Als er iets is waar het Vlaamse Hippotraktor lof voor verdient, is het hoe goed de woeste beukriffs en sfeervolle, bijna cleane toplaag elkaar in balans houden. Op dit fundament is hun tweede album 'Annihilist' gebouwd. De muziek bevindt zich ergens in het grijze gebied tussen moderne progressieve metal en kalmere progressieve rock. Alle elementen versterken elkaar. Dat geldt ook zeker voor de gitaren van Chiaran Verheyden en Kristof Du Jardin, die zelden unisono lijken te spelen.

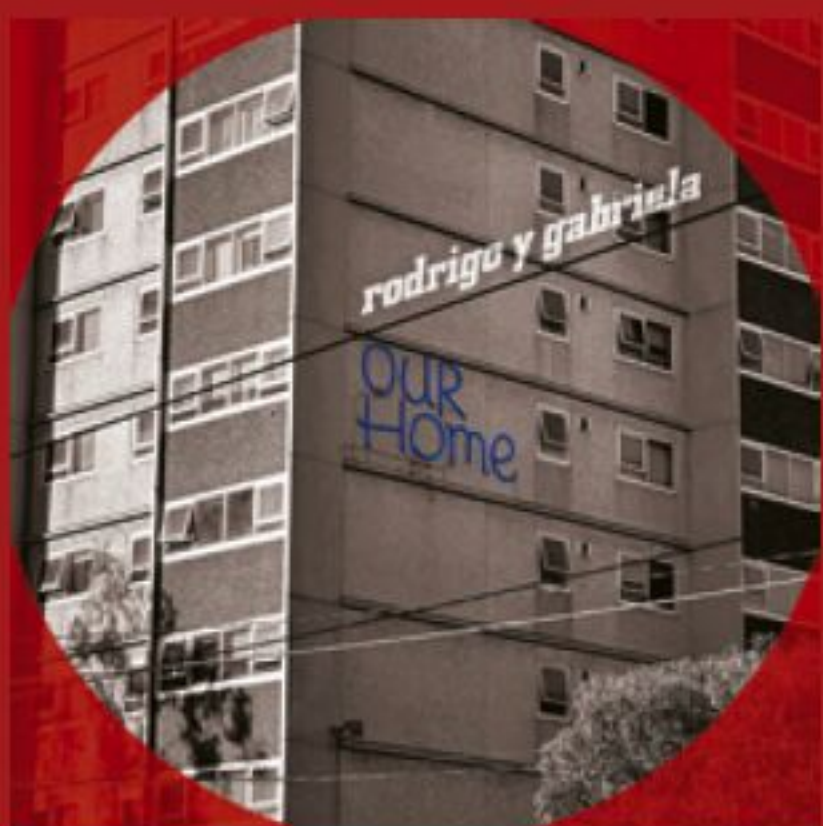
G DEBUUTALBUM ARGENTIJS-NE- DERLANDS ABSTRACTED MIND

Abstracted Mind is een Argentijnse, maar tegenwoordig vanuit Nederland opererende band die de symfonische metalklanken van bands als Epica met wat moderner progressief gitaarwerk combineert. Daar moet wel bij gezegd worden dat gitarist Yamil Ladner melodisch sterke riffs schrijft en minder nadrukkelijk leunt op extreem lage stemmingen of onnavolgbare ritmes. Hoewel er veel gebeurt in de muziek, staat alles op debuutalbum 'Break Down Your Fears' in dienst van de song en de stem van Juli Hope.

Rodrigo Sánchez (Rodrigo y Gabriela)

Niet op zoek naar perfectie

Na het meer elektrisch georiënteerde 'In Between Thoughts... A New World' (2023) zijn Rodrigo y Gabriela op 'OurHome' weer bijna volledig een akoestisch duo. Rodrigo Sánchez legt uit waarom.

“We waren naar LA gegaan om op te nemen met een bekende producer, die ons aan een fantastische drummer en bassist koppelde. We namen een demo op en die klonk als een geweldige band, maar het klonk niet als ons. Daarom besloten we vanaf nul te beginnen.

Kort daarna overleed onze geliefde studiokat Pelusa. In mijn rouw schreef ik het nummer *OurHome* op mijn akoestische gitaar. Gab was tot tranen geroerd. Ze sleutelde wat aan de harmonieën om het mooier te maken en toen dachten we: dit is de kant die we op moeten. Vervolgens begonnen de melodieën te vloeien. Het was alsof Pelusa zei: stop met klooien en doe gewoon waar je goed in bent.”

Cultuur

“Hoewel we al vaak in Japan zijn geweest, besloten we daar na onze laatste tour voor het eerst een vakantie te nemen. Het gaf ons iets nieuws, een connectie met de cultuur. Terug in Mexico stelde ik voor om het album in Japan op te nemen. Gab vond het een geweldig idee.

Ik belde Marty Friedman, die er al jaren woont, en vroeg hem: we willen je uitnodigen om op het album te spelen, maar kun je ons helpen een goede studio in het bos te vinden? Marty zei: er zijn geen goede studio's in het bos, maar er is een geweldige studio in Tokio waar het personeel goed Engels spreekt.

We hadden David (*Sardy, mixtechnicus*) aan de telefoon terwijl we de microfoons plaatsten; tien à twaalf bij iedere gitaar. We wilden in dezelfde ruimte spelen, omdat Gab en ik de nummers al zo lang zo oefenden. Een uitdaging voor David, maar het was de sound die we wilden. We waren niet op zoek naar perfectie; het moest klinken alsof we samen live spelen.”

Nabouwen

“Yamaha en Fender hebben ons aan gitaren geholpen. We hadden allebei alleen onze lievelingsgitaar mee, die nooit mee op tour gaat. De mijne is

gemaakt door de Ierse bouwer Frank Tate. Toen we in 1999 in Ierland aankwamen, hadden we allebei een nyloonsnarige Yamaha-gitaar mee. Die van Gab was wat meer klassiek, de mijne had een cutaway en 24 frets. Toen Frank net begon, vroeg hij of hij gitaren voor ons kon bouwen. De mijne was echt perfect.

Zeven jaar later benaderde Yamaha ons en vroeg ik of ze dat model konden nabouwen. En eerlijk is eerlijk: Frank was ook beïnvloed door dat Yamaha-model. Mijn metalvrienden zeggen dat hij als een elektrische gitaar voelt; ze hebben nog nooit een nyloonsnarige gitaar met zo'n dunne hals bespeeld.”
(Kevin Pasman)

Tourdata: Ancienne Belgique, Brussel (13-4-27), Paradiso, Amsterdam (14-4-27)

© Enrique Leyva

Organischer De Staat op titelloos album

Een titelloos album uitbrengen dat geen debuut is duidt vaak op een nieuw begin. Na een aantal albums waarop De Staat steeds elektronischer klonk, lijkt hun zevende album een bewuste stap naar een wat organischer, bandgericht geluid.

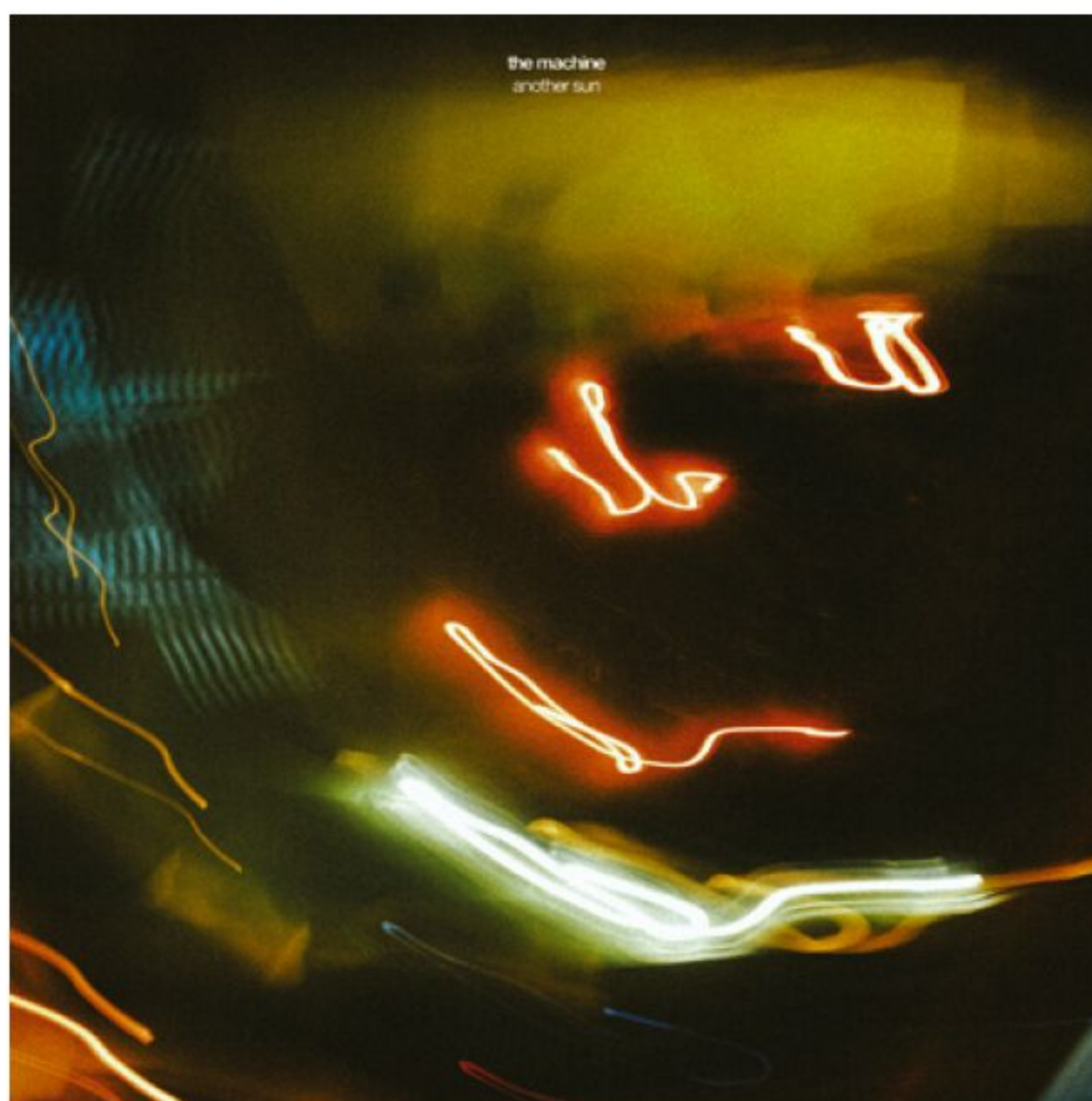
Niet dat De Staat opeens als een conventionele rockband klinkt, want dat heeft het Nijmeegse vijftal nog nooit gedaan. Het is ook weer niet zo dat 'De Staat' teruggrijpt op 'Machinery' (2011) en 'I_Con' (2013), want het album is lang niet zo uitbundig. Het lijkt alleen of de band het midden heeft proberen te vinden tussen de directere songwriting van hun recentere werk en de meer organische – zij het nog altijd uiterst conventionele – sound van hun vroegere werk.

Vedran Mirčetić is nog altijd een meester in het kleuren met effecten. Op 'De Staat' zijn het echter vooral fuzzsounds die de klok slaan. Soms zijn die vrij extreem, maar het klinkt wel altijd als een gitaar. Dat valt nog het meeste op als hij een solo speelt waarin hij een beperkt aantal noten allemaal laat tellen. Sommige sounds hebben een nadrukkelijk, spannend post-punkkarakter, zoals op nummers als *The Matter* en *The Noise* te horen is.

Tourdata: De Casino, Sint-Niklaas (25-9), Carré, Amsterdam (2-10 & 3-10)

G ECLECTISCH SOLOPROJECT MICHAEL SCHUMAN

Queens Of The Stone Age-bassist Michael Schuman brengt de laatste jaren regelmatig singles uit onder de naam GLU en nu is er in 'Pony Boy' zijn tweede EP. GLU laat een eclectische mix van stijlen horen, waarin riffs met uitgebreid effectgebruik gecombineerd worden met elektronische beats en zware bassen. Pop, rock, hiphop, R&B en dance: het zit er allemaal in. De productie is vrij druk, maar op een compacte release als 'Pony Boy' stoort dat niet.

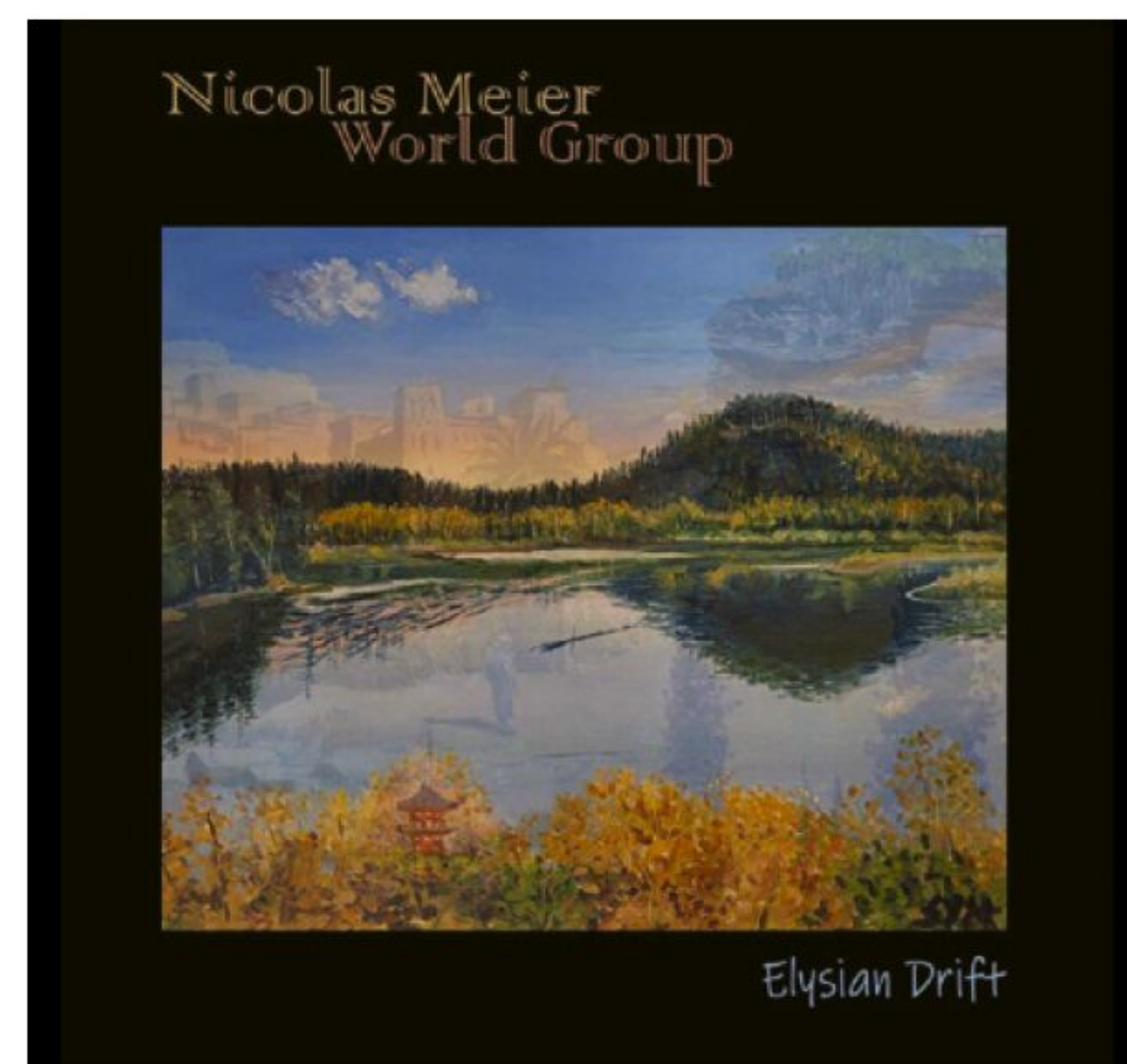

G BOEIEND POWERTRIO THE MACHINE

Stonerrock, maar dan transparanter. Psychedelische rock, maar dan gestructureerder. Progressieve rock, maar dan spontaner. Het is lastig om The Machine in een specifieke stijl samen te vatten, maar dat is precies wat hun achtste album 'Another Sun' zo indrukwekkend maakt. De Dordrechtse band vindt uitstekend het midden tussen boeiende composities en lange, geïmproviseerd aandoende instrumentale stukken, waar zanger/gitarist David Eering consequent de perfecte sounds bij weet te vinden. Een powertrio in iedere zin van het woord.

G MUZIKALE ANSICHTKAART NICOLAS MEIER

Het gaat misschien wat ver om het wereldmuziek te noemen, maar voormalig Jeff Beck-sideman Nicolas Meier verkent op 'Elysian Drift' jazz, Turkse muziek, flamenco, tango en nog veel meer. Dat doet hij met een behoorlijk gitaarsarsenaal, waaronder een nyloonsnarige fretloze gitaar. Zijn Nicolas Meier World Group creëert een muzikale ansichtkaart die vrijwel ieder nummer van stijl verandert, maar toch samenhangend en melodius klinkt. *A Night In Sant Cugat* bevat een gastrol van flamencogitarist José Almarcha. (David Mead)

Deirdre Cartwright

Weer interesse in klassieke jazz

Deirdre Cartwright werd in de jaren tachtig bekend met haar gitaarlessen in het tv-programma *Rockschool*. Sindsdien is ze uitgegroeid tot een drukbezet jazzgitarist. Onlangs verscheen 'Organik', haar eerste album als bandleider in vijftien jaar.

“Na vier albums met ARQ begon ik weer interesse te krijgen in klassieke jazz en ging ik weer naar fantastische gitaristen als Wes Montgomery, Pat Martino, Kenny Burrell en Grant Green luisteren. Ik deed jazzduo-optredens met organist Pete Whittaker en dat werkte heel goed. Gary Hammond, een fantastische percussionist, speelde met ons in Londen. We besloten een orgeltrio te proberen. De paar optredens die we gedaan hebben gaven me het enthousiasme om weer een band te starten.

Aankankelijk speelde ik op een Heritage die op een Gibson Super 400 gebaseerd is. Ik ben vrij lang, maar zelfs ik vond dat een grote gitaar. Toen deed ik wat optredens met jazzgitarist Martin Bowie op een Gibson L-4. Die is wat kleiner en speelt heel prettig. Bij een gitaarveiling bood ik op een Gibson ES-175, plus een laag bod op een L-4. Uiteindelijk won ik beide, dus heb ik twee fantastische gitaren. Op het album gebruik ik die 175 en een 20-watt Lazy J versterker.

Halverwege de opnamen bleek een van de galmveren in die Lazy J ietwat te ratelen. Daarom heb ik ook mijn Fender Princeton gebruikt: een 12-watter met een 12" speaker. Voor optredens is hij wat te stil, maar er zitten prachtige sounds in.” (David Mead)

© Polly Hancock

© Bullet-Ray van Olphe

Nederlands hoofdstuk bluegrassavontuur Bertolf

Voor 'Bluefinger' (2022) ging Bertolf naar Nashville om met befaamde bluegrass-muzikanten te werken. Hij tourde met een Nederlandse band langs de theaters en dat beviel blijkbaar zo goed, dat hij met die band een vervolg opnam. Authentiek klinkt 'Bluefinger Vol. 2' zeker. Het is het werk van een uitstekend op elkaar ingespeelde band, waarin Bertolf Lentink zelf behendig wisselt tussen begeleidende akkoorden en indrukwekkende snelle loopjes, zowel op gitaar als op banjo. Zijn wisselwerking met de mandoline van Janos Koolen en de dobro van Caspar de Groen levert verschillende zeer vermakelijke momenten op. Tot mei volgend jaar is Bertolf op tour met de 'Bluefinger'-band en het nieuwe materiaal. Alle tourdata zijn op bertolf.nl/tour te vinden.

Gevarieerd debuut No Saint & Rik Meijer

Veelgevraagd sessiegitarist Rik Meijer en americanamuzikant No Saint leerden elkaar kennen bij een bluegrassproject dat niet van de grond kwam, maar de muziek die ze samen maken op 'Off The Record' is van grote schoonheid. De liedjes met een akoestische basis zijn moeilijk te categoriseren, omdat het album buitengewoon gevarieerd is, al zijn de blues- en folksferen nooit ver weg. Enkele nummers doen echter ook aan de softrock van de jaren zeventig denken, zij het organischer; de basis bestaat altijd uit de gitaren van beide heren. Meijer voegt hier en daar wat elektrische accenten toe, maar op basis van de donkere vervormde akkoorden op slotnummer *Buy Me Some Flowers* is dat eigenlijk altijd subtiel.

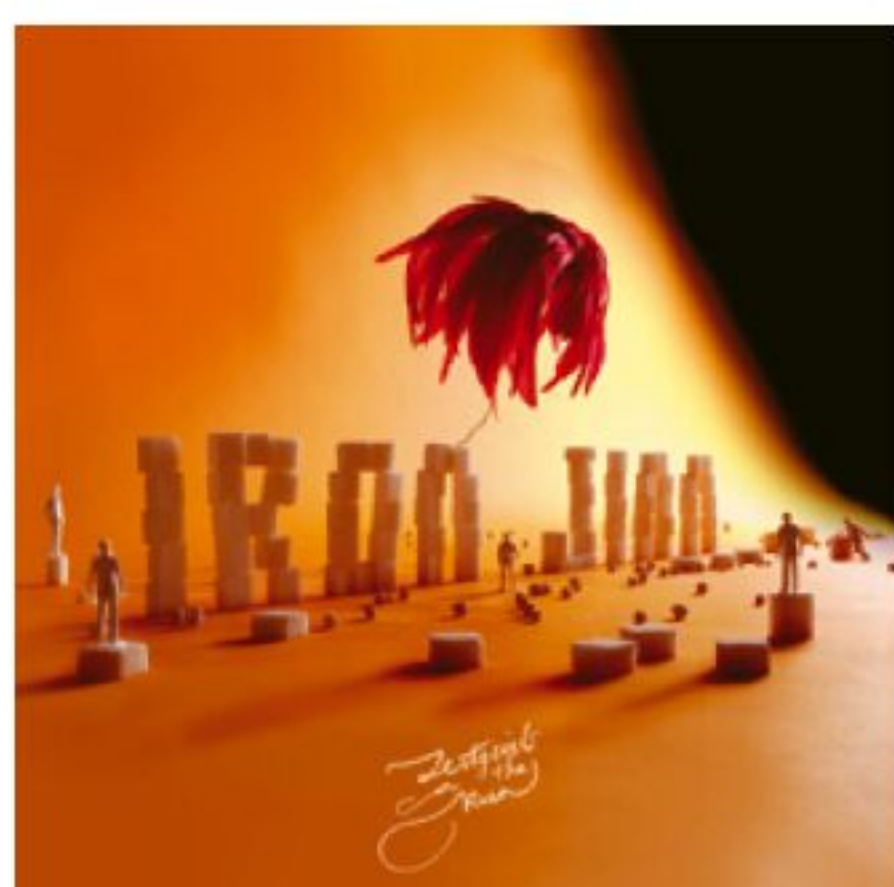

© Esther's Lenses

© Louise te Poele

Oeds Beydals (Iron Jinn)

Niet meer het epicentrum

Na de fantastische, achttien minuten durende single *The Futurist* bewijst Iron Jinn op hun tweede album 'Zeitgeist On The Run' een van de beste progressieve en psychedelische rockbands van Europa te zijn.

“Iron Jinn is ontstaan als creatief duo”, aldus gitarist Oeds Beydals. “Het eerste album was echt een studioproject. Wout (*Kemkens*, zanger/gitarist) en ik schreven een plaat, waarna Bob Hogenelst zijn drums over de pre-producties inspeelde. Pas toen we live gingen spelen, hebben we een band gevormd. Dat leidt nu tot een totaal andere plaat. *The Futurist* is een goed voorbeeld van hoe patronen en riffs in context veranderen doordat een band het al spelend steeds meer vormt. Dat proces stopt eigenlijk nooit bij ons.

Dit keer zijn we als band de studio ingegaan. Afgezien van een aantal overdubs hoor je vooral de band samenspelen. We zaten met Pieter Kloos (*producer*) in Tarwe

Sound in Eindhoven, waar we allemaal onze eigen versterkers door een Universal Audio OX speelden. Daardoor konden we live spelen, maar toch de roomsound volledig benutten voor de drums. De OX-sounds zijn later aangevuld met re-amps van Pieter: Vibrolux, Super Reverb, AC30, Hiwatt...”

Massa

“Ik speel veel licks met open snaren erin. Als enige gitarist bij eerdere bands kon ik zo meer massa creëren. Ik ben al een tijd fan van Reinier Baas en ik zag een tijd geleden een video waarin hij de modi uitlegt met alle mogelijke open snaren. Het krijgt dan een soort harpeffect, wat perfect

paste bij de minimal-achtige invulling van *The Futurist*. Toen ik dit concept omarmde, ontstonden er steeds meer mogelijkheden.

Wout en ik octaveren veel. Om dit interessanter te laten klinken binnen onze dissonante riffs, zijn we veel Nashville-stemming gaan gebruiken. Dit geeft een extra glans, alsof je een twaalfsnarige gitaar uit elkaar trekt in stereo, met aan een kant de lage en aan de andere kant alleen de hoge octaaf.

De bezetting dicteert je spel en je sound. Toen ik na Death Alley in Molassess met twee gitaren en toetsen speelde, bleek een gitaar met korte mensuur niet de beste optie, dus stapte ik over van Gibsons naar vooral Fenders.

Bij Iron Jinn heeft zich dat verder ontwikkeld: de gitaar is niet meer het epicentrum waar alles om draait, maar een puzzelstukje in het geheel. Soms maak je je geluid juist minder vol om hoorbaar te zijn en niemand in de weg te zitten.” (Kevin Pasman)

Tourdata: Sojo, Leuven (10-10), Hedon, Zwolle (20-11), Paard, Den Haag (21-11), Hall Of Fame, Tilburg (22-11), Ekko, Utrecht (28-11)

6 UUR = 24 MIN

6 UUR SLAAP. IN 4 DAGEN.

De eerste vlucht naar Roemenië is zonder bassist want die heeft een vlieg angst ontwikkeld, maar de tweede show van het weekend kan hij wel meepakken, dus hij rijdt met een busje 9 uur naar Parijs om de band na de eerste show daar op te pikken. 3 uur rijden naar een hotel, 2,5 uur slapen, 3 uur rijden, soundchecken en erachter komen dat de instellingen van je in-ear monitor rack zodanig veranderd zijn dat de inmiddels bomvolle tent met duizenden mensen moet wachten tot dat is opgelost.

3 nummers resten binnen de strikte regels van het festival en de menigte krijgt de volle lading energie van de hele show samengeperst in grofweg 24 minuten.

Dat zorgt ervoor dat deze show een applaus krijgt met een lawaai dat we niet vaak hebben gehoord en de rij bij de signersessie achteraf langer is dan normaal met mensen die meer willen horen en naar de shows zullen komen bij de Europese tour in oktober.

Een festival is altijd een visitekaartje voor mensen die je band nog niet kennen en in één klap neem je soms duizenden mensen mee op een muzikale rit die ze niet gauw vergeten.

Nou leuk.

Maar wanneer mag ik slapen dan? Want die opgerolde croissant-houding achterin dat busje tussen de half opgegeten broodjes en zweterige zanger levert niet echt veel rust op.

Gelukkig hoef ik geen 150 euro extra te betalen omdat de vliegmaatschappij vindt dat je tegenwoordig je koffer en je rugzak TEGELIJK moet wegen terwijl de algemene voorwaarden aangeven dat je 12 kg voor je overhead mag en 8 kg voor je handbagage. Want ik ben erg goed geworden in domme toerist spelen, teruglopen naar de incheckbalie en gewoon nog een keer inchecken, zodat ze die koffer niet zien en ik er met mijn 3 kg rugtas nu wel gewoon doorheen kom.

Rock 'n' roll, baby

Kevin Storm

The Warning overtreft zichzelf

The Warning is ver gekomen sinds de band zo'n twaalf jaar geleden doorbrak met hun cover van Enter Sandman. Destijds nog piepjong, maar vandaag de dag zijn de Mexicaanse zussen ook pas begin tot midden twintig en een van de beste alternatieve rockbands ter wereld. Vooral live; hun studioalbums zijn vaak wat te gepolijst. 'Everything's Falling' vangt de energie van het trio wél. Hoewel er wederom veel aandacht aan de productie besteed is, zijn alle nummers duidelijk gebouwd op een fundament van grootse

refreinen, de krachtige, soms verrassend zware riffs van Daniela Villarreal en het uitstekende samenspel van de band.

The Warning weet ontzettend veel dynamiek uit hun triobezetting te halen. Of het haar nieuwe PRS Astryx signature gitaar is of niet; Daniela speelt op zo'n beetje ieder volume dat ze tot haar

beschikking heeft. Ze beweegt zich daarin behendig heen en weer tussen halfcleane tokkels, hoekige Queens Of The Stone Age-achtige riffs, grootse stadionrockakkoorden, verfijnd popgitaarwerk en alles wat daartussenin zit. Nadat zijn voorgangers er al naar hintten, laat 'Everything's Falling' pas echt horen wat een uitstekende band The Warning is. Openingstrack Ritual is een van de beste rocknummers van het jaar.

Belgische show en crowdfundingactie Panzerballett

Gitarist Jan Zehrfeld is met zijn Panzerballett een grote naam in de Europese instrumentale gitaarmuziek. Panzerballett speelt een knotsgekke mix van jazz, metal, funk en progressieve rock. Eigen werk, maar ook covers die van de ene naar de andere stijl vertaald worden, met een flinke dosis humor. Later deze maand is de Duitse band op tour met de Australische virtuoos Virgil Donati op drums en doet hierbij op 24 september Zik-Zak in het Belgische Ittre aan. De band wil deze bijzondere tour graag vastleggen op een livealbum en heeft daar een crowdfundingcampagne voor opgezet. Meer informatie is op panzerballett.de/crowdfunding te vinden.

Mijn Pedalboard

© Eric van Nieuwland

Kiki Wong

Wat de gitariste van The Smashing Pumpkins ziet als ze naar beneden kijkt.

tekst Andrew Daly

"Voordat ik bij The Smashing Pumpkins kwam, gebruikte ik eigenlijk alleen distortion rechtstreeks uit de versterker, en misschien af en toe een wah. Ik speelde zelden clean. Zonder mijn tijd bij de Pumpkins zou ik nog niet een fractie weten van wat ik nu weet. Billy Corgan is een geweldige mentor geweest en heeft me de kneepjes van het vak geleerd om de juiste klank te vinden. Het heeft me geholpen om sounds te kiezen die de frequenties in balans brengen en zo de nummers evenwicht geven en harmonieus samengaan met de andere bandleden.

"Mijn pedaalbord wordt gevoed door

een VoodooLabs Pedal Power 3+, en het schakelen tussen de kanalen van mijn Revv Generator 120 versterkertop gebeurt via midi. Ik gebruik een Mogami gitaarkabel met vergulde, haakse, silent Neutrik-pluggen, en op het pedaalbord heb ik een Dunlop 95Q wah en een Interstellar Audio Octonaut Hyperdrive [overdrive]. Daarnaast heb ik een Chase Tone Fuzz Fella [fuzz], een Electro-Harmonix Pitch Fork [pitchshifter] die wordt aangestuurd door het Dunlop Volume X-pedaal [tweede van rechts],

een Axxess Electronic Compat/A [Input] Buffer en een AnalogMan Mini Chorus, en dat gaat allemaal naar de versterker. Dan zitten er nog pedalen in de effect-loop. Beginnend bij de amp-send heb je het Dunlop Volume X-pedaal, de Boss TU-3S [chromatische tuner], de Walrus Audio Lore [reverse soundscape generator] en de MXR Joshua [ambient echo] met tapschakelaar. Daarna heb ik nog een Axxess Electronic Compat/A-buffer voordat het signaal teruggaat naar de amp-return."

Als ik één pedaal moest kiezen voor een hele show

"De Interstellar Audio Octonaut. Ten eerste ziet hij er fantastisch uit. Ten tweede ben ik dol op de distortion die ik ermee krijg. Hij past goed bij mijn cleane kanaal en werkt prima als boost."

Postuum livealbum Bernie Marsden

'Stage' is een postume collectie liveopnamen van voormalig Whitesnake-gitarist Bernie Marsden, die ook voor Guitarist schreef en in 2023 op 72-jarige leeftijd overleed. Op twee cd's of lp's staan vijftien nummers die opgenomen zijn bij optredens uit 1996, 2008, 2019 en 2020. De set opent met een prachtige akoestische opname van *Till The Day I Die*, waarop Bernie laat horen naast gitarist ook een uitstekende soulvolle zanger te zijn. Het album is ook het laatste deel van Bernies 'Inspirations'-serie, waarop hij muzikanten die hem inspireerden eert. Uitschieters zijn *Out On The Western Plain* van Lead Belly (of Rory Gallagher), *I'm Tore Down* van Freddie King en Peter Greens *Love That Burns*. (Jamie Dickson)

Ibanez Iron Label AZ41B1

MEER
DAN
METAL

Deze gitzwarte metalmachine van Ibanez verbergt een geheim onder zijn matzwarte stealth-uiteerlijk. Gitarist ging op ontdekkingsmissie.

tekst **Matt McCracken**

De Ibanez Iron Label-serie bestaat volledig uit metal-gitaren. De serie werd in 2013 gelanceerd met als uitgangspunt om alles wat niet essentieel is weg te laten, prioriteit te geven aan prestaties en dit alles met een volledig zwarte esthetiek. De AZ41B1 wijkt af van de ultra-agressieve stijl van eerdere Iron Label-gitaren en is het eerste AZ-model in de serie. Dat betekent dat je modernere kenmerken krijgt die je normaal vooral op rock/fusion-gitaren ziet zoals de Super All Access Neck Joint en een veel voller 'Oval C'-halsprofiel. Dat gaat in deze gitaar samen met een

hardtai-brug, roestvaststalen frets en dubbele humbuckers.

Ontwerp

De AZ41B1 heeft een body van Amerikaans lindehout in matzwarte afwerking. De geroosterde esdoorn hals is met vier offset-schroeven bevestigd, heeft een ebben toets en 24 frets. De toets heeft een radius van 12 inch en is voorzien van een GraphTech-topkam. Gotoh MG-T locking-stemmechanieken sieren de kop, met aan het andere uiteinde een Ibanez F106 hardtail-brug, waarbij de snaren door de body

lopen. De twee DiMarzio Fusion Edge-humbuckers worden bediend via een 5-standenschakelaar en een extra schakelaar die de 'power tap'-functie van Ibanez activeert. Hiermee kunnen lage frequenties door beide spoelen lopen, terwijl de hoge frequenties tot één spoel worden beperkt, wat betere split-coil-klanken oplevert. Je kunt deze functie in elke stand toepassen, wat in totaal 10 verschillende pickup-configuraties oplevert. Een enkele volume- en toonregelaar maken de bediening compleet.

Alles is zwart, zelfs het Ibanez-logo op de kop. We waarderen de

Rivalen

■	Charvel Pro-Mod Plus
■	San Dimas
■	Schecter Sun Valley
■	Super Shredder

toewijding om alles zo donker mogelijk te maken — de enige kleine kleuraccenten zijn de zijstippen op de toets, de frets, de snaren en de schroeven op de stemmechanieken. De knoppen en schakelaars voelen stevig aan en al met al voelt het als een goed gebouwd instrument.

In gebruik

Het Oval C-halsprofiel is een zeer comfortabele allrounder. Het spelen van powerchords en open akkoorden voelt geweldig en de zijdeglans-afwerking zorgt ervoor dat je hand soepel van positie wisselt. De jumbo roestvaststalen frets voelen fantastisch aan bij het opdrukken van snaren en dankzij de lagere actie vliegen die legato-licks met drie noten per snaar over de ebben toets. De gitaar is geschikt voor alles, van bluesy bends tot sweep-arpeggio's. Aangesloten op een Fender '64 Princeton Reverb reissue buizenversterker, verrassen de humbuckers qua karakter. Het is niet het supergecomprimeerde, chirurgische gevoel dat je verwacht van een moderne metalmachine; we worden begroet door zeer organisch klinkende, warme cleane sounds. Beginnend bij de halspositie is er een overvloed aan heldere articulatie, hoewel we bij volume 3 op de versterker de volumeknop op de gitaar iets moeten terugdraaien om volledig clean te blijven, want de output van de elementen is behoorlijk hoog. Positie twee klinkt als een Strat met alleen singlecoils: helder en dun, maar zonder broos te worden. In positie drie zijn beide humbuckers ingeschakeld, wat een mooie balans oplevert tussen sprankelend hoog en warm laag, zonder dat het aan een van beide kanten overweldigend aanvoelt. Positie 4 levert een klank die vergelijkbaar is met positie 2 en dit is

onze minst favoriete klank. Stand 5 is weer helemaal terug bij af, met veel warmte in de lage frequenties terwijl de helderheid behouden blijft voor solo's.

Metal

We hebben de Neural DSP-plugin-in van Nolly en de 5150-simulatie ervan gebruikt om te zien hoe de AZ41B1 klinkt met een metalversterker en hij blinkt op alle vlakken uit. Hard spelen met open akkoorden en afwisselende powerchords klinkt fantastisch, met een mooie, strakke bas, een stevig middenbereik en een heldere articulatie in de hoge tonen. Met de brughumbucker ben je in *chugland* en als je overschakelt naar de halspositie krijg je extra warmte voor een dikke lead-sound. De geluiden daartussenin klinken minder goed met veel gain, dus die hebben we overgeslagen.

De AZ41B1 beschikt namelijk over vijf andere pick-upconfiguraties die toegankelijk zijn via de Alter Switch. Deze bieden interessante klankcombinaties door power-tapped spoelen te mixen met reguliere spoelen, wat een grote verscheidenheid aan geluiden oplevert. Naar

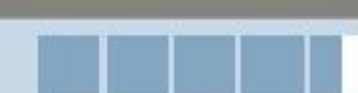
onze mening klinken ze beter op de cleane versterker dan via een highgain-exemplaar. Zo vinden we de powertap in posities 1 en 5 geweldig op de cleane versterker; deze levert een soort hybride singlecoil-geluid met iets meer pit dan je zou verwachten van een traditionele singlecoil-pickup. Standen 2 en 4 klinken warmer dan in de normale stand.

Conclusie

We hadden verwacht dat de klank van de Ibanez Iron Label AZ41B1 vooral bij zwaardere muziekstijlen goed tot zijn recht zou komen, maar de veelzijdigheid van deze gitaar heeft ons echt verrast. Als je van die stijl houdt, ziet hij er inderdaad uit als de belichaming van een metalgitaar, maar je kunt hem in de praktijk naar elk soort optreden meenemen en hij zal uitstekend presteren. **G**

IBANEZ IRON LABEL AZ41B1

OORDEEL

» GITARIST ZEGT: Goed gebouwde veelzijdige gitaar die meer kan dan metal alleen.

IBANEZ IRON LABEL AZ41B1

RICHTPRIJS: € 1079,-

LAND VAN HERKOMST:

Indonesië

TYPE: massieve elektrische gitaar met dubbele cutaway

BODY: lindehout

HALS: geroosterd esdoorn, geschroefd

TOETS: ebben

FRETS: 24, jumbo roestvaststaal

MENSUUR: 648 mm

BREEDTE TOPKAM: 42 mm

TOPKAM: GraphTech

ELEKTRONICA: 2x

DiMarzio Fusion Edge, 5-weg elementschakelaar, alter-schakelaar dyna-MIX10 systeem, volumeregelaar, toonregelaar

HARDWARE: zwart, Ibanez F106 brug, Gotoh MG-T locking stemmechanieken

AFWERKING: zwart, zijdeglans

LINKSHANDIG: niet beschikbaar

REEKS: de Iron Label-lijn biedt verschillende bodyvormen, waaronder RG en S

DISTRIBUTIE: Hoshino Europe B.V., Mijdrecht, tel. 0297-567788

WEBSITE: hoshinoeurope.com

PRS SE Ed Sheeran Hollowbody I Piezo Baritone

Veelzijdig anders

Een van de grootste namen uit de popwereld brengt zijn eerste eigen elektrische gitaar op de markt, een instrument dat de kloof overbruggt tussen open akkoorden en heavy metal-riffs. tekst Matt McCracken

We denken dat niet veel mensen een Ed Sheeran-baritongitaar hadden verwacht toen hij in 2019 met PRS in zee ging, maar dat is precies wat we hier zien. Eds allereerste signature elektrische gitaar heeft de gitaargemeenschap zeker verrast. Net als bij eigenlijk elke PRS SE-gitaar is de bouwkwiteit vrijwel onberispelijk. We zien twee

kleine zwart vlekjes in de binding, maar afgezien daarvan konden we qua uiterlijk niets vinden dat niet in orde was.

Ons testmodel weegt 3 kg - te verwachten van een baritonvariant van de Hollowbody. In de onderste cutaway is een uitschulping gemaakt om de bovenste frets gemakkelijker te kunnen bereiken, terwijl aan de achterkant een lichte buikuitschulping het speelcomfort ten goede komt. De knoppen zijn goed

aangebracht en de tuimelschakelaar beweegt met een stevige klik door de drie standen. We zien – wat ongebruikelijk is – twee uitgangen, een met het bijschrift 'mix/piezo', de andere met 'mag'. Beide zijn zo gemarkeerd dat de tekst, wanneer je er vanuit de speelpositie naar kijkt, rechtop staat, wat een leuk detail is. Er is een compartiment voor een 9V-batterij die de voorversterker van het piëzosysteem van stroom voorziet. Deze wordt alleen

Rivalen

- D'Angelico DLX Baritone
- Schecter Hellraiser C-VI

Het was superbevredigend om ermee mee te chuggen

ingeschakeld wanneer de gitaar is aangesloten via de 'mix/piezo'-aansluiting; je kunt de gitaar dus als een volledig passief instrument gebruiken via de andere uitgang.

Toen we wat leadpartijen probeerden, konden we vrij snel over de toets bewegen, maar de stevige hals is niet soepel genoeg voor echt shredwerk. Jumbo-frets hadden hier misschien geholpen, maar zoals hij uit de doos komt zouden we aarzelen om dit een 'shredder'-gitaar te noemen, zoals de marketing suggereert. Het verlagen van de standaard snaarhoogte (2 mm vanaf de lage E) zou bij ons testexemplaar wel helpen. Toen we de stemming veranderden naar drop A en wat riffs uit het 'Ashes Of The Wake'-tijdperk van Lamb of God speelden, was het inderdaad heel bevredigend om te spelen. Het dikkere halsprofiel zorgde voor stevige houvast bij het afwisselend tokkelen en krachtig spelen van palm-muted riffs, en het was superbevredigend om ermee mee te chuggen. Hoewel de mensuur relatief lang is in vergelijking met een normale PRS, voelt hij niet gigantisch aan en biedt hij een mooie balans tussen lengte en snaarspanning met de 14-68-snaren waarmee hij af fabriek is uitgerust.

Cleane hemel

Toen we begonnen met alleen de piëzo-pickup ingeschakeld, klonk hij geweldig in het hoge register van de toets, met heel weinig van dat 'plink'-geluid dat je bij dit soort pickups zou verwachten. De lage tonen waren echter niet zo mooi. Het voelt alsof de piëzo moeite heeft om de lage snaar op te vangen, waardoor deze wordt overstemd

wanneer we arpeggio's van open akkoorden speelden. Door de magnetische pickup erbij te halen komt er weer wat meer laag terug, wat het geluid over het algemeen voller maakt. Toen we overschakelden naar de halshumbucker met de piëzo en beide volumeknoppen op maximaal, ontstond er een absoluut heerlijke klankcombinatie van hoge tonen van de piëzo en warme klanken van de halshumbucker, waardoor we nog lang arpeggio's bleven spelen. Met wat veergalm en een subtiel vleugje tremolo uit de versterker is het de hemel voor cleane klanken. De toonregeling heeft alleen invloed op de magnetische pickups en door deze uit te schakelen in combinatie met de piëzo kreeg de gitaar een enorme veelzijdigheid.

Luider is beter

Toen we weer teruggingen naar alleen de humbucker bij de hals, klonk die in vergelijking bijna wat

dof, maar dat komt deels ook doordat het inschakelen van de piëzo het totale volume van de gitaar verhoogt en voor het menselijk oor geldt: luider is beter. Toen we onze Joyo Klon-kloon voor de versterker zetten en het volume opendraaiden, ontdekten we een zeer soepele leadklank uit de humbuckers. Zelfs met wat drive op de akkoorden klonken ze heel helder door. Door de gain op de versterker en op ons overdrivepedaal hoger te zetten, klonken langzame, doomy powerakkoorden echt krachtig, en hier gaf het toevoegen van de piëzo ze wat extra 'klank' die heel goed bij dat specifieke type geluid past.

Hoewel de marketingclaim 'van singer-songwriter tot metalhead' tot op zekere hoogte klopt, is deze bariton, door het halsprofiel, niet helemaal geschikt is voor super-shreddy stukken. Verder vind je hier voor veel stijlen wel een geschikt geluid en een aantal echt unieke klanken zodra je de piëzo-pickup erbij mengt. **G**

PRS SE ED SHEERAN HOLLOWBODY I PIEZO BARITONE

ADVIESPRIJS: € 1.799,-

LAND VAN HERKOMST:

Indonesië

TYPE: halfholle elektrische gitaar

BODY: mahonie met gewelfde esdoorn top

HALS: esdoorn, gelijmd

TOETS: palissander, vogel-inleg

FRETS: 22, PRS standaard

MENSUUR: 704 mm (27,7 inch)

TOPKAM: Core-type

BREEDTE TOPKAM: 42,8 mm

STEMMECHANIEKEN: PRS

BRUG: PRS verstelbare stoptail met piëzo

HARDWARE: vernikkeld

ELEKTRONICA: 2x PRS 85/15 "S" humbucker, piëzo, 3-weg elementschakelaar, magnetisch volume, piëzo-volume, toon

AFWERKING: orange tiger smokeburst, pink ombre, kaleidoscope

GEWICHT: 3 kg (test-exemplaar)

EXTRA: wordt geleverd met gigbag

LINKSHANDIG: nee

DISTRIBUTIE: PRS Europe, Cambridge (VK), tel. +44 1223 874301

WEBSITE: prsguitars.com

PRS SE ED SHEERAN HOLLOWBODY I PIEZO BARITONE

OORDEEL

GITARIST ZEGT: "Een veelzijdige gitaar met unieke sounds en bruikbaar voor zowel singer-songwriters als metalshredders."

Angel Lopez Sherry CE Cedar

Klassiek
versterktANGEL LOPEZ SHERRY
CE CEDAR

RICHTPRIJS: € 349,-

LAND VAN HERKOMST:

China

TYPE: klassieke gitaar met
cutawayBOVENBLAD: gelamineerd
cederZIJ-/ACHTERKANT: gelami-
neerd mahonie

HALS: mahonie

TOETS: laurier

FRETS: 22

MENSUUR: 646 mm

BREEDE TOPKAM: 48 mm

TOPKAM: been

BRUG: laurier met benen
zadelELEKTRONICA: piëzo pic-
kup, regelaars voor volu-
me, bass en trebleAFWERKING: naturel,
hoogglansREEKS: er zijn ook versies
met bovenblad in translu-
cent black en in tobacco
sunburstDISTRIBUTIE: EMD, Brus-
sel (B), tel. (0032) (0)2
7450970

WEBSITE: emdmusic.com

Een versterkte nygonsnarige gitaar voor het podi-
um of de oefenruimte: Angel Lopez introduceert
haar Sherry CE Cedar model. tekst Hein van Dongen

Sinds merken als Godin en Ibanez klassieke gitaren zijn gaan bouwen met het speelgemak en de versterkbaarheid van een elektrisch exemplaar is er veel beweging op dit gebied. Sommige vernieuwende ontwerpen in dit genre gitaren zijn behoorlijk prijzig, maar de Angel Lopez zit in een laag prijssegment.

De gitaar ziet er opmerkelijk uit. De body heeft een cutaway en is heel dun, met uitsparingen aan het achterblad voor optimale bespeelbaarheid. Het bovenblad is van gevlamd cederhout. De klankopening zit op een ongebruikelijke plaats, namelijk bij de linkerschouder van de gitaar. Op de mahonie hals ligt een donkere toets van laurierhout. De benen topkam heeft een breedte van 48 mm, wat voor veel klassieke gitaristen prima zal werken. De hals raakt de body bij de 14e fret, dus hoge tonen zijn goed bereikbaar. Misschien is de actie voor sommige gitaristen wat aan de hoge kant. Maar anders dan de meeste klassieke gitaren heeft de Angel Lopez een verstelbare hals, dus aan de snaarhoogte is, zo je dit wilt, eenvoudig wat te doen.

Klank en versterking

De gitaar heeft akoestisch een behoorlijk volume. Hoewel het geluid zeker niet schril is geeft de dunne

klankkast zoals je kunt verwachten geen zwaar of diep geluid. Prima om mee op de bank te oefenen, maar het is duidelijk dat het instrument vooral bedoeld is om te gebruiken met het piëzo-element en de pre-amp. Er zijn drie regelaars op het bovenblad: een voor volume en twee voor de EQ. Met een zorgvuldige instelling op de PA of in een daw en op de gitaar zelf kun je er heel goed mee voor de dag komen. De klankopening projecteert het geluid ook enigszins in de richting van de bespeler en dat is toch vaak een pluspunt als je versterkt speelt: het geluid komt dan niet alleen van ver weg over de speakers en monitors, maar ook uit de resonantie van de gitaar zelf.

Conclusie

Als je wilt experimenteren met een versterkte nygonsnarige gitaar zonder dat er meteen een enorm prijskaartje aan hangt geeft deze Angel Lopez je daarvoor een mooie gelegenheid. De gitaar is ook verkrijgbaar met een zwart of tobacco sunburst bovenblad. **G**

Rivalen

- Ortega RCE 131
- Ibanez GA5TCE

ANGEL LOPEZ SHERRY CE CEDAR

OORDEEL

» **GITARIST ZEGT:** Bruikbare nygonsnarige gitaar om versterkt te spelen.

AMSTERDAM GUITAR HEAVEN

Q-Factory Amsterdam
Zaterdag 21 november
12:00-18:00

GEARSHOW GITAAR& BAS

WORKSHOPFESTIVAL GITAAR & BAS

Info + Lineup: Gitarist.nl | DeBassist.nl

Tickets: [Ticketmaster](https://www.ticketmaster.nl)

Amsterdam Guitar Heaven is een project van Gitarist, De Bassist, Guitar Matrix en Q-Factory

Gitarist

De BASSIST
KNAARTALEN VOOR BASSISTEN

Music
maker
online magazine

Stichting
Output

GITAAR SCHOOL
NEDERLAND

ABBAY ROAD
INSTITUTE

Orange OR60

Soepel, chic en krachtig

Orange verruilt rauwheid voor een krachtige klank, waardoor deze nieuwe uitgave de cleanst klinkende buizenversterker is die het merk tot nu toe heeft uitgebracht. tekst Martin Smith foto's Phil Barker

Orange staat bekend om zijn iconische rauwe geluid en krachtige lage tonen in combinatie met een helder hoog. Terwijl concurrenten zich vooral richten op een verfijnde vintage klank, vult Orange de niche met een agressiever geluid. Punk, doomrock en indierock maken graag gebruik van het scherpe frequentiebereik en de krachtige respons van de karakteristieke versterkers.

Met deze nieuweling biedt Orange een verfijnder volledig buizenontwerp, met als doel een breder pu-

bliek aan te spreken. Hij houdt vast aan eigenschappen als pedaalvriendelijkheid en een enorme oversturingscapaciteit. Via de standby-schakelaar kun je kiezen tussen het volledige uitgangsvermogen van 60 watt of 30 watt voor kleinere optredens. De verbeterde afstemming van de hoge frequenties komt tot uiting in een opnieuw ontworpen presencecircuit dat effectiever werkt over het gehele volumeniveau en een brightschakelaar met drie standen die de keuze biedt uit neutraal, een smalle band (denk aan 'sparkle') en een brede band (inclu-

sief enkele bovenste middentonen). Orange heeft ook een basresonantieregelaar toegevoegd - tegenwoordig onmisbaar voor moderne highgain-versterkers. Deze werkt, samen met de presenceregelaar, binnen het negatieve-feedbackcircuit, om het bereik aan beide uiteinden van het frequentiespectrum strakker te maken of uit te breiden. Een tweede, met een voetschakelaar bedienbare volumeregelaar, maakt een solo-boost mogelijk voor gebruik op het podium.

De in Engeland gebouwde versterker heeft een stevige, tourbestendige

bouwkwaliteit. Een zeer robuuste printplaat vormt het hart van dit ontwerp, dat gebruikmaakt van twee 6L6-buizen. De versterker kan worden afgesteld voor andere gangbare eindbuistypen, zoals de EL34. Vermeldenswaardig is dat de kleinere OR30-versie van 30 watt overschakelt naar klasse A-werking wanneer de vermogensschakelaar op half vermogen staat, wat een zeer muzikale aanslaggevoeligheid oplevert.

Sounds

Met een Les Paul aangesloten, hebben we een tijdje verbaasd naar de afbeeldingen bij de knoppen gekeken - iets waar diehard Orange-liefhebbers van genieten. Daarnaast waren we verbaasd over het bereik aan gain dat beschikbaar is via de eerste regelaar, aangezien de tweede en derde gaintrap door deze ene knop worden geregeld. Van sprankelende cleane klanken tot een regelrecht Armageddon: wat je specifieke gainbehoeften ook zijn, deze versterker heeft het in huis. Als je eerst een boost wilt inzetten, dan staat de OR60 daar ook voor open. De reputatie van Orange als pedaalvriendelijke versterker komt hier volledig tot uiting. Voor de meeste klanken is het echter niet echt nodig om extra gain toe te voegen.

Dat stevige, bijna gecomprimeerde geluid waar Orange versterkers bekend om staan, is nog steeds duidelijk aanwezig en, zoals verwacht, de singlecoilgeluiden van onze Stratocaster kwamen indrukwekkend en gezaghebbend naar buiten. Een rijke en volle sustain zorgt voor vloeiende leadlicks. De brightschakelaar is afgesteld om een verscheidenheid aan gitaren optimaal tot hun recht te laten komen. De sparkle-stand voegde rinkelende hoge tonen toe waardoor cleane klanken prachtig tot hun recht komen. De neutrale stand wordt aanbevolen om het meeste uit klankvormende pedalen te halen en de full bright-stand introduceert een bredere topboostband die lager in het frequentiespectrum begint, waar de bovenste middentonen zich bevinden. Deze stand brengt een deel van de traditionele agressieve hoge frequenties terug die metal- en punkgitaristen van Orange verwachten, maar dan met een verfijndere uitstraling.

De schurende rauwheid, een kenmerk van Orange, is minder duidelijk aanwezig en maakt plaats voor een soepelere vloeiende klank. Naarmate het gainniveau verder naar rechts wordt gedraaid, helpen de resonance- en presenceregelaar om de respons vorm te geven; het was een fluitje van een cent om een moshpit-waardig strak laag te

creëren. Met de brightschakelaar en de presenceregelaar was het mogelijk om uit al onze gitaren een passend, agressief hoog te halen. We vonden de frequentierespons van de midregelaar goed afgestemd om ofwel die Amerikaanse 'scoop' te krijgen of, aan de andere kant, het klassieke Britse, mid-heavy rockgeluid. De hoeveelheid geluiden die uit de OR60 gehaald kan worden, is inderdaad enorm, niet dankzij kanalen en schakelaars, maar simpelweg door de kracht van de gain- en EQ-regelaars.

Conclusie

Als de punch en gain van het Orange-geluid je aanspreken, maar de kenmerkende hoge frequenties niet, dan is de OR60 de oplossing voor jou. De OR60 – en de kleinere OR30 – voegen een nieuwe, verfijnde helderheid toe aan het geluidspalet van het merk. Het is wel een zwaar beest om te sjouwen en met een prijs van 2399 euro zal deze versterker voor kopers een weloverwogen keuze zijn. Natuurlijk kun je via de OR60 hetzelfde scala aan muziekstijlen spelen als met eerdere modellen, dankzij de overvloed aan gain en de aanslaggevoelige respons. Maar nu worden ze weergegeven met een soepeler, chiquer hoog en een verbeterde aanslaggevoeligheid.

ORANGE OR60
PRIJS: € 2399,-
LAND VAN HERKOMST: Verenigd Koninkrijk
TYPE: eenkanaals buizenversterker met schakelbaar uitgangsvermogen en met buizen gebufferde FX-loop
BUIZEN: 3x ECC83, 1x ECC82, 2x 6L6 (EL34 mogelijk)
UITGANGSVERMOGEN: 60 watt, schakelbaar naar 30 watt
AFMETINGEN: 27 x 55,5 x 24,5 cm (hxbxd)
GEWICHT: 19,3 kg
KABINET: Baltisch berkenhout
KANALEN: één, met een extra schakelbare volumeregelaar
BEDIENING: resonance, presence, fs-volume, volume, treble, middle, bass, gain, brightschakelaar
VOETSCHAKELAAR: niet meegeleverd
EXTRA: buizengebufferde effectloop, met de voet schakelbaar volume
VERKRIJGBAAR IN REEKS: OR30
DISTRIBUTIE: High Tech Distribution, Grigny (Fr), tel. +33 169020101
WEBSITE: htd.fr

ORANGE OR60

OORDEEL

GITARIST ZEGT: Uitstekende bouwkwaliteit, stijlvoller, minder scherp en geschikt voor gitaristen met een meer klassieke stijl.

Rivalen

- Mesa/Boogie Fillmore 50
- Marshall 1959 HW

Vox VTB-1 Treble Booster & VFZ-1 Fuzz

Vintage sound in een nieuw jasje

Vox heeft een reputatie die niet te missen is als het gaat om gitaarversterkers, maar ook op effectgebied is het merk niet onbekend. De VTB-1 Treble Booster en VFZ-1 Fuzz zijn duidelijk geïnspireerd op klassieke Britse effectcircuits uit de jaren zestig. Geen exacte replica's van vintage pedalen, maar moderne interpretaties die het karakter van toen combineren met de betrouwbaarheid van nu. tekst Jona Pattipeilohy

Beide pedalen zijn degelijk gebouwd en stralen met hun retro-uitvoering duidelijk een vintage sfeer uit. De metalen behuizing voelt solide aan en de bediening is overzichtelijk. Geen overdaad aan knoppen, maar precies genoeg om snel een bruikbare sound te vinden.

De testopstelling bestond uit een Telecaster en een ES-339 via zowel een Fender Blues Deluxe als een Vox VT20X. Daarbij werd geëxperimenteerd met verschillende EQ-instellingen en volumes, van vrijwel clean tot een versterker met natuurlijke oversturing.

VTB-1: de versterker laten zingen

Een goede treble booster draait minder om het pedaal zelf dan om wat hij met een versterker doet. Dat blijkt ook hier. De VTB-1 voegt niet simpelweg meer hoog toe, maar lijkt vooral de voorversterker nét dat extra zetje te geven waardoor een buizenversterker tot leven komt. Zoals bij klassieke treble boosters ligt de nadruk daarbij niet zozeer op extra hoog, maar op het efficiënter aansturen van de eerste versterkertrap. Vooral een buizenversterker die al licht overstuurt reageert daar goed op.

Op de Blues Deluxe was dat direct merkbaar. Vooral wanneer de versterker al licht begon te oversturen ontstond een rijkere vervorming met meer sustain en een prettig gevoel van compressie, zonder dat het geluid dichtslibde. De booster voelt daardoor als een verlengstuk van de versterker in plaats van een effect dat de oorspronkelijke klank volledig verandert.

De Fat-schakelaar verdient een aparte vermelding. Waar veel traditionele treble boosters behoorlijk uitgesproken kunnen klinken, voegt deze stand extra body toe. Dat maakt de VTB-1 verrassend veelzijdig en voorkomt dat het geluid te scherp of te dun wordt. Zeker met de ES-339 kwamen de lagere midfrequenties mooi naar voren.

VFZ-1: fuzz met controle

De VFZ-1 is geen extreme of onvoorspelbare fuzz. Wie op zoek is

naar de wilde capriolen van een Fuzz Factory zal hier niet vinden wat hij zoekt. De kracht van de VFZ-1 zit juist in de beheersbaarheid. Waar sommige vintage fuzz-pedalen een voorkeur hebben voor hun plaats in de signaalketen, laat de VFZ-1 zich probleemloos combineren met een moderne pedalboard-opstelling en voelt hij zich ook thuis achter andere effecten.

Tijdens de test viel direct op hoe goed het pedaal reageert op de volumeknop van de gitaar. Met het volume volledig open levert de fuzz een volle, rijke vervorming. Draai je de volumeknop terug, dan ruimt het geluid netjes op richting een licht overstuurde klank zonder plotseling in te zakken. Dat maakt het mogelijk om tijdens het spelen veel nuance aan te brengen zonder dat je het pedaal uit moet schakelen.

Ook de Crunch-schakelaar blijft een fijne toevoeging. In deze stand verschuift het karakter richting een rauwe overdrive met behoud van het dynamische speelgevoel. Vooral voor bluespartijen bleek dit een bijzonder bruikbare instelling.

Daarnaast gedroeg de VFZ-1 zich voorbeeldig als het om ruis gaat. Fuzzpedalen staan niet bepaald bekend om hun stilte, maar tijdens de test viel geen buitensporige brom of ruis op. Wat wel opviel was een zachte hoge fluittoon als je de volume en fuzzregelaars maximaal opendraait. Toen het volume iets teruggedraaid werd verdween deze weer.

Samen sterker

Hoewel beide pedalen uitstekend zelfstandig functioneren, blijkt de combinatie erg interessant. Tijdens de test stond de VFZ-1 voor de VTB-1 in de signaalketen. Die volgorde was geen toeval: Andersom veranderde de treble booster de fuzz nauwelijks, maar gaf vooral de versterker een extra zetje richting oversturing. Samen geven de peda-

len een rijkere harmonische structuur, meer sustain en een geluid dat opvallend levendig blijft aanvoelen.

Voor de combinatie van humbuckers met de Fender Blues Deluxe bleek daarbij een schot in de roos. De semi-hollow gitaar leverde warme middentonen, terwijl de Blues Deluxe precies genoeg headroom bood om beide pedalen optimaal hun werk te laten doen.

De Vox VT20X liet eveneens zien dat de pedalen ook op een moderne modelingversterker prima bruikbaar zijn, al kwam de natuurlijke interactie tussen booster en buizenversterker op de Blues Deluxe overtuigender naar voren.

Conclusie

De VTB-1 en VFZ-1 lijken minder op de verzamelaarsmarkt in te spelen, maar juist op gitaristen die een vintage karakter zoeken zonder de eigenaardigheden van oude elektronica. De VTB-1 laat een goede versterker hoorbaar beter presteren en de Fat-schakelaar vergroot de inzetbaarheid aanzienlijk. De VFZ-1 combineert een klassieke, muzikale fuzz met moderne controle, waarbij vooral de uitstekende reactie op de volumeknop en de bruikbare Crunch-stand indruk maken.

Beide pedalen inspireren om lekker door te spelen. En misschien is dat uiteindelijk wel het grootste compliment dat je een effectpedaal kunt geven. **G**

VOX VTB-1 TREBLE BOOSTER & VFZ-1 FUZZ

RICHTPRIJS: € 129,-

LAND VAN HERKOMST:

Vietnam

TYPE: analoge fuzz (VFZ-1) en analoge treble booster (VTB-1)

VOEDING: 9V-batterij of 9V DC-adapter (beiden niet meegeleverd)

GEWICHT: ± 0,4 kg per pedaal

AFMETINGEN: 123 × 74 × 58 mm (l × b × h)

SCHAKELAARS/REGE-

LAARS: de VFZ-1 beschikt

over volume-, fuzz-, bass

cut- en tone cut-rege-

laars, en een

crunch-schakelaar voor

uiteenlopende vintage

fuzzklanken. De VTB-1

heeft een boostregelaar

en een fat-schakelaar

waarmee de frequentie-

respons kan worden

verbreed voor een voller

geluid. Beide pedalen

hebben uiteraard ook een

aan/uit schakelaar

AANSLUITINGEN: 2 × 6,3

mm jack (in/uit), 1 × 9V

DC-ingang

DISTRIBUTIE: Voerman,

Amersfoort,

tel. 033-4612908

WEBSITE: voerman.nl

Rivalen

VOX VTB-1 TREBLE BOOSTER

■ Keeley Electronics Java

Boost

■ JHS Pedals Clover

Preamp

■ Catalinbread Naga Viper

VOX VFZ-1 FUZZ

■ Keeley Electronics Fuzz

Bender

■ JHS Pedals Bender

■ Catalinbread

Katzenkönig

VOX VTB-1 TREBLE BOOSTER & VFZ-1 FUZZ

OORDEEL

» GITARIST ZEGT: Goed klinkende Treble Booster en Fuzz pedalen met vintage karakter, zowel apart als samen erg bruikbaar voor uiteenlopende muziekstijlen.

Laney Supergrace Loudpedal

Twee versterkers in één pedaal

Een gitaarversterker op je pedalboard klinkt misschien niet aantrekkelijk voor iedereen. Veel gitaristen houden vast aan hun vertrouwde, traditionele buizenversterker. Toch is het Laney gelukt: twee geloofwaardige versterkersounds in het formaat van een effectpedaal.

tekst Jona Pattipeilohy

De Loudpedal-serie van Laney bewijst dat een gitaarversterker niet groot hoeft te zijn. Met deze reeks richt de fabrikant zich op gitaristen die het karakter en de dynamiek van een echte versterker zoeken, maar ook behoefte hebben aan een compacte oplossing voor zowel podium als studio. De Supergrace ontstond uit een samenwerking met Smashing Pumpkins-gitarist Billy Corgan en de Amerikaanse

versterkerbouwer Brian Cartens.

Laney werd in 1967 opgericht door Lyndon Laney, die begon met het bouwen van zijn eigen versterkers vanuit de garage van zijn vader. Niet lang daarna kwamen Laney's versterkers terecht bij Tony Iommi en werden daarmee een belangrijk onderdeel van de revolutionaire sound van Black Sabbath. Als uitgangspunt voor het Supergroup-kanaal werd Corgans originele Supergroup uit de jaren zestig ge-

bruikt. Het Grace-kanaal komt voort uit de samenwerking met Brian Carstens, die naar Corgans wens een moderne versterker ontwikkelde met ontzettend veel gain en meer dynamiek en headroom. Voor de Supergrace werkte Laney nauw samen met Carstens om ook dit karakter in het pedaal te verwerken.

Het resultaat is een versterker in pedaalvorm met twee verschillende persoonlijkheden. Het Supergroup-kanaal levert de rauwe Britse agres-

sie en de uitgesproken mids van een klassieke rockversterker, terwijl het Grace-kanaal moderner, strakker en gecontroleerder klinkt. De versterking zelf is analoog opgebouwd, maar de speaker-emulatie en reverb voegen daar digitale eigenschappen aan toe.

Pedaal of versterker?

De Supergrace is dus een tweekanaals 60-watt versterker. Met zijn formaat zit hij tussen een groot effectpedaal en een compacte modeler in, waardoor hij prima op een gemiddeld pedalboard past. De bediening is overzichtelijk. Beide kanalen hebben een eigen gain- en volumeregelaar, aangevuld met een gedeelde driebands EQ en een schakelbare boost en reverb. Het Grace-kanaal beschikt over een drieweg-brightschakelaar die tussen 0, I en II laat kiezen. Het Supergroup-kanaal heeft een Dimed-functie, waarmee de compressie en oversturing van een volledig opengedraaide vintage versterker wordt benaderd.

Ook de aansluitingen zijn gericht op moderne set-ups: naast de klassieke 'speaker out' is er een effect-loop die ook als line-out werkt, een gebalanceerde xlr di-uitgang (met een ground link lift-schakelaar tegen bromlussen), midi, usb-c audio, een aux-ingang en een koptelefoonuitgang. Voor gebruik zonder losse speakerkast is LA-IR ingebouwd: een systeem dat het geluid van een opgenomen speakerkast digitaal nabootst met behulp van impulse responses, in dit geval gebaseerd op de kasten uit Corgans eigen touring-rig. Via de bijbehorende LA-IR-app kunnen deze IR's worden vervangen door eigen presets en kan je de firmware updaten. Zo

kan de Supergrace rechtstreeks op een PA of interface worden aangesloten, zonder gebruik te maken van een fysiek kabinet.

Praktijk

Via een 2x12-speakerkast voelt de Supergrace direct aan als een echte versterker. De dynamische eigenschappen tussen hard en zacht aanslaan, die je kent van een buizenversterker, komen direct naar voren. Beide kanalen laten meteen hun eigen identiteit horen: Grace levert een moderne oversturing met veel definitie, terwijl de Supergroup lossier en ruwer klinkt, met dat herkenbare Britse middengebied. De Supergroup op clean, met een volledig dichtgedraaide gainknop, geeft een warme sound die ook mooi zou kunnen werken voor jazz.

Bij hogere gaininstellingen komt de Dimed-functie tot zijn recht: de extra verzadiging voegt compressie en boventonen toe zonder simpelweg als extra gain te klinken. Riffs krijgen meer gewicht en solo's vinden gemakkelijker hun plek in een mix. Op het Grace-kanaal levert de I-stand van de brightschakelaar een warm helder geluid, terwijl stand II juist de hoge frequenties benadrukt. De boost werkt subtieler dan verwacht - hij duwt het signaal naar voren zonder de sound van de gekozen versterker te verliezen.

Spelen en opnemen via de speakersimulatie is eenvoudig en overtuigend. Toch blijft een fysieke luidsprekerkast de meest inspirerende manier om de Supergrace te gebruiken - daar komt de wisselwerking tussen gitarist en versterker het sterkst naar voren. Ook opnames rechtstreeks via usb-c klinken overtuigend, wat handig is voor wie

snel ideeën wil vastleggen zonder microfoons.

De reverb (die je niet terugvindt op de originele versterkers) klinkt mooi beheerst; vol opengedraaid mist het misschien net iets wat je in een analoge veergalm wel zou vinden. Dat de reverb digitaal is, kan voor puristen een minpunt zijn, maar het is een goed bruikbaar effect en een fijne toevoeging.

De Supergrace werkt ook fantastisch als overdrive/distortionpedaal in combinatie met een grote buizenversterker!

Conclusie

De Supergrace Loudpedal laat zien dat een echte versterker en een compact formaat elkaar niet hoeven uit te sluiten. Het Supergroup- en Grace-kanaal hebben allebei hun eigen, herkenbare karakter.

De uitblikker is de veelzijdigheid: van cleane klanken tot stevige oversturing, met de Dimed-functie en brightschakelaar als fijne extra's om het geluid naar smaak bij te sturen. Studio- en livemogelijkheden liggen daarbij binnen handbereik dankzij de uitgebreide aansluitopties. Voor gitaristen met een compact pedalboard: houd er wel rekening mee dat de Supergrace niet op een standaard powersupply werkt en dus een eigen adapter nodig heeft.

LANEY SUPERGRACE LOUDPEDAL

ADVIESPRIJS: € 529,-

LAND VAN HERKOMST:

Verenigd Koninkrijk

TYPE: analoge tweekanaals gitaarversterker in pedaalformaat

VERMOGEN: 60 watt

AFMETINGEN: 6,7 x 19,9 x 14,3 cm (hxbxd)

GEWICHT: ong. 1,2 kg

KAST: metalen behuizing

KANALEN: Grace en Supergroup

REGELAARS: gain, volume, tone, bass, middle, treble, boost, reverb

SCHAKELAARS: Dimed, bright (0/I/II), ground link lift (xlr di)

VOETSCHAKELAAR: kanaal, boost, reverb

AANSLUITINGEN: jackingang, speaker out, di xlr out, fx-loop (tevens line-out), midi, usb-c, aux-ingang, koptelefoonuitgang, netadapter

SAMPLEFREQUENTIE: 48 kHz

VOEDING: 24-volt adapter (meegeleverd)

DISTRIBUTIE: EMD, Brussel (B), tel. (0032) (0)2 7450970; emdmusic.com

WEBSITE: laney.co.uk

LANEY SUPERGRACE LOUDPEDAL

OORDEEL

» GITARIST ZEGT: Dynamisch versterkerduo in pedaalvorm met uiteenlopende, maar zeer bruikbare sounds met goede nuance en telkens dat prettige randje.

Dr. Liston's

Schoonmaak- producten voor gitaar en meer

Moet een gitaar er als nieuw uitzien of ga je met je zwarte Les Paul vol vette vingers het podium op? En wat vind je moeder daarvan? Dr. Liston's is er voor de mensen die hun instrument graag netjes houden. tekst **Chris Dekker**

Onlangs bezocht ik Sound City in Grootegast. Eigenaar Thomas Froentjes heeft een keurig gecultiveerde baard en we zagen waarom. Een gitaarwinkel is een lifestylewinkel en Sound City had een rek vol baardolie. Chique flesjes met de afbeelding van de bebaarde Dr. Liston. Ik bleek er helemaal naast te zitten. Music All In in Noordwijk had een vintage Höfner op een houten tafel, met een vintage bankschroef en de producten van Dr. Liston's. Alsof je terug bent bij een gitaarwinkel in 1955. Onze interesse was gewekt!

Aan de slag!

Weet je nog hoe Boudewijn Büch met witte handschoenen een antiek boek behandelde op tv? Zulke

handschoenen komen meegeleverd in het kunstlederen etui en het is handig met klam zomerweer. De meegeleverde, fijne kwast ontdoet je instrument van stof en kattenharen. Je komt makkelijk tussen de brug-onderdelen en stemmechanieken. Daarna ga ik aan de slag met de stoffen en suède poetsdoeken, die volgens het merk beter werken dan microvezeldoeken.

De negen flacons overlappen elkaar iets. Remarkable Guitar Remedy is een schoonmaakmiddel, Luxury Guitar Polish een fijn polijstmiddel, dat doffe lak glanzend krijgt en Luxurious Carnauba Cream is een was, die je body een beschermende glanslaag geeft. Ultimate Guitar Glaze is alles in een: Het reinigt, poetst en geeft een glans. Ik kies de lange weg, ik maak mijn body schoon en daarna krijgt het een waslaag, waardoor het nog dieper glanst. Droge palissander toetsen worden getrakteerd op Superior Lemon Oil en Fretboard Conditioner. Beiden geven een goed resultaat. Frets worden als nieuw

met Finest Fret Polish. Voor de zekerheid bescherm ik de toets met stukjes schildertape.

Superior Amp Restorer is om de tolex van je versterker op te frissen en je koffers weer als nieuw te maken. Spectacular Screen Cleaner is ontwikkeld voor beeldschermen, bijvoorbeeld die van je multi-effectpedaal of je tablet met akkoorden.

Conclusie

De middelen ruiken lekker, zien er goed uit op de werkbank of in je (wo)mancave, ze werken zeer goed en voor de prijs hoef je het niet te laten. De middelen zijn 100% veilig voor alle lakken en houtsoorten, dus je vintage Tele is veilig. De hele beleving maakt dat ik fan van Dr. Liston's ben geworden.

DR. LISTON'S

OORDEEL

» GITARIST ZEGT: Goede middelen, voor een scherpe prijs en met goede resultaten.

DR. LISTON'S

RICHTPRIJS: vanaf € 10,- per flacon

LAND VAN HERKOMST: Verenigd Koninkrijk

TYPE: schoonmaak- en onderhoudsmiddelen voor instrumenten en gear

REEKS: Dr. Listons levert meer, zoals fret guards, een halssteun, een mat om je gitaar op te leggen en een gereedschapstas aan een riem

DISTRIBUTIE: EMD, Brussel (B), tel. (0032) (0)2 7450970

WEBSITE: emdmusic.com

Rivalen

- Music Nomad,
- Jim Dunlop Care & Maintenance
- DMI Guitar Labs

Thorn Soundlabs Bad Cash

Een drive met een eigen smoel

tekst **Trevor Curwen** fotografie **Lucy Robinson**

Thorn Soundlabs is een relatief nieuwe fabrikant van effectpedalen uit Nashville. De huidige Flex-serie omvat negen pedalen en de naam van de serie staat voor ‘flexibel’: elk pedaal moet een breed scala aan variaties binnen – en misschien zelfs buiten – zijn toegewezen taak bieden. De Bad Cash is een drive-pedaal.

Ontwerp

De bouwkwaliteit is geruststellend solide, en het pedaal werkt met een standaard 9-volt-adapter (niet op batterijen), of een 18-volt-voeding voor extra headroom. De regelaars met de afwijkende benamingen ‘damping’ en ‘headroom’ vallen op. De

damping-knop regelt een variabel filter dat de lage frequenties vermindert voordat het signaal het overdrive-circuit binnenkomt. Dit werkt uitstekend om een rommelig laag te voorkomen en je geluid strakker te maken. De headroom-regelaar is bedoeld om de oversturingsdrempel van de uitgangstrap aan te passen en werkt samen met de driveregelaar om het geluid flink op te voeren.

Geluid

Bad Cash is zo’n overdrive met een breed scala aan sounds dankzij de versterkerachtige toonregeling. Met knoppen voor bass, mid, treble en presence, evenals de eerder genoemde damping- en headroom-regelaars heb je veel instelmogelijkheden. Er zijn twee clipping-opties beschikbaar; symmetrisch klinkt het meest soepel, terwijl asymmetrisch een scherper geluid oplevert. Er is ook een vergelijkbare keuze uit uitgangs-ervormingskarakteristieken dankzij de class A-AB-schakelaar. Dit

levert in totaal vier genuanceerde klankcombinaties op.

Conclusie

Met een breed bereik van clean tot lekker vuig is dit een flexibel drive-pedaal dat bij elke versterker past. De vele instelmogelijkheden onderscheidt de Bad Cash van veel andere distortionpedalen en dankzij het concept ‘ontworpen in de VS/gemaakt in China’ blijft hij betaalbaar.

THORN SOUNDLABS BAD CASH

OORDEEL

GITARIST ZEGT: Een solide en flexibel pedaal met een onderscheidende toonregeling.

INFO: THORN SOUNDLAB BAD CASH PRIJS: € 161,- TYPE: OVERDRIVEPEDAAL WEBSITE: W-DISTRIBUTION.DE

Electro-Harmonix Big Muff Pi 2

Zwaarder en agressiever

tekst **Trevor Curwen** fotografie **Phil Barker**

Electro-Harmonix heeft verschillende, uitstekende versies van de Big Muff Pi. De Big Muff Pi 2 is de nieuwste, maar er is iets bijzonders: hij was nooit eerder verkrijgbaar. Deze versie met dubbele op-amp, is ontworpen door Bob Myers, in de late jaren zeventig. Het bestaan ervan

en een handgetekend schema kwamen aan het licht toen Josh Scott (JHS Pedals) Bob interviewde voor het boek ‘Made On Earth For Rising Stars: The Electro-Harmonix Story’. EHX produceerde in 1978 al een op op-amps gebaseerde Big Muff (bekend als de IC- of V4 Big Muff), die beroemd werd door Billy Corgan van Smashing Pumpkins. Dit nieuwe exemplaar heeft een andere clipping-opstelling en een extra gain-trap.

Ontwerp

De Pi 2 is een pedaal van nano-grootte, met regelaars voor volume, tone en sustain, maar is bovendien voorzien van een briljante dual-action voetschakelaar die – naast de standaard aan-/uitfunctie – ook kortstondig kan worden gebruikt voor een uitbarsting van distortion zolang je de schakelaar ingedrukt houdt.

Omarmen

Het is duidelijk een Big Muff, maar de verschillen zijn meteen duidelijk. Er is een

voller middenbereik in plaats van het gebruikelijke ‘scooped’ geluid, met een krachtiger laag. Er is volop variatie via de toneregelaar. Wij vonden onze sweet spot rond de twee-uur-stand en verder, waar de aanwezigheid van het hoogmidden zich laat gelden. Er zit een mooie helderheid in de hogere frequenties. Het ruige en strakke randje aan de fuzz is perfect voor krachtige riffs en eindeloze sustain.

Conclusie

Deze versie is destijds nooit uitgebracht, omdat EHX-baas Mike Matthews vond dat deze afweek van de traditionele Big Muff-klank. Tegenwoordig omarmen we alle soorten fuzz en is de Pi 2 een goede keuze, zeker voor gitaristen met een voorkeur voor zwaardere, agressievere klanken.

ELECTRO-HARMONIX BIG MUFF PI 2

OORDEEL

GITARIST ZEGT: Een andere smaak van fuzz die je nieuwe mogelijkheden biedt.

INFO: ELECTRO-HARMONIX BIG MUFF PI 2 PRIJS: € 120,- TYPE: FUZZPEDAAL WEBSITE: TOTALSONIC.NL

GOLD
Taylor
QUALITY
GUITARS
LABEL

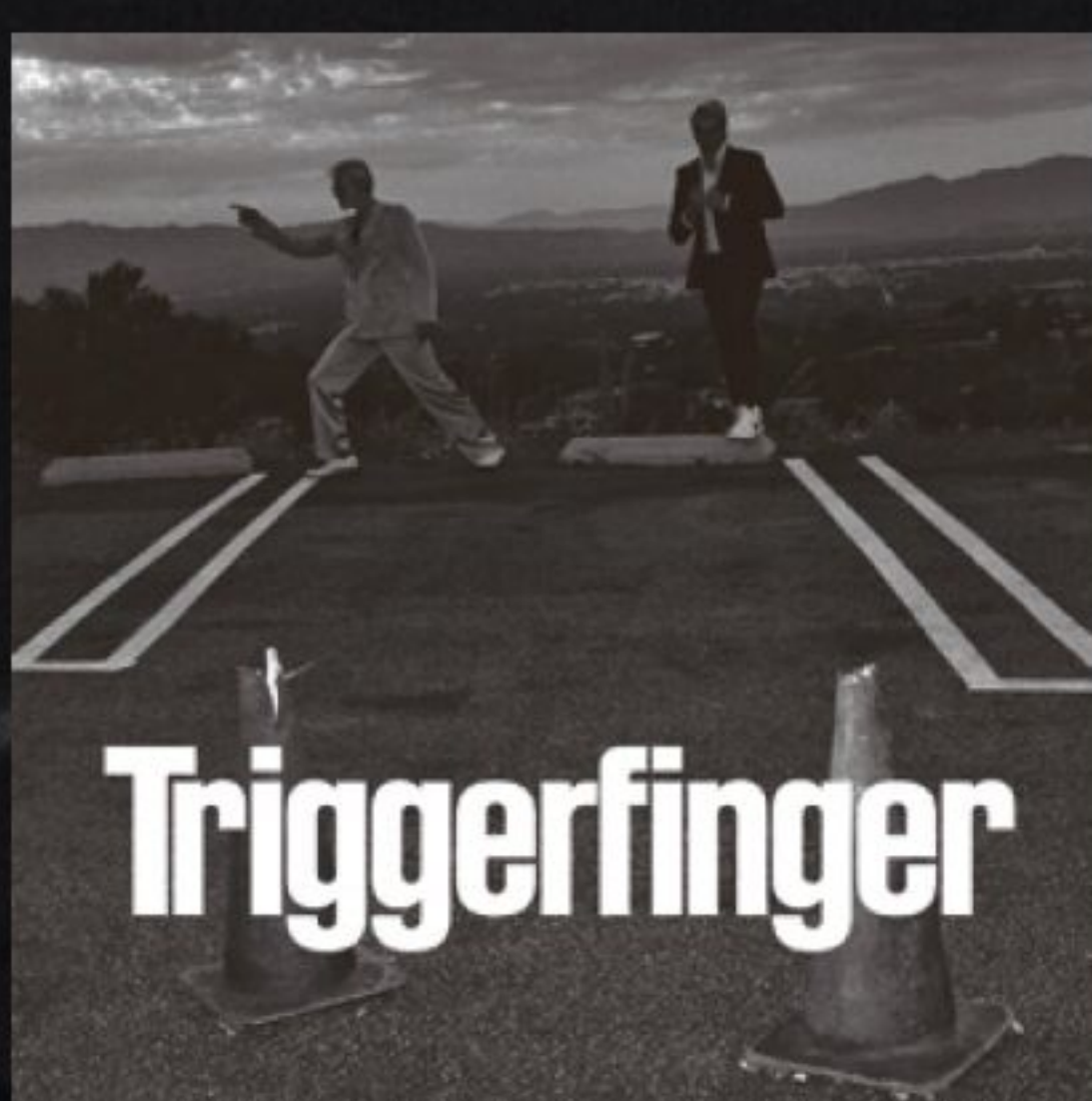
**Vintage-inspired tone.
Signature Taylor
playability.**

Taylor's Gold Label Collection is built for players drawn to the warmth, depth, and visual character of traditional American acoustics – reimagined through Taylor's innovative design lens. The result is a rich, full-bodied voice unlike any other Taylor, wrapped in a classic, heritage-inspired aesthetic.

Learn more:

Triggerfinger's **Ruben Block** Van prille kiemen tot gitaarlawai

Triggerfinger reisde af naar Los Angeles voor 'Tarmac'; het zesde album van de band en de eerste in negen jaar. Gitarist sprak met frontman Ruben Block over het opnameproces, dat in verschillende periodes in de VS werd opgenomen en in België werd verfijnd.

tekst: **Chris Dekker**

© Silan Dagdeviren

© CharlieDK

De release van het album valt samen met de release van dit magazine. En natuurlijk hebben we het met 'Tarmac' ook over het eerste album zonder Monsieur Paul, alias Lange Polle, oftewel Paul van Bruystegem; de opvallende basreus, die eind 2025 overleed. Producer Mitchell Froom – ook betrokken bij 'Colossus' (2017) en Ruben Blocks soloalbum 'Looking To Glide' (2022) – is bekend van onder meer Los Lobos, Paul McCartney, Sheryl Crow en Crowded House, was deze keer ook co-writer. Net als drummer Mario Goossens, trouwens.

Ruben Block oogt superfris als we hem op een maandagochtend – normaliter niet favoriet bij muzikanten – spreken. "Dat is een voordeel van een jetlag hebben", lacht Block. "Ik ben net weer terug uit LA om alweer nieuwe muziek op te nemen. We hadden een rustige maand, voordat we veel gaan spelen en we besloten de koe bij de hoorns te vatten en de tijd te benutten. Je begint meer ontspannen aan muziek als er geen deadline hard in je ogen staart. Het bleek een goed idee te zijn."

Laten we een stapje terug doen en het over het komende album hebben. De laatste keer dat ik je sprak, was bij het uitkomen van je soloalbum. Hoe bepaal je of een nummer voor Triggerfinger is of voor Ruben Block?

"Ze zijn niet helemaal inwisselbaar, want de bestemming is anders. Als ik voor Triggerfinger schrijf, is dat voor een band met een bepaalde dynamiek en persoonlijkheid en met bepaalde mensen die daarin spelen. Mario was niet bij de opnames van het soloalbum, dus ik kon qua beats niet steunen op zijn briljante brein en techniek. Een oplossing zoeken is dan een uitdaging.

Het soloalbum heeft een eigen dynamiek, het was iets vrijer, de bestemming onbekender en daardoor was het maken misschien soms wel iets moeilijker. Het was goed om iets buiten de band te doen, want ik kon met een fris hoofd in dat album duiken."

Afwisseling is altijd fijn voor bands, zoals opnemen versus spelen of festivals versus clubs.

"We zijn gelukszakken dat we dit kunnen doen; we zijn gezegend met dit werk. Na lang touren is het inderdaad fijn om songs te schrijven of in de studio te kruipen. Live spelen is een energie die je uitstuurt, terwijl schrijven meer een inwaartse beweging is. Je probeert ergens ideeën uit te halen, ze zoekt

oplossingen in de harmonische wereldjes die je maakt. Een klein idee krijgt een groove of een coole gitaarlijn wat tot een song leidt. De afwisseling is inderdaad fijn."

Waarin verschilt 'Tarmac' van eerdere albums?

"Paul was er niet bij en dat is een belangrijk element. Mario en ik hiel-

den ons meestal bezig met het organiseren en het praktische rond het album. Paul bedacht soms baslijnen en naast een waanzinnig persoon was hij ook een geweldig muzikant. Geoffrey Burton speelt nu live bas bij ons, maar niemand speelt als Paul. Ook niet als Geoffrey. Het zijn twee gasten met een grote identiteit en beiden eigenlijk gitarist van oorsprong. Geoffrey verstaat welke energie er nodig is bij optredens, maar hij was niet bij de opnames van Tarmac. Ik heb meestal bas gespeeld, Mario kwam met baslijnen en soms zijn ze door hem, Mitchell of door mij op een Moog gespeeld.

"Deze keer schreef Mitchell ook mee. Dat werkte goed met mijn soloalbum en we wilden de boel creatief opentrekken om te kijken wat er nog meer mogelijk was, naast veel lawaai maken

"De riffs worden songs en die moeten iets vertellen, ook al is misschien niet altijd duidelijk wát ze vertellen"

met gitaren... Wat nog steeds verschrikkelijk leuk is om te doen! We wilden ook meer spelen met harmonie, we zochten net als op de eerdere albums naar dynamiek en ik zing nu soms wat lager. Dat deed ik vroeger minder. Iets lager en rustiger zingen geeft een andere spanning, dan voluit zingen, wat ook te gek is. De riffs worden songs en die moeten iets vertellen, ook al is misschien niet altijd duidelijk wát ze vertellen. De combinatie van alle elementen moet samen gaan gloeien. Dat is het mooie én moeilijke aan muziek: als het goed is, doet het iets met je."

Ik wilde Monsieur Paul al aanstippen. Was hij er in gedachten bij?

"Hij is er constant bij. Het frappantste was de eerste trip naar LA. We gaan steeds in periodes van veertien dagen naar de VS met periodes van optredens tussendoor. Op de luchthaven checkten we in, we gingen door de douane, we gingen in het vliegtuig zitten en dat verliep naadloos. We zeiden meteen: 'Het is wel saaier zonder hem, hè?' Met Paul was er altijd iets te beleven. Er zat altijd wel iets in zijn koffer dat alle alarmbellen deed afgaan, haha! Er zijn altijd anekdotes. Hij had een onwaarschijnlijk leven. Hij leefde voor vier mensen en met tweehonderd kilometer per uur. Het was niet altijd makkelijk om op één lijn te komen, maar ook fantastisch. Als iemand zo hard leeft en je kan in zijn kielzog meeliften, zonder het zelf te hoeven doen, is fantastisch. Buiten alle gekkigheid: zijn grootste verslaving was muziek. Dat is het altijd geweest en dat maakte het cool. Wij leerden veel van hem en andersom."

Hoe komen je nummers tot stand?

"Deze keer was ik voor LA een weekje in Austin en daar probeerde ik orde te scheppen van alle ideetjes en riffs en ik ben aan nieuwe songs begonnen. Vandaag kan je met een laptop, een interface en een geleende gitaar overal opnemen. Soms zijn de basisideeën heel eenvoudig, een paar akkoorden, een riff, een melodie, en soms zijn het al gevorderde arrangementen inclusief ideeën voor een drumpartij."

"Ik vind het fijn om bijvoorbeeld met Mario's gitaarideeën aan de slag te gaan"

"Dit album hebben Mario en ik helemaal samen geschreven. We geven elkaar onze demo's door en voegen dingen toe en/of veranderen een aantal elementen, tot het op een bepaald moment in elkaar begint te haken en alles gaat leven. Ik ben blij dat we dit album geheel samen schreven. Ik vroeg Paul en Mario altijd om ideeën, want een album schrijven is veel werk, maar dat kwam er vroeger nooit echt van. Ik vind het fijn om bijvoorbeeld met Mario's gitaarideeën aan de slag te gaan. Hij steekt die partijen anders in elkaar dan ik, en dat maakt het proces alleen maar boeiender. Mitchell is waanzinnig goed in arrangementen verrijken, en hij heeft ook de basis voor een aantal songs aangebracht."

Ik begreep dat jullie altijd snel werken.

"De eerste fase gaat meestal redelijk snel... Tot nu toe... We schrijven en nemen ideeën op. Soms belanden er prille kiemen op de uiteindelijke opnames. Soms worden ze later opnieuw ingespeeld omdat de initiële klank niet helemaal goed zat. Vlak voordat we vertrokken, was Mitchell's studio onder water gelopen door een lekke boiler en de houten vloer moest eruit. Hij wilde de sessie afzeggen, maar we besloten een huis te huren in Encino om daar op te nemen. We hebben daar een hoop van Mitchell's spullen, zoals keyboards, synths, orgels en gitaren heen gesleept. Hij heeft onder meer een mooie, kleine White amp. Eigenlijk een Fender, voordat het Fender werd. David Hidalgo van Los Lobos heeft er blijkbaar het gros van de gitaren van het album 'Kiko' op gespeeld. Het is basically een tweed Princeton."

"s Avonds na de sessie brachten we Mitchell terug en na het eten prutsten we soms verder. Mario had een eigen setup in zijn slaapkamer om met koptelefoon drums te programmeren. 's Ochtends een kop koffie op het terras bij de opkomende zon en daarna openden we de sessies van de vorige dag om eventueel zanglijnen of drumpartijen toe te voegen en het werk van de vorige dag te evalueren. Het was een waanzinnig toffe manier om te werken."

En hoe ging het opnemen zelf?

"Ik heb van alles gebruikt. Gitaren van Mitchell, zoals een '60 National Westwood, een Squier Tele van Mario, waar ik een ander element in had gezet. We namen alles redelijk snel en impulsief op. Het gaat in de eerste plaats om de ideeën te registreren. Meestal plugde ik me direct in de computer met alleen wat kleurende pedaaltjes om geen tijd te verliezen. Wat in sommige gevallen juist cool klinkt, omdat je er niet te lang over nadenkt. Thuis bestaat het gevaar dat je te veel tijd steekt in de perfecte sound, terwijl dat in het schrijfproces helemaal niet nodig is."

Later kon ik thuis partijen terug inspielen die niet in de song pasten qua klank.

"Wat betreft versterkers waren dat vooral een '64 "Tuxedo" Princes, Princeton reverb, Hiwatt DR504, Magnatone Twiligher en een Matchless Spitfire. Wat ik exact waar gebruikt heb, weet ik niet meer. Er stonden er meestal een aantal opgesteld. Je verschuift soms de microfoon tussen de versterkers tot er iets blijft plakken."

© Diogo Baptista-Alamy

“Wat betreft gitaren heb ik thuis mijn '57 Les Paul Special veel gebruikt, een '60 Jaguar, hier en daar een hollowbody Gretsch of een Squier baritone. Soms klinkt een gitaar rechtstreeks in de computer fantastisch en soms heb je lucht tussen microfoon en speaker nodig. Er kan veel met modeling-versterkers; qua klank zijn ze bijna hetzelfde, maar het gevoel is anders. Software geeft niet de push van een speaker in de ruimte. Ik ga anders spelen als die lucht er is. Maar het gevoel dat je terugkrijgt van een gitaar in een d.i. past soms beter in de track dan een lampenversterker. Thuis kon ik, naarmate de song evolueerde, kijken of de originele partij nog werkte, of ik iets anders moest spelen.”

Dan moet alles naar live vertaald worden en Geoffrey moet de nummers leren.

“We brachten de eerste nieuwe nummers alweer een jaar geleden uit en afhankelijk van de set spelen we soms vijf nieuwe songs. Vaak anders dan op het album, maar het is ook goed dat de muziek een live-versie heeft die verschilt van de plaat. Dat arrangement zoeken we samen. Soms moet ik meerdere gitaarpartijen vertalen naar één livepartij. Live herinterpreteren we alles. Mitchell speelde op het album zeer coole synth- en orgelklanken in, en Mario gebruikt samplingpads om live de akkoorden te spelen. Als je een backingtrack gebruikt, hang je daaraan vast, maar op deze manier maakt het niet uit als ik te vroeg een refrein in ga. Deze manier laat ons toe om flexibel genoeg te zijn. We kunnen als trio blijven spelen en het belemmert ons niet in vrijheid.”

“Buiten alle gekkigheid: zijn grootste verslaving was muziek”

Het album komt op 18 september uit. Wat zijn de plannen voor de nabije toekomst?

“We kijken ernaar uit om meer nieuwe songs live te spelen. Er

komen veel concerten, ook in Nederland!”

Triggerfinger doet een lange Europese tour van oktober tot en met februari, met deze shows in de Benelux:

September: 19, Wetteren;

November: 7, Schouwburg, Kortrijk; 20, Paard, Den Haag; 21, 013, Tilburg; 22, Oosterpoort, Groningen

Mastodon's **Bill Kelliher & Nick Johnston**

DE LAST MOEST VAN

© Erick Easterday

De bittere breuk met de idiosyncratische mede-oprichter Brent Hinds en zijn volkomen onverwachte overlijden kort daarna zou voor veel bands het einde betekenen. Mastodon heeft echter een nieuw begin kunnen maken met nieuwe gitarist Nick Johnston. Op zijn vuurdoop 'Marrow Deep' speelt zijn gitaarpartner Bill Kelliher op Hinds' oude versterker. We spraken ze allebei.

door **Gregory Adams**

ONZE SCHOUDEERS

Mastodon heeft een roerige periode achter de rug. Brent Hinds verliet de band vorig jaar maart onverwacht. In de maanden erna liet Hinds herhaaldelijk weten dat het vertrek niet zijn keuze was – en niet al te harmonieus. Kelliher is iets diplomatieker door te zeggen dat ze uit elkaar gegroeid waren, terwijl de eerder dit jaar verschenen

mini-documentaire *The Mastodon In The Room* bevestigt dat verslavingsproblematiek aan Hinds' vertrek bijdroeg. De band verwachtte dat hij uiteindelijk zou terugkomen, maar vorig jaar augustus overleed Hinds toen een auto op zijn motor botste.

Hoewel 'Marrow Deep' zonder Hinds geschreven is, was zijn herinnering duidelijk aanwezig binnen de muren van de West End Sound-studio in Atlanta.

Kelliher haalde regelmatig monsterlijke sounds uit Hinds' oude Marshall JMP, die bekendstaat als de Unicorn. Ook de teksten van de singles *Your Ghost Again* en *Snakes For Dinner* staan duidelijk in het teken van de herinnering aan Hinds. "Brents overlijden kwam totaal onverwacht", zegt Kelliher. "Onze wegen hadden zich gescheiden, we maakten goede stappen en toen gebeurde dat opeens. Dus begonnen we stil te staan

bij de situatie. We konden niet doen alsof er niets aan de hand was en een vrolijk album schrijven. We wisten al snel: dit is het thema, we moeten ons de goede tijden herinneren, ons uiten en deze last van onze schouders krijgen.”

VERLOREN NEEF

Hoewel Kelliher weinig details loslaat, bekent hij dat Mastodon een moeilijke tijd doormaakte toen ze probeerden uit te zoeken hoe de band verder moest zonder Hinds. De samenwerking met Johnston heeft de band weer op het juiste spoor gekregen. De Canadese gitarist ontmoette de bandleden een kleine tien jaar geleden voor het eerst, via Dethklok-gitarist en wederzijdse vriend Brendon Small.

Drummer Brann Dailor en Johnston hielden contact, terwijl Dailor een instrumentaal soloproject opzette waar aan onder meer Paul Gilbert, Guthrie Govan, Aaron Marshall van Intervals en Tim Henson van Polyphia meedoen. Johnston legde net zijn laatste hand aan het album toen Dailor hem vroeg om met Mastodon te komen jammen.

“Bill aan een riff zien werken is een van de mooiste dingen die ik ooit heb gezien”, aldus Johnston. “Hij kan voor uren aan een riff zitten boetsen totdat hij de perfecte vorm heeft. Dat heb ik nooit gekund en ik ben diep onder de indruk van die vaardigheid. Je kunt die meedogenloosheid echt in de muziek horen.”

“Het voelt alsof een lang verloren neef zich bij de band heeft gevoegd”, zegt Kelliher. “Hij sprong in en het klikte meteen. Het zijn grote schoenen om te vullen, maar hij heeft grote voeten!”

Eerlijk gezegd weet ik niet of we Brents vertrek überhaupt al goed verwerkt hebben. Toen we besloten zonder elkaar verder te gaan, was dat een ver-

**"BILL AAN EEN RIFF
ZIEN WERKEN IS EEN
VAN DE MOOISTE
DINGEN DIE IK OOI HEB
GEZIEN"**

rassing, maar ook weer niet helemaal onverwacht. Misschien was een deel van me er ook klaar voor. Brent was een wild persoon: uniek, achteloos en ongehoorlijk. Er is niemand zoals hij en hij is een van de grappigste mensen die ik ooit ontmoet heb. En zoals we in *Your Ghost Again* zeggen: ik zie hem soms nog in mijn ooghoek, omdat hij alom aanwezig was in de band.

Inmiddels gaat het beter dan ooit met de band. We zouden nooit uitgekomen kunnen zijn waar we nu zijn zonder een kwart eeuw met Brent te werken. Maar ik geloof er ook heilig in dat alles met

een reden gebeurt. Helaas zijn de uitkomsten daarvan voor sommige mensen niet altijd even goed.”

TEKENTAFEL

“Van het gros van de nummers hebben we vorig jaar demo’s opgenomen”, licht Kelliher toe. “Maar toen hoorde ik de band Generation Of Vipers. Over het algemeen ben ik geen fan van nieuwere bands, maar toen ik die band hoorde, dacht ik: man, ik moet terug naar de tekentafel, het moet heavier. Zij hebben echt mijn fundering doen schudden.

Toen we een dag vrij hadden in België, heb ik op mijn hotelkamer drie of vier bijna complete nummers geschreven. Ik liet het aan de jongens horen en iedereen zei: dat moet op de plaat, dat is te gek. *Barbarian's Blood* was een van die nummers. Het is de perfecte opener. Het klinkt onmiskenbaar als Mastodon, maar het is toch iets heel anders. En hij is in A gestemd, dus het is ontzettend heavy.

Ik schrijf nu eenmaal dingen in rare maatsoorten. Ik kan niet uitleggen waarom, maar het heeft een bepaalde groove die ik te gek vind. Die heavy patronen in zevens en vienen zijn wel veranderd ten opzichte van hun oorspronkelijke vorm. Brann stelde voor om een noot weg te halen en dat werkte heel goed."

STUWEND

"Toen Brann's moeder vorig jaar overleed, schreef ik veel op akoestische gitaren", aldus Kelliher. "Ik speelde iets in een rare stemming die op een open G-stemming lijkt. Dat werkt echt uitstekend op een akoestische gitaar; als je de twee hoogste snaren aanslaat, komt er zoveel emotie vrij. Er is dissonantie, er is melancholie. *Moth And Bone* schreef ik met Brann's moeder in gedachten. Er zit een heel vreemd patroon in dat iedereen meer rechttoe rechtaan wilde maken, maar ik stond erop dat het zo werd."

"Zodra je die groove en dat ritme begrijpt met je hand, wordt het heel stuwend", vult Johnston aan. "Het is geen voor de hand liggend patroon. Maar het

gaat erom hoe strak je ermee bent. Ik ben gewend om wat losser en meer geïmproviseerd te spelen, maar dit was echt te gek zodra we in dezelfde groove zaten. Ik vind het te gek hoe het nummer

"HET ZIJN GROTE SCHOENEN OM TE VULLEN, MAAR NICK HEEFT GROTE VOETEN!"

steeds verder opbouwt, maar dat heavy stuk opnemen was moeilijk, met die slide-achtige dingen aan het einde."

"Met al die dynamiek denk ik vaak: hoe gaan we dit in vredesnaam live doen?", bekend Kelliher. "Moet ik een akoestische gitaar op een standaard hebben en een gitaar met twee halzen van Geddy Lee lenen?"

"Dat zou te gek zijn", lacht Johnston.

VOOR DE LOL

Out Like A Lamb eindigt met twee gigantische solo's: een van Johnston en een van toetsenist João Nogueira. "Brann en Bill stuurden me het nummer", legt Johnston uit. "Ze zeiden: we hebben hier een solo als *placeholder* nodig, gewoon om te horen hoe het arrangement uiteindelijk gaat klinken. Wat je op het album hoort is de eerste take die ik ze stuurde."

"Nick wilde hem opnieuw doen", glim-

lacht Kelliher. "En wij dachten: *no way* dat je dat opnieuw gaat doen! Oh mijn god, het is te gek."

"Ik verwachtte niet dat hij het album zou halen", erkent Johnston. "Gewoon omdat ik dacht: ik ga aan het einde helemaal over-the-top, gewoon voor de lol, om te zien wat er zou gebeuren."

"Op mijn 55^e verjaardag had ik een lange autorit om Braziliaans hout op te halen om een tafel van te maken", aldus Kelliher. "Dat was de eerste keer dat ik het album in zijn geheel hoorde nadat hij gemasterd was. Toen die solo voorbij kwam, stroomden de tranen over mijn wangen alsof iemand ze uit mijn oogballen aan het persen was. Ik moest uitstappen om het hout op te halen, maar ik dacht: ik kan daar in deze staat niet heen!"

WENNEN

Een ander aspect waarmee Johnston meteen in de band paste was zijn Schecter gitaar in Silverburst; precies de kleur waarmee Kelliher en vroeger Hinds al vele jaren op het podium staan.

"Mijn signature Schecter Silverburst Traditional is de eerste gitaar die ik met Schecter heb gebouwd heb waar alleen twee humbuckers in zitten", aldus Johnston. "Aanvankelijk werkte ik uitsluitend met singlecoils, vervolgens ging ik met HSS aan de slag en daarna voelde dit het juiste model om met twee humbuckers te doen. De output is wat heter.

Nick Johnston (links) en Bill Kelliher op festival Copenhell in Copenhagen, 24 juni 2026

Ik houd mijn apparatuur heel simpel. Meestal plug ik rechtstreeks de versterker in. Ik gebruik een Bad Cat en ik heb een paar Boss pedalen waarmee ik het geluid wat kan aandikken als dat nodig is. Het is wel dezelfde gitaar die ik al sinds het begin heb; alleen die twee humbuckers zijn anders.

Dit is de eerste keer dat ik zo laag speel. Bill had het net al over de A-stemming, maar dit is überhaupt de eerste keer dat ik in D standaard speel.”

“Je wist niet eens dat een gitaar zo laag kon”, glimlacht Kelliher.

“Mijn hele leven speel ik al in E♭”, benadrukt Johnston. “Maar het was te gek om voor dit album aan stemmingen als drop C en drop A te winnen.”

MASSIEF

“Het was ooit ongebruikelijk om een gitaar met een Silverburst afwerking in het wild tegen te komen”, verklaart Kelliher. “Als kind vond ik er echter al een. Ik weet nog dat ik naar Big B Buzzo’s Music in Geneseo, New York ging en daar een aanbetaling van vijftig dollar deed voor een Les Paul Custom Silverburst. Dat was veertig jaar geleden

"MET AL DIE DYNAMIEK DENK IK VAAK: HOE GAAN WE DIT IN VREDESNAAM LIVE DOEN?"

en hij kostte toen zo’n vijfhonderd dollar. Ik heb hem nooit opgehaald en dat zit me nog steeds niet lekker.

Ooit is er een gitaar van me gestolen toen we op tour waren in Houston. In een muziekwinkel in de buurt hing een tweedehands Silverburst Les Paul Custom uit 1982 aan de muur. Dat is mijn favoriete gitaar; ik heb hem nog steeds. Dat ding heeft heel veel *mojo*. Brent had een Flying V in Silverburst; we vonden ze allebei te gek. Ze zien er ook zó cool uit!

Barbarian’s Blood heb ik op een ESP Viper baritongitaar gedaan. Ik heb de gitaren helemaal opnieuw moeten doen,

omdat Kurt (*Ballou, producer*) niet tevreden was met de oorspronkelijke opname. Hij hoorde wat problemen in de stemming en reikte me die Viper aan. Uiteindelijk heb ik die op heel veel dingen gebruikt. Hij klinkt zó massief! Dat was echt te gek.

Verder heb ik een witte Les Paul Custom gebruikt en een paar ESP Sparrowhawks. En ik heb een ESP Ron Wood gebruikt. Dat is een geheim wapen. Het geluid van dat ding was echt fantastisch om de frequenties die de humbuckers niet oppikken wat vetter te maken.”

THEMA

Afgelopen jaar gaf Bill Kelliher de hele tour lang een-op-een gitaarlessen aan fans. Sommige leerlingen hadden heel basale lessen nodig, andere wilden graag Mastodons meest memorabele momenten leren spelen. Zijn belangrijkste les was echter om altijd als jezelf te kinken, wens riffs je ook speelt. “Het thema van de les is dat je nooit moet denken: ik ga nooit zo goed als die gast zijn”, legt Kelliher uit. “Zelf heb ik dat lang geleden ook moeten leren – en dat alles op ritme gebouwd is.”

BABY TERROR

BIG CONTROL, SMALL FOOTPRINT

SHAPE YOUR TONE GO DEEPER GO TUBBY BOOST / LOOP / GO RECORD WITH EASE

De Baby Terror biedt alles wat je nodig hebt binnen handbereik, van de 3-band EQ en Presence-regeling voor een precieze sound tot de Tubby Switch, die extra diepte en rijkdom aan de lage tonen toevoegt bij cleanere gain-instellingen.

Meer volume nodig? De voetschakelbare boost geeft je direct extra power zonder je sound te veranderen terwijl de ingebouwde effects loop ruimte biedt voor je favoriete pedalen.

En wanneer het tijd is om op te nemen, maakt de gebalanceerde line-out met ground lift het allemaal eenvoudig. Alle essentials. Niets overbodigs.

TEST HEM BIJ JE DEALER

Vier gitaristen over hun samenwerking met DAVID BOWIE

Adrian Belew - Peter Frampton - Carlos Alomar - Robert Fripp

Het is alweer tien jaar geleden dat David Bowie overleed. Hij was behalve zanger en componist ook gitarist, maar het echte werk liet hij over aan legendes als Mick Ronson, Earl Slick, Nile Rodgers, Stevie Ray Vaughan en tal van anderen. We spraken met Adrian Belew, Peter Frampton, Carlos Alomar en Robert Fripp over hun tijd met Bowie.

tekst Joel McIver

David Bowie, die in januari 2016 overleed, was een bekwaam zanger, songwriter, performer en acteur en uitstekend muzikant. Hij kende zijn beperkingen als het op muzikale virtuositeit aankwam. In 1997 vertelde hij aan *Guitar Player*: "Mijn gitaarspel is niet met de tijd meegegaan. Ik gebruik dezelfde akkoorden als altijd. Ik ken er wel heel veel, en ik kan ze op interessante manieren naast elkaar zetten. Ik heb geleerd hoe akkoorden samenwerken."

Bowie wist de weg op een gitaar-toets, maar zijn doelen waren groter dan een virtuoze gitarist te zijn. In zijn 54 jaar als artiest slaagde hij erin de rol van de theatrale muzikant opnieuw te definiëren, de kunst van het alter ego te verfijnen, de wereld rond te toeren in verschillende gedaanten en onderweg zijn stempel te drukken op de filmwereld. Om die doelen te bereiken, schakelde hij de meest getalenteerde gitaristen in. Na 'The Man Who Sold the World' uit 1970, was Mick Ronson zijn gitaarpartner, live en op albums 'Hunky Dory' (1971), 'The Rise and Fall of Ziggy Stardust and the Spiders from Mars' (1972), 'Aladdin Sane' en 'Pin Ups' (beiden uit 1973). Luister naar de solo in *The Width of a Circle*, de akoestische texturen

op *Oh! You Pretty Things* en de overweldigende geluidsmuur op *Suffragette City* om een indruk te krijgen van Ronsons magische aanpak.

Supersterren

Alan Parker hielp in 1974 een handje bij 'Diamond Dogs' en bij de onvergetelijke hoofdriff van *Rebel Rebel*, waarna Earl Slick en Carlos Alomar het stokje overnamen voor respectievelijk zijn volgende vijf en dertien studioalbums. Luister eens naar Slicks

spel op 'Young Americans' uit 1975 en Alomars uitmuntende

werk op Bowie's

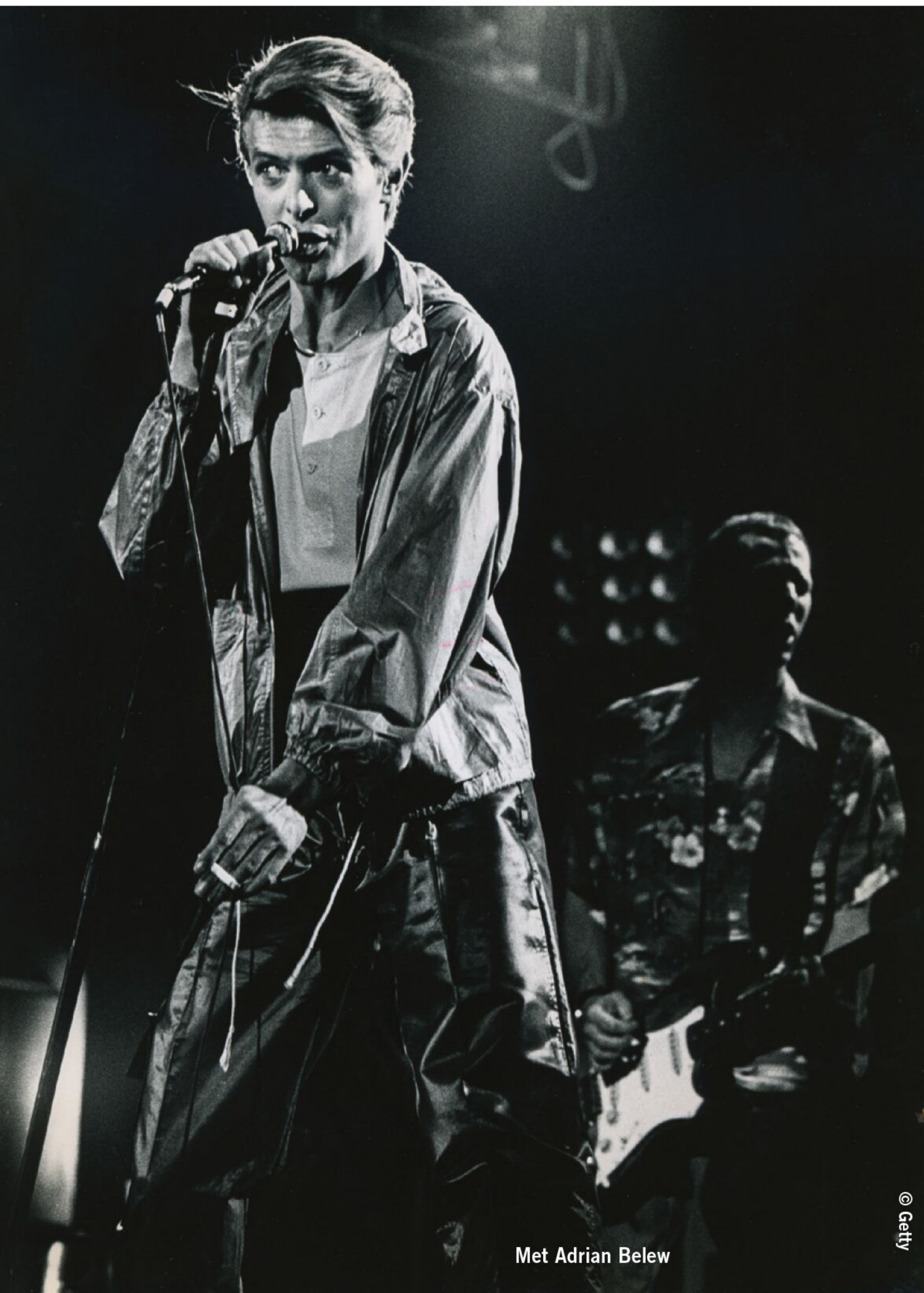
in Berlijn opgenomen mijlpaal 'Low' (1977) of naar een van de albums uit de vroege jaren '00.

Laten we de gitaristen die met Bowie's liveband speelden niet vergeten. Stacy

Heydon hield de boel bij elkaar tijdens de Isolar Tour van 1976. De

Bowie's doelen waren groter dan een virtuoze gitarist te zijn.

geweldige Adrian Belew, die net uit de band van Frank Zappa was gestapt, hoor je op het livealbum 'Stage' in 1978 en twaalf jaar later als muzikaal leider van de Sound + Vision Tour. Peter Frampton excelleerde tijdens de Glass Spider Tour in '87. Het zegt veel dat het merendeel van Bowie's gitaristen supersterren

Met Adrian Belew

Met Peter Frampton

waren: Robert Fripp van King Crimson, die de leadpartij van *Heroes* opnam; Stevie Ray Vaughan, die in 1983 te gast was op 'Let's Dance' en Nile Rodgers van Chic, die op datzelfde album meespeelde en het mede produceerde. Ook minder bekende, trouwe sessiemuzikanten speelden hun rol, met name Chuck Hammer, die in 1980 gitaarsynth speelde op 'Scary Monsters (and Super Creeps)'. Op dat album was ook een opvallende gastbijdrage te horen van Pete Townshend. In 1988 maakte Bowie een uitstap met Tin Machine, met Reeves Gabrels. Live hoorden we Eric Schermerhorn, Gabrels keerde in de jaren negentig terug, terwijl na de eeuwwisseling Gerry Leonard en Mark Plati de gitaar oppakten. Leonard keerde terug voor 'The Next Day' (2013) waarop ook David Torn, Bowie zelf en producer Tony Visconti gitaar spelen. Jazzgitarist Ben Monder werd gerekruteerd voor 'Blackstar', het laatste album van Bowie. Adrian Belew, Peter Frampton, Carlos Alomar en Robert Fripp blikken terug.

“Het was een eer en een opluchting dat hij me vertrouwde en me vroeg om wat ik kon.”

Hoe heb je je taak als Bowie's gitarist ingevuld?

Adrian Belew: “Hij had een fascinatie voor gitaristen. Nummers als *Stay of Heroes* zijn op maat gemaakt voor gitaar. In 1990 was ik zijn muzikaal leider en ik heb me daar maandenlang op voorbereid. Hij wilde een vierkoppige band en toch een terugblik op zijn hele carrière. Je had dus symfonieorkesten nodig, saxofoonsecties, van alles. Dit viel samen met de introductie van de sampler. Roland stuurde de eerste paar naar mij, dus probeerden mijn technicus en ik urenlang al dat materiaal te samplen. Uiteindelijk hadden we twee rekken vol samplers. Het meeste werd live gespeeld, maar we hoefden alleen maar op een

knop van de sampler te drukken voor prachtige orkestrale klanken.”

Gaf Bowie specifieke instructies geven of kon je gewoon laten horen wat je in huis had?

Belew: “Ik speelde met Frank Zappa, die erg sturend was. Zijn muziek was precies zoals hij het wilde hebben. David was het tegenovergestelde. Hij wilde iemand die ruig kon spelen en die met hem over het podium bewoog. Hij noemde me eens zijn Keith Richards. Hij gaf nooit aanwijzingen en hij raakte enthousiast als je iets heel cools deed.”

Peter Frampton: “Hij zei altijd: ‘wees jezelf.’ Het was een eer en een opluchting dat hij me vertrouwde en me vroeg om wat ik kon. Ik speelde niet op *Let's Dance* en ik klonk niet als Stevie Ray Vaughan, maar het was geweldig om het live op mijn manier te spelen.”

Wat vind je van Bowie als gitarist?

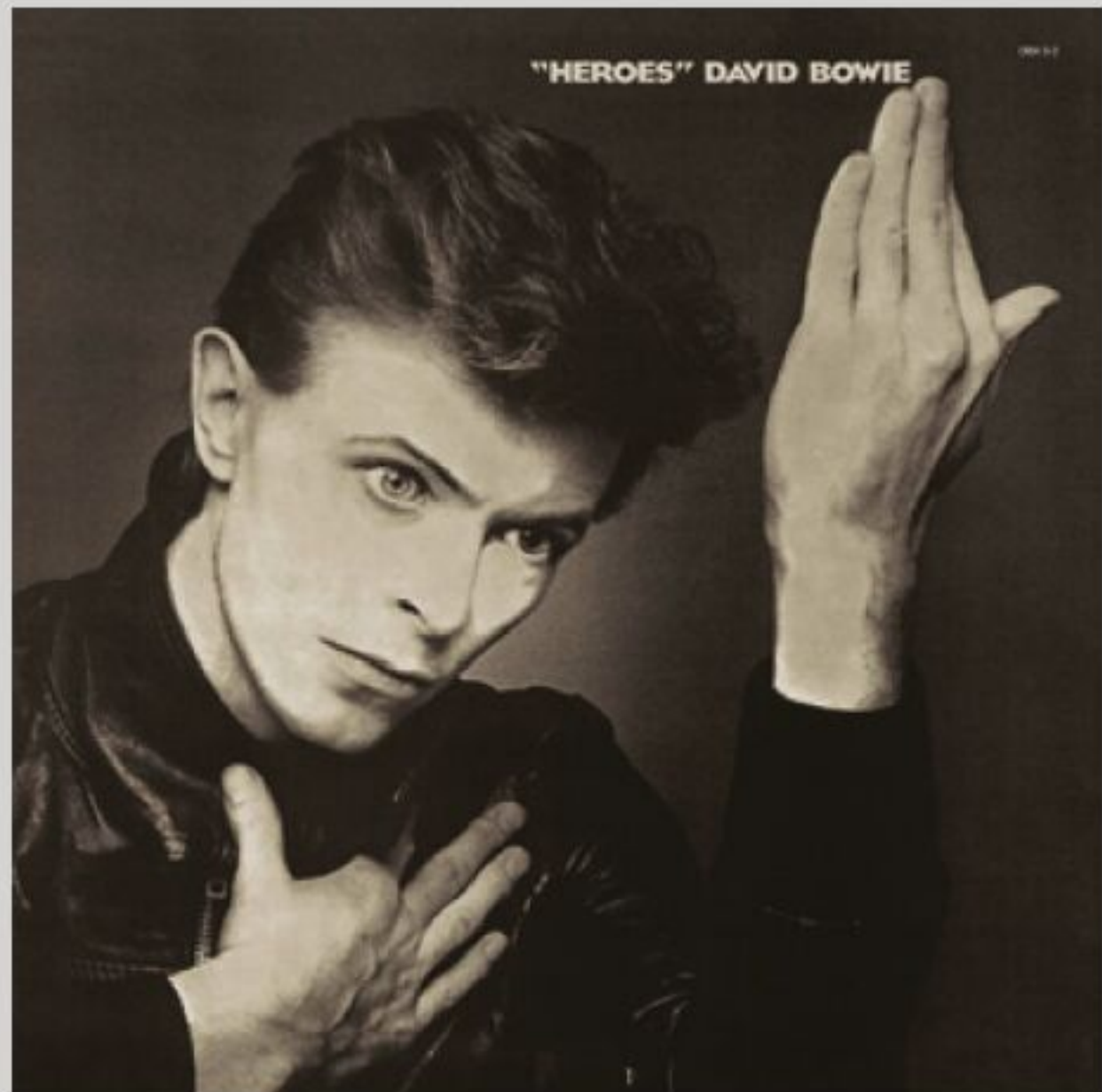
Belew: “In de tijd dat we samenwerkten, heb ik hem nooit veel zien spelen. Toen ik zijn muzikaal leider was, kon ik

Robert Fripp en Heroes

Toen David Bowie een bijzondere gitaarsound nodig had voor *Heroes*, belde hij Robert Fripp.

“Ik heb David een paar keer in een sociale context ontmoet. Toen we in april 1969 het eerste King Crimson-optreden gaven in de Speakeasy in Londen, bijvoorbeeld, en ik zag de Ziggy Stardust-show in het Rainbow Theatre in Finchley. Ik was erg onder de indruk van die show. Het was een van de mooiste rockconcerten die ik meemaakte

en zei dat tegen David in Berlijn tijdens ‘Heroes’. Zijn reactie was iets als: ‘Je zag wat we deden. Je zag wat er aan de hand was. Je snapte het.’ Het was een perfecte show.

Toen ik in 1977 het telefoontje kreeg voor de ‘Heroes’-sessie, was ik in New York. Ik was niet actief als muzikant,

ik had tien maanden in afzondering doorgebracht en ik had geen muzikale plannen. David vroeg me om gitaar te komen spelen en ik zei: ‘Als jij bereidt bent een gokje te wagen, dan ben ik dat ook.’ Ik pakte mijn Les Paul en een pedalboard van Pete Cornish, met daarop een volumepedaal, een wah en een fuzz, en vloog via Frankfurt naar Berlijn. Het was de eerste keer dat ik eerste klas vloog, wat geweldig was. Het waren de dagen van de Baader-Meinhof-terroristengroep, dus toen ik door de Duitse douane moest, hebben ze al mijn pedalen, stuk voor stuk gecontroleerd!

De persoon die me op het vliegveld zou ophalen, kwam niet opdagen, dus nam ik een taxi naar het hotel en vervolgens naar de Hansa Studios. Ik kwam begin van de avond aan, sloot mijn gitaar aan en we begonnen. Ik kan me geen aanwijzingen van wie dan ook herinneren bij *Heroes*, hoewel ik niet zeg dat die er niet waren. De opnames duurden drie dagen, denk ik, en het was heel ‘in het moment’, omdat het spontaan was en echt zonder na te denken. Het draaide om directheid, spel en lol, wat ideale werkomstandigheden zijn voor een improviserend, creatief persoon.

David was eind ’77 in New York en hij nodigde me uit in zijn hotel. Hij vroeg me om als livegitarist mee op tournee te gaan, en ik zei: ‘Nee. Ik ben net terug van zes jaar toeren.’ Het paste op dat moment niet bij mij. Zou ik een goede livegitarist voor David zijn geweest? Ik weet het niet. Ik denk dat zijn livegitaristen zijn repertoire waarschijnlijk veel beter hebben weten te vertolken dan ik ooit had kunnen doen.

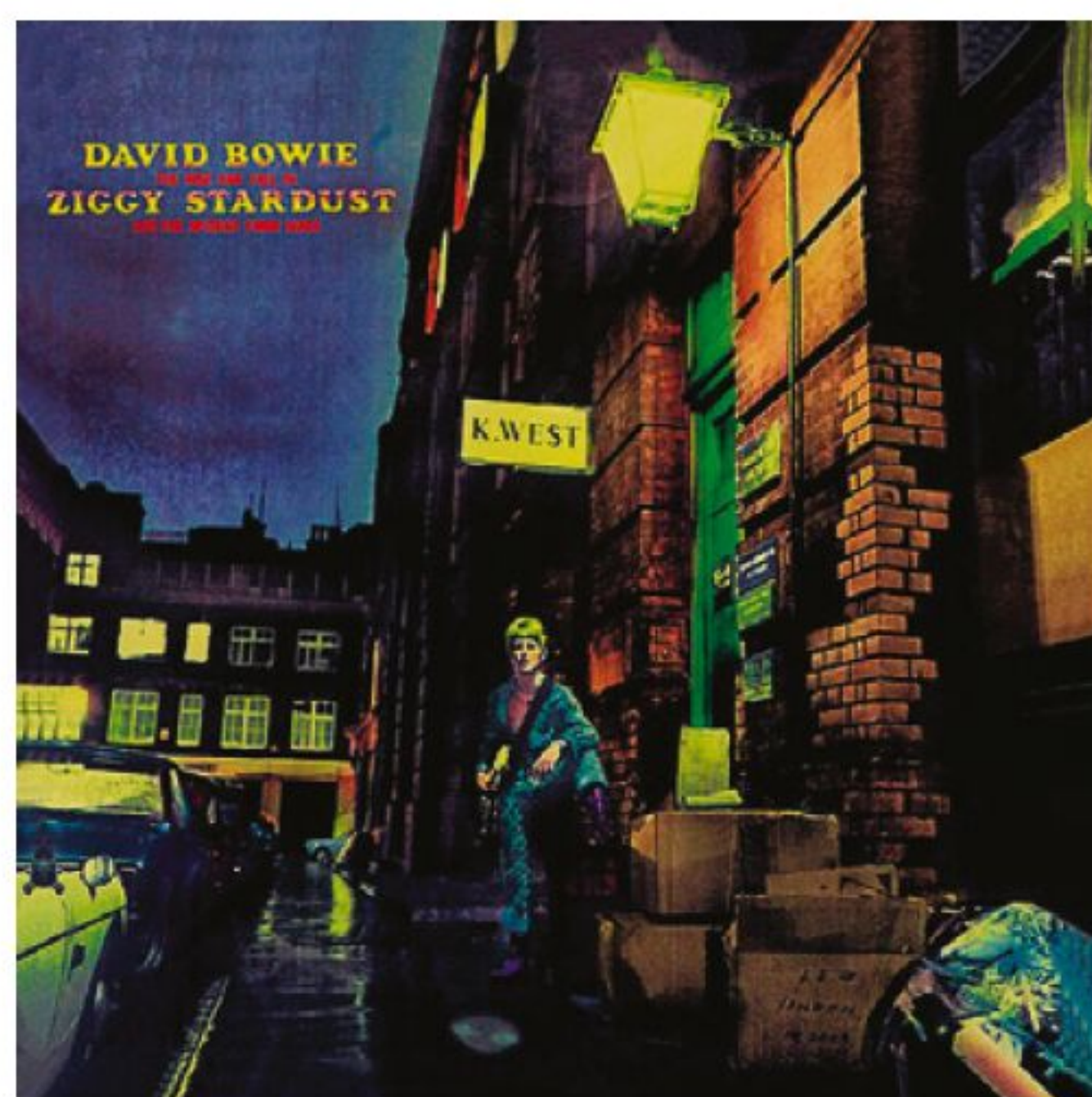

Robert Fripp, Brian Eno, David Bowie

© Getty

“Ik had Ritchie gezien, ik had hem gehoord en ik was niet van plan om te spelen als Ritchie”

In 1980 werd ik uitgenodigd om mee te spelen op ‘Scary Monsters (and Super Creeps)’, ditmaal was ik actief als muzikant en klaar om aan de slag te gaan. Ik was zeer toegewijd en ik nam twee nachten vanaf middernacht op in de Trident Studio in Londen. Ik had alleen akkoordenschema’s, ik had de structuur in grote lijnen en ik ging gewoon aan de slag. Ik herinner me dat ik aan David vroeg: ‘Heb je suggesties?’, want er zijn talloze manieren waarop je het kunt aanpakken. Hij zei: ‘Denk aan Ritchie Blackmore.’ Dat had ik niet verwacht, maar ik begreep wel wat hij bedoelde. Klonk ik als Ritchie Blackmore? Nee. Maar ik had Ritchie gezien toen ik 17 was en zijn spel was fenomenaal. Ik had Ritchie gezien, ik had hem gehoord en ik was niet van plan om te spelen als Ritchie, maar ik wist wat David bedoelde.

Met Carlos Alomar

© Getty

hem met moeite overhalen om voor één nummer saxofoon te spelen. Ik dacht dat het er cool uit zou zien. Ik heb er nooit bij stilgestaan, maar hij heeft al die geweldige nummers toch in zijn eentje geschreven.”

Carlos Alomar: “Bowie was, net als John Lennon, een geweldige akoestische en ritmegitarist. Ze speelden drieklanken en akkoorden, maar ze konden akkoorden en baslijnen niet tegelijkertijd in tegenstelling tot elkaar spelen, dus de bas kon niet naar beneden gaan als het akkoord omhoog ging.”

Frampton: “David speelde de riff in *Rebel Rebel*, dus we weten dat hij een

“David speelde de riff in *Rebel Rebel*, dus we weten dat hij een geweldige gitarist was.”

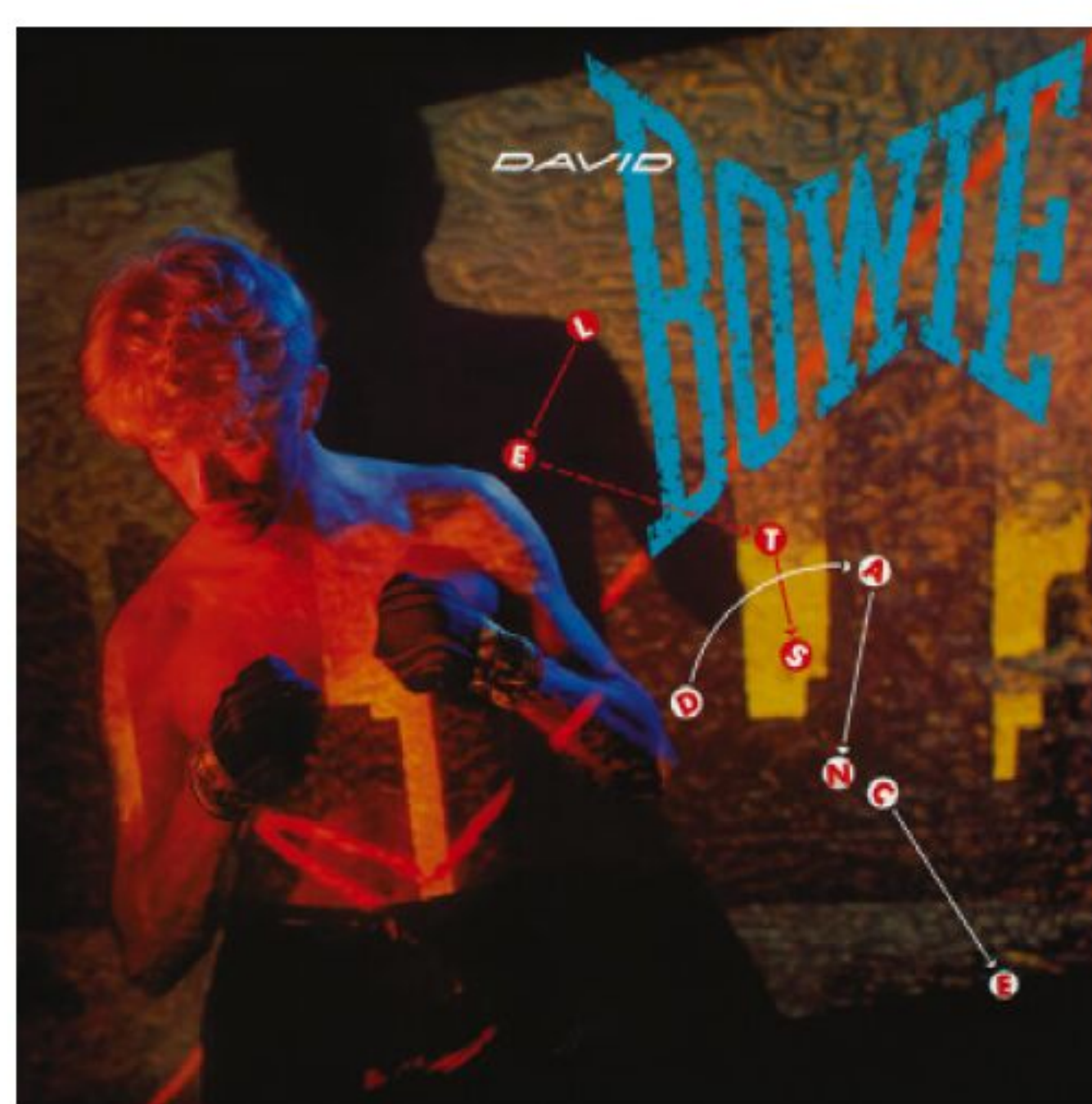
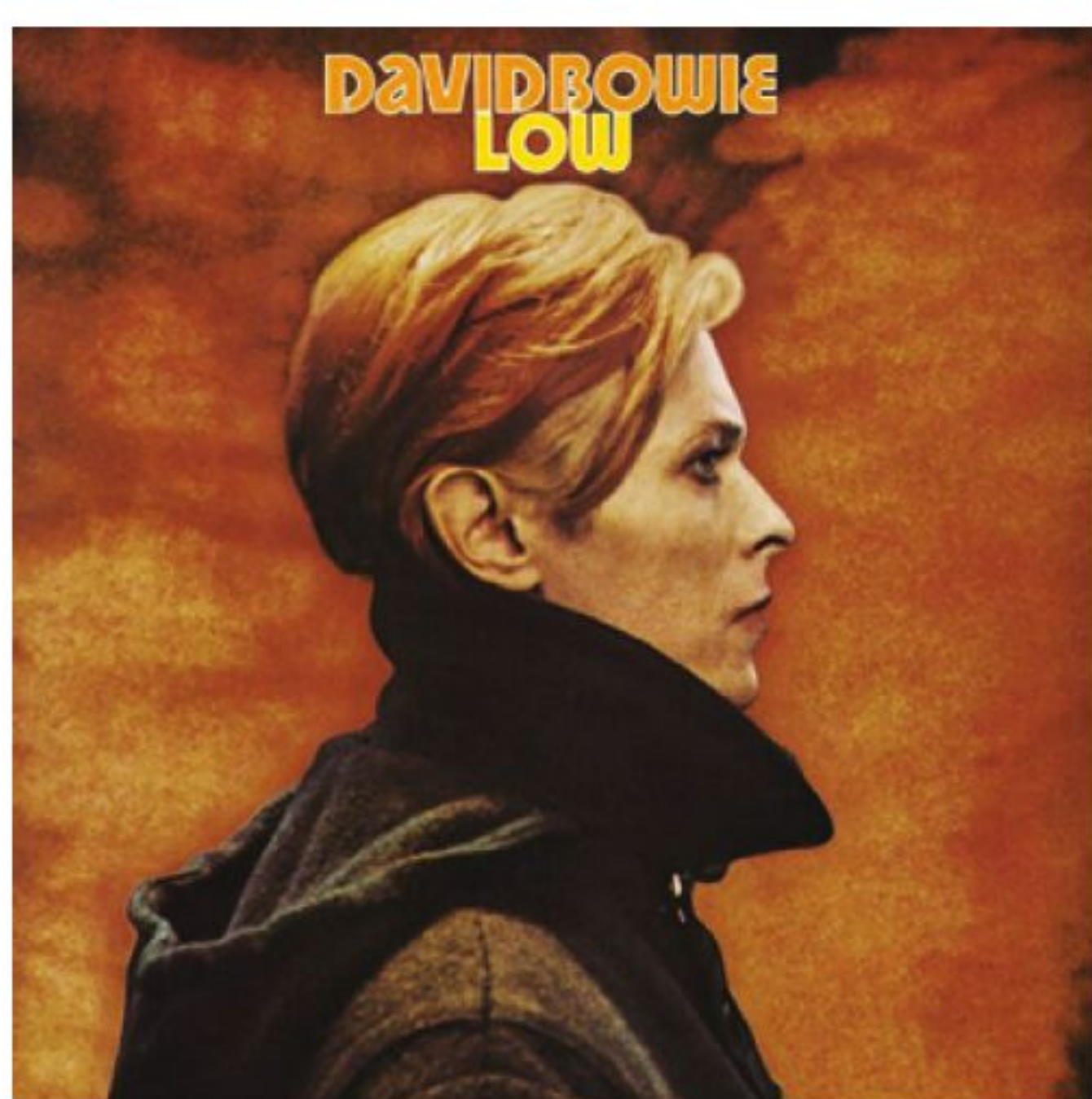
geweldige gitarist was. Ik denk dat hij gitaar en keyboard gebruikte om te componeren. Hij was net als ik, in die zin dat ik precies genoeg piano kan spelen om een nummer te schrijven.”

Wat is je mooiste herinnering aan hem?

Belew: “Er waren er zoveel. Ik heb mijn persoonlijke film van alles wat er

gebeurde in mijn hoofd. Misschien wel de Sound + Vision-tour. Dat waren 108 shows, die een jaar duurden, en we speelden in 26 landen. Toen heb ik David echt leren kennen en zijn we vrienden geworden. Ik heb een kant van hem mogen zien die maar weinig anderen hebben gezien, omdat ik ’s avonds tijd met hem doorbracht in zijn kamer, gewoon om over van alles en nog wat te praten.”

Alomar: “Ik ben dol op het album ‘Scary Monsters...’. We hadden een periode waarin we zo op elkaar ingespeeld waren. We konden alles aan; we wisselden beats af en speelden met split-ritmes, en het was gewoon geweldig.”

Norman's Rare Guitars

Spil in de vintagewereld, met

Een gitaarwinkel die ruim vijftig jaar bestaat en waarvan de eigenaar wordt aanbeden door wereldsterren. Een winkel met links naar grote films, goede doelen en waar de vintage gitaar als het ware werd uitgevonden. We doken in de geschiedenis van Norman's Rare Guitars.

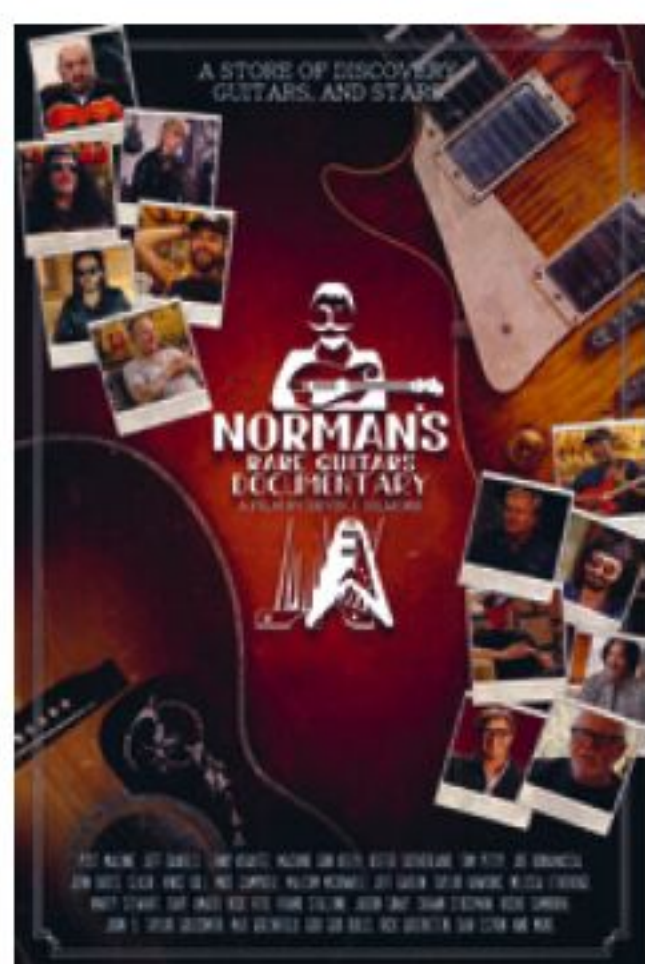
tekst Chris Dekker

In 2024 verscheen er een documentaire over een gitaarwinkel op Netflix. Deze is nu voor iedereen beschikbaar op YouTube. De documentaire toont hoe Norman Harris een spil werd in de vintagewereld, met de groten der aarde als klant. Ook Gitarist ging er ooit op bezoek.

In januari 2020 was het weer eens tijd voor de jaarlijkse NAMM Show. Vertegenwoordiger Thomas van Gortel en ik hadden twee dagen vrij, we hadden een auto gehuurd en wilden graag naar Tarzana, iets ten noordwesten van Los Angeles. We hadden de enorme collectie vintage gitaren en bassen bij Sam Ash en Guitar Center – beide in Hollywood, iets ten oosten van Tarzana – al gezien, maar we wilden de dag erna naar het mekka van de vintage gitaarwereld: Norman's Rare Guitars. Twee Amerikaanse vrienden vonden onze huurauto te min, dus we gingen met de enorme zwarte Cadillac Escalade SUV – denk CIA/FBI – van Tom. Tom is huisschilder, alleen bij oude mensen in de rijke wijken en doordat

Het leek Harris een leuke bijverdienste om oude instrumenten te verhandelen in een tijd dat de woorden 'vintage' en 'gitaren' nog niet in één zin werden geschreven

hij ook zijn facturen met een kwast kon schrijven, kocht hij veel gitaren. Axl is een Duitser die naar de VS vertrok nadat zijn broers hem uit het familiebedrijf hadden gekocht. Hij exporteerde daarna Amerikaanse klassieke auto's naar Duitsland en verdiende een fortuin. Axl kocht vooral bassen. Een mooi gezelschap dus.

Norman's Rare Guitars vind je aan Ventura Boulevard, in de hoek van een L-vormige rij winkels met een parkeerplaats ervoor. Typisch Amerikaans, zoals je dat in films ziet: laagbouw, alleen een begane grond en voor ons ouderwets aanvoelende winkelpuien en reclames. In het blok vind je een nagelsalon, een telefoonwinkel, een schoenenzaak, een masseur, een leegstaand winkelpand en een Domino's Pizza.

Links van Norm's, in de korte kant van de L, zit een Peet's Coffee. Meneer Peet was een Alkmaarse koffiehandelaar die naar de VS vertrok om de Amerikanen met succes om te turnen van oploskoffie naar echte koffie. Drie heren gingen bij Alfred Peet in de leer en begonnen daarna een eigen koffiezaak: Starbucks. Dat Paul McCartney later een album uitbracht bij het label van Starbucks, geeft weer een leuke link terug naar muziek.

Kluis

Het is altijd apart: na jaren en tientallen, honderden video's herken je de zaak meteen. Als je binnenkomt zie je de bekende muren vol gitaren en valt de Chesterfield-

de groten der aarde als klant

bank op, waarop pakweg Tom Petty, Joe Bonamassa, Orianthi, Richie Sambora, en (voormalige) medewerkers Mark Agnesi en Michael Lemmo de meest waanzinnige gitaren probeerden. Dan ontwaar je Norman zelf. De karakteristieke grijze kop en de soul patch onder de onderlip, waarvan je het idee hebt dat je hem vaak bent tegengekomen.

In de winkel bekeek ik wat bas-sen en er hingen ook goedkope instapmodelletjes. Eentje van 2.500 dollar bijvoorbeeld. Een medewerker begreep dat ik bas speelde en nam geheel onterecht aan dat ik vermogend was. Hij noemde meteen wat '60s Fender bassen op die hij in de kluis had staan en dat hij die wel even voor me wilde pakken. Ik bedankte vriendelijk.

Norman's Rare Guitars is iconisch en bij binnenkomst – het leek de Gibson Gallery in Londen wel – zag je meteen pakweg veertig verschillende (!) T-shirts met de naam van Norm of van de winkel. Waarschijnlijk verkochten ze meer shirts dan een

H&M in een middelgrote stad en ik nam er natuurlijk een mee voor mezelf en een voor mijn maat Ray-

mond: dezelfde als Nigel Tufnel (zie kader).

Dikke winst

Maar wat maakt Norman's Rare Guitars nu zo bijzonder? Norman Harris werd in 1949 geboren en vanaf jonge leeftijd speelde hij Hammond B3 in bands in Miami, Florida. Inmiddels waren de jaren zeventig aangebroken, merken als Fender en Gibson waren opgekocht door grote bedrijven en er werd steeds meer aan kostenbesparing gedaan. Harris kocht een Fender Jazz Bass en hij merkte dat alle bassisten gek van deze bas waren en hij verkocht hem met dikke winst. Het leek Harris een leuke bijverdienste om oude instrumenten te kopen en verkopen, in een tijd dat de woorden 'vintage' en 'gitaren' nog niet in één zin werden geschreven.

Hij was na een tour in Californië blijven hangen en vanuit zijn huis in Sherman Oaks – een wijk in LA –

Zijn vrouw adviseerde om een 'Gitaren Gezocht'-advertentie te plaatsen in de rubriek 'Paarden'

deed hij zijn zaken. Op een dag belde ene Robbie op, met vragen over een bepaalde gitaar die Norm had staan. Dat bleek Robbie Robertson van The Band, die later terugkeerde met Bob Dylan en Joni Mitchell. Harris werd steeds bekender onder muzikanten die goede gitaren zochten. Gitaren die meestal beter waren dan die op dat moment werden geproduceerd.

Cowboys en gitaren

Het was ruim pre-internet, mensen wisten vaak niet wat ze in huis hadden en in 1975 was de oudste Telecaster nog geen 25 jaar oud. Een oude gitaar dus en geen vintage gitaar. Norm zette advertenties waarin hij oude gitaren te koop vroeg. Hij zorgde dat hij de huis-aan-huisbladen met vraag-en-aanbodrubrieken als eerste in huis

had, rechtstreeks van de drukker, met de inkt nog nat. Zijn vrouw adviseerde om een 'Gitaren Gezocht'-advertentie te plaatsen in de rubriek 'Paarden'. 'Waarom?', vroeg Norman. 'Cowboys spelen vaak gitaar', was het antwoord van zijn vrouw en het werkte.

De vintagemarkt groeide langzaam maar zeker. Gibson 'bursts' werden gekocht voor een bedrag met twee nullen. Diezelfde gitaar werd verkocht met winst en later teruggekocht voor een bedrag met drie nullen. Een risico? Nee, want even later kwam er nog een nulle-tje bij en tegenwoordig 'doet' zo'n gitaar enkele tonnen. In de documentaire zie je niet alleen de kluis bij de winkel, met tientallen gitaren, maar ook een pakhuis op een onbekende locatie met honderden en honderden gitaren in koffers, opgeslagen in enorme kratten. Het is niet voor te stellen wat daar in zit.

In 1975 startte Harris zijn eerste winkel in Resada, California, en later verhuisde hij naar de huidige locatie in Tarzana. Volgens Norman wordt iedere gitaar zorgvuldig voor de speler uitgekozen. Smaken ver-

schillen immers. Iedere transactie is eerlijk en iedere klant wordt gelijk behandeld: of je nu Joe Bonamassa bent of een Nederlandse Gitarist-medewerker zonder diepe zakken. Niet alleen bezochten grootheden als Slash, Eddie van Halen, George Harrison, Joe Walsh, The Stones, RHCP en eerdergenoemde namen zijn winkel, ook maakten topmerken als Fender en Gibson gebruik van zijn kennis en voorraad van historisch belangrijke gitaren om latere heruitgaven zo authentiek mogelijk te maken.

Fragiel

De documentaire – gemaakt door acteur en gitarist Kiefer Sutherland en Norm's dochter Sarah Edwards – laat ook een fragiele kant zien. Norm is de winkel en de winkel is Norm. In 2022 kreeg hij een bijzondere vorm van kanker en twee hartaanvallen. Zijn kinderen nemen de winkel niet over en in de docu vraagt zijn vrouw zich hardop af of huisvriend Bonamassa niet achter de toonbank moet gaan staan.

Na een lange ziekenhuisopname kwam Norm terug in de winkel, maar inmiddels is de toekomst duidelijk. In januari van dit jaar nam TNAG Global de winkel en het pakhuis over met een onbekend, maar enorm aantal gitaren. TNAG Global is een familiebedrijf dat achter twee grote vintagewinkels zit: Carter Vintage Guitars en Cotten Music Center. Norman is echter gewoon aanwezig in de winkel en dat zal hij tot het bittere einde blijven. Voorlopig is de toekomst van Norman's Rare Guitars verzekerd, maar ooit zal het zonder hem moeten. We hopen dat dat nog even duurt.

normansrareguitars.com

Midnight Mission

Harris is een van de meest toegewijde supporters van Midnight Mission, een daklozenopvang en hulporganisatie in de Skid Row-buurt van Los Angeles. Harris zet zich al tientallen jaren in om via muziek en fondsenwerving hoop en middelen te bieden aan mensen die te maken hebben met dakloosheid en verslaving. Elk jaar tijdens de kerstdagen doneert Norm honderd gitaren aan kinderen, om jonge

mensen die in armoede leven hun allereerste instrument te geven. Daarnaast organiseert hij regelmatig de *Norm Harris Concert Series* en benefietevenementen, met optredens van bijvoorbeeld Joe Bonamassa en Jackson Browne. Daar worden door artiesten gesigeneerde gitaren geveild om geld op te halen voor de opvang. Harris kreeg een speciale onderscheiding van Midnight Mission.

Norman en Hollywood

Als je aan Californië denkt, denk je aan het episch centrum van de filmindustrie: Hollywood. Robbie Robertson kocht onder meer een Stratocaster voor *The Last Waltz* en Acteur David Carradine was bezig met *Bound For Glory*, een film over Woody Guthrie. Hij vroeg Norman om periode-correcte gitaren te leveren. Zo werd de filmwereld een goede klant voor het huren en kopen van instrumenten. Nog twee mooie voorbeelden: als muzikant moet je *This Is Spinal Tap* gezien hebben. In de film toont gitarist Nigel Tufnel zijn gitaarcollectie aan regisseur

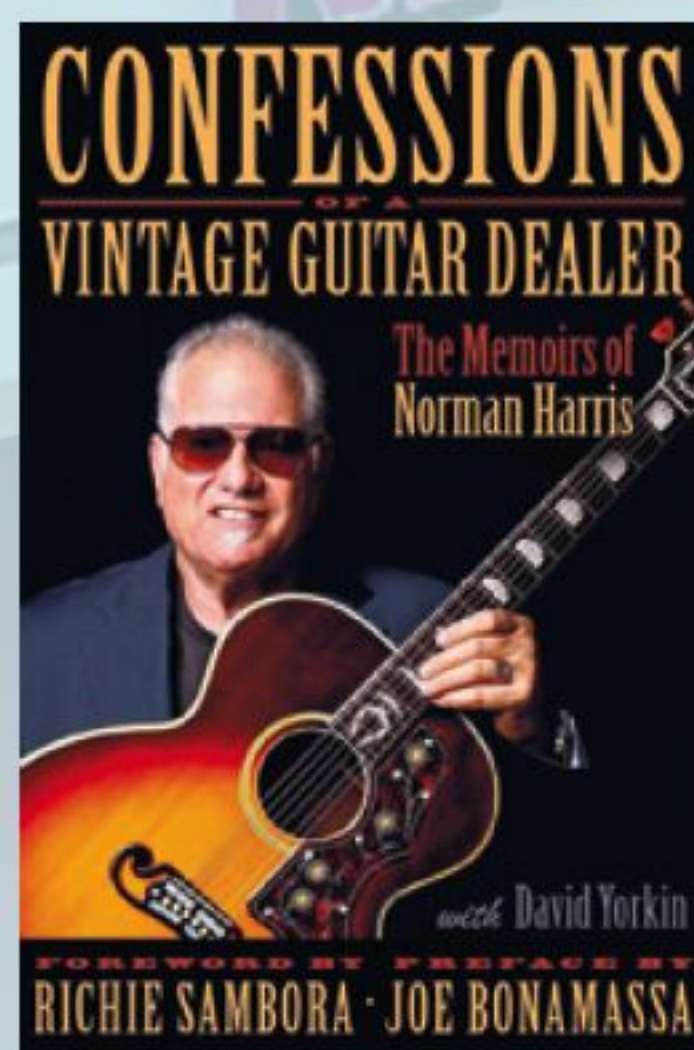
Rob Reiner, die er nauwelijks naar mag kijken, laat staan wijzen. Zo levert Norm de sunburst Les Paul, die volgens Tufnel zo veel sustain heeft, dat je de snaren kunt aanslaan, weggaan voor lunch, waarbij de gitaar bij terugkomst nog steeds doorklinkt. En natuurlijk was er die Seafoam Green Fender VI (met prijskaartjes) die niet gespeeld mag worden: 'Don't even look at it. Don't point at it. Don't do anything. This thing is so clean. Don't do anything to it.' En Tufnel? Die

De bekendste filmgitaar is misschien wel de Gibson uit Back To The Future

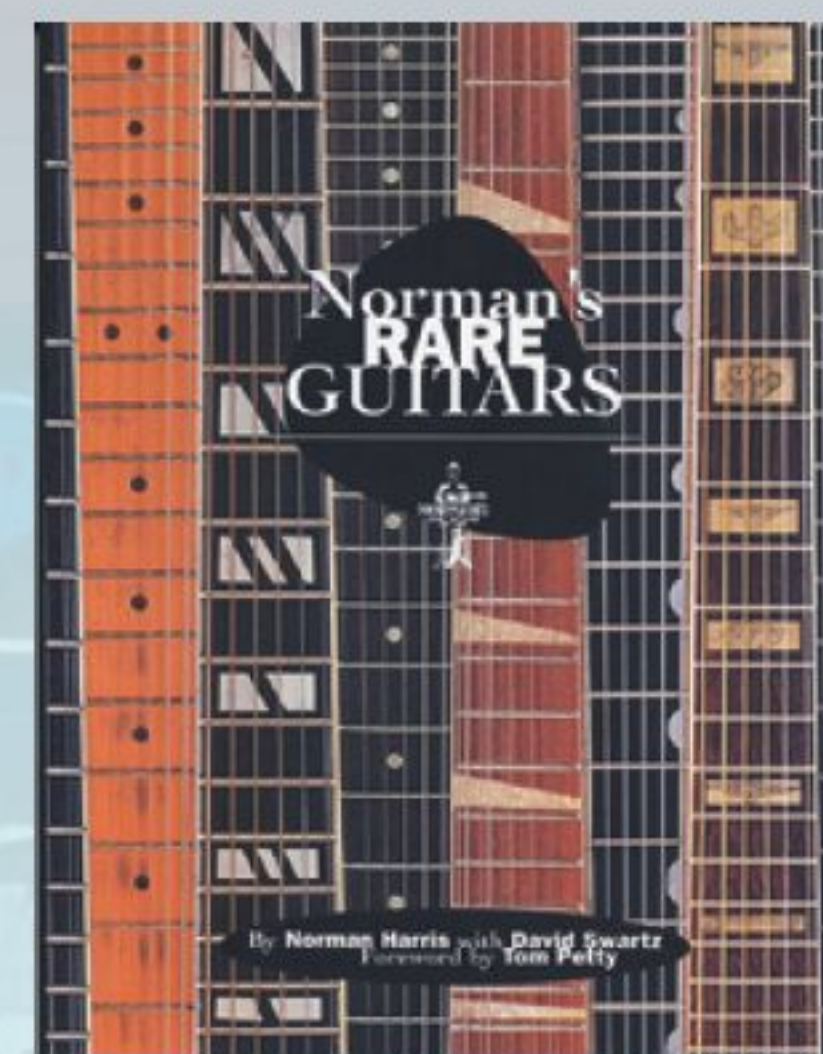
draagt in de scene een bruin T-shirt met naam en logo van Norman's Rare Guitars. De be-

kendste filmgitaar is misschien wel de Gibson uit *Back To The Future*. De filmmakers wilden een rode gitaar met vibrato voor de scene waarin Michael J. Fox *Johnny B. Goode* ten gehore brengt. Norman waarschuwde hen dat de ES-345 pas in 1958 kwam, terwijl de scene zich afspeelt in '55. De filmmakers namen de creatieve vrijheid. Niet lang geleden kwamen Gibson en Epiphone met een re-issue van deze ES-345, voorafgegaan door een soort in scène gezette zoektocht naar het origineel. Norman deed natuurlijk mee aan de campagne.

Norman in de media

Norman Harris schreef twee boeken, die lezen als jongensavonturen: *Norman's Rare Guitars: 30 Years Of Buying, Selling And Collecting* (1999) en *Confessions Of A Vintage Guitar Dealer: The Memoirs Of Norman Harris* (2016). Veel van ons kennen hem echter van zijn YouTube-kanaal en social media als Facebook, Instagram, X en Tiktok, waarop de video's worden gepromoot.

De mensen rondom Norm – hij geeft vooral zijn team credit voor het online succes – startten in 2010 het YouTube-kanaal. Op het moment van schrijven heeft het kanaal 655.000 abonnees en er staan 5.500 video's online. Hij geeft jonge kids een kans op video, hij laat getalenteerde bezoekers spelen (1.400 video's) en in de docu vertelt Marcus King dat hij al goed op weg was, maar dat zijn optreden bij Norm het laatste zetje tot de doorbraak gaf. Onlangs schafte King zijn eerste burst aan! Natuurlijk worden alle grootheden voor de camera getrokken (850 video's); van Vince Gill tot Billy Gibbons; van Dave Grohl tot (natuurlijk) Joe Bonamassa. Een van de populairste items is *Guitar Of The Day* (2.650 video's), waarin de meest bijzondere gitaren en bassen bespeeld en besproken worden.

Harris heeft onlangs het All Guitar Network opgericht. Het is een app met gitaarlessen, recensies en optredens van artiesten.

youtube.com/normansrareguitars

Melodie als muze

door Andy Timmons

Simone Cecchetti

Lees, luister en kijk verder op
Gitarist Extra

VIDEO Videovoorbeelden van de workshops
op Gitarist Extra

GITARIST.NL

Opdrukken maar!

Deze maand wil ik verder ingaan op muzikaal effectieve manieren om te soleren over de akkoordprogressie van zestien maten die we de afgelopen twee columns hebben gebruikt, te weten - in de toonsoort E-mineur: Em - A7 - Em - A7 - Cmaj7 - B7b9 - Cmaj - B7b9. Voor de geïmproviseerde solo van deze maand richt ik me op het gebruik van opgedrukte noten en chromatiek.

VOORBEELD 1 toont de solo, die eindigt met een extra maat waarin de laatste frase terugkeert naar het tonica-akkoord, Em. Het merendeel van de frasen is gebaseerd op de E-mineur pentatonische toonladder (E, G, A, B, D), beginnend met de opmaat voor maat 1. Zoals altijd is het mijn doel om krachtige, pakkende melodieën te creëren, uitgevoerd met expressieve, zangachtige articulaties. De legato-klank van hammer-ons, pull-offs, slides, bends en vibrato's dient om die vocale kwaliteit na te bootsen. Ik beschouw de gitaar als de zanger, en de emotionele kwaliteiten die inherent zijn aan de menselijke stem moeten tot uiting komen in de lijnen met losse noten.

In maat 2 bijvoorbeeld slide ik omhoog van E, op de 9e fret van de G-snaar, naar F# op de 11e fret en buig ik die noot vervolgens een halve toon omhoog naar G, gevolgd door een slide omhoog naar G op de 12e fret, die ik vervolgens een hele toon omhoog buig naar A en waar ik wat vibrato aan toevoeg. In mijn oren bootst dit soort snelle, vloeiende bewegingen de uitvoering van een zangpartij na. Aan het einde van maat 3, overgaand naar maat 4, voeg ik de F# toe aan de toonladder, verwijzend naar de klank van de E-mineur hexatonische toonladder (E, F#, G, A, B, D), evenals de E-Dorische modus (E, F#, G, A, B, C#, D) en de E-Aeolische modus (E, F#, G, A, B, C, D). Deze F#-noot komt aan het einde van maat 4 weer terug.

Aan het einde van maat 6, overgaand naar maat 7, voeg ik de C#-noot uit de E-Dorische toonladder toe, aangezien deze noot hier fungeert als de grote terts van A7. In de tweede helft van deze maat begin ik een stijgende frase van kwartnoottriolen, opgebouwd uit afwisselende opgedrukte noten op de G-snaar en gefrette unisono-noten op de B-snaar, die dienen om het Cmaj7-akkoord in maat 9 voor te bereiden,

VB. 1

VB. 2

VB. 3

waarover ik D (2e snaar, 15e fret) opdruk naar E (de grote terts van C).

De chromatiek komt op tel 2 van maat 12 om de hoek kijken, terwijl ik omlaag ga via A, G#, G en F#, gevolgd door een lange dalende lijn die ons naar het einde van de solo voert. Ook deze lijnen zijn gebaseerd op de E-mineur hexatonische toonladder.

VOORBEELD 2 laat zien hoe ik slides en opgedrukte noten gebruik om in een solo-

frase omhoog te gaan. **VOORBEELD 3** geeft een nadere blik op het chromatisme dat aan het einde van de solo terugkomt. Waar het op neerkomt is dat ik wil dat de solo muzikaal klinkt. Zodra ik te veel ga nadenken, is dat nooit een goed teken! Te veel analytische hersenactiviteit kan ervoor zorgen dat je niet meer 'midden in' de muziek zit, en dat is juist waar je wilt zijn als je improviseert. **G**

Joe's blueswereld

door Joe Bonamassa

Lees, luister en kijk verder op
Gitarist Extra

VIDEO Videovoorbeelden van de workshops
op Gitarist Extra

GITARIST.NL

Trage shuffles

Een groot deel van de blues bestaat uit het spelen over een 'shuffle'-groove — een door achtsten-triolen gedreven ritme met een backbeat (accenten op tel 2 en 4) — in verschillende tempo's. Er zijn veel geweldige nummers die op de shuffle zijn gebaseerd. Een voorbeeld van een langzame shuffle is *Bright Lights, Big City* van Jimmy Reed, en een geweldige uptempo-shuffle is *Steppin' Out* van Memphis Slim, briljant gecoverd door John Mayall met Eric Clapton op het album van de Bluesbreakers uit 1966.

Een van mijn favoriete medium-tempo shuffles is *Rock My Plimsoul* van Jeff Beck, dat te horen was op zijn debuutalbum 'Truth' en is gebaseerd op de blues-klassieker *Rock Me Baby* van B.B. King. Het nummer wordt gespeeld in de toonsoort B en de hoofdriff lijkt op maat 1 van **VOORBEELD 1**: een eenvoudig, repetitief motief gebaseerd op de B-mineur pentatonische toonladder (B, D, E, F#, A). In maat 3 speel ik een frase die leidt naar het IV-akkoord (E7) in maat 5 en 6, waarbij de riff in maat 6 terugleidt naar het I-akkoord (B7) in maat 7. In maat 9-12 bootst ik na wat Beck in zijn intro-solo speelde, waarbij ik afwisselend de noten A en F# op de B-snaar speel met een staccato (korte, afgeknipte) aanslag. En net als Jeff sluit ik de frase in maat 11 en 12 af met een agresieve slide over de bovenste drie snaren.

Als je een shuffle in dit rustige tempo speelt, kun je het op een vergelijkbare manier aanpakken als een langzame blues.

VOORBEELD 2 wordt gespeeld in de stijl van B.B. King. Ik begin met een frase op basis van de B-mineur pentatonische toonladder, waarbij ik de D, de kleine terts, een hele toonsafstand opdruk naar de kwart (E). Daarna laat ik de noot terugkomen en speel ik een hammer-on van D naar D# (de grote terts), gevolgd door een barré over de bovenste twee snaren op de 7e fret. In maat 2 schakel ik over naar de B-majeur pentatonische toonladder (B, C#, D#, F#, G#) en vervolgens weer terug naar de B-mineur pentatonisch, waarbij ik in maat 3 naar de 10e positie verschuif. Aan het einde van deze maat verschuif ik naar de 12e positie en speel ik nog een B-majeur pentatonische frase.

Op deze manier afwisselen tussen gelijknamige mineur- en majeurepentatonische toonladders is een vast onderdeel van het

VB. 1 (B7) (herhaal vorige maat) (E7)

VB. 2 (B7) (E7) (B7)

VB. 3 (E7)

componeren van bluesmelodieën en is te horen in het spel van al onze favoriete blues- en bluesrockgitaristen.

Een groot voordeel van een langzamer tempo is dat je veel meer tijd hebt om na te denken over wat je speelt en jezelf te uiten. In **VOORBEELD 3** begin ik op het IV-akkoord (E7) en speel ik eenvoudige licks die heel lui in de groove liggen. In maat 3 en 4 keer ik terug naar het I-akkoord (B7) en speel ik *dubble-stops* van D# en F#, en E en G#, die respectievelijk verwijzen naar B7 en E7.

Maat 5 wordt gespeeld over het V-akkoord

(F#7) en in maat 6 keer ik terug naar het IV-akkoord (E7) met melodelijnen gebaseerd op de B-mineur pentatonische toonladder. Merk op dat mijn frasering hier erg 'vrij' is. Wat ik graag doe als ik in de toonsoort B speel, is gebruikmaken van mijn open B-snaar. Ik kan bijvoorbeeld met een hammer-on van A naar B op de D-snaar spelen, terwijl ik tegelijkertijd de open B-snaar aansla met *hybrid picking*. Dit klinkt geweldig en ik associeer het met een Britse speelstijl, hoewel je het royale gebruik van open snaren ook terughoort in het spel van de grote Billy Gibbons van ZZ Top. **G**

Schreeven Muziekinstrumenten

Drie broers die muziek zijn

Schreeven is sinds 1933 de muziekwinkel van Nijmegen. De slogan is 'i am music' en dat is – leren we – een knipoog naar die vooroorlogse jaren. Wat maakt de winkel bijzonder en een bezoek waard? Gitarist stak de Waal over en zocht het uit.

tekst **Chris Dekker** foto's **Caia Veenstra**

Schreeven Muziekinstrumenten is te bereiken met auto, fiets, OV en door de ligging op een industrieterrein is parkeren makkelijk. Alleen het Goffertpark – waar Guns N' Roses, Stones, U2, Rammstein, Radiohead en Bon Jovi optraden – scheidt de winkel van het stadscentrum.

"We zaten midden in het centrum," vertelt Thijs Schreeven, een van de drie broers. "Er worden hier nu flats en wijken om ons heen gebouwd, dus straks zitten we dat als het ware weer."

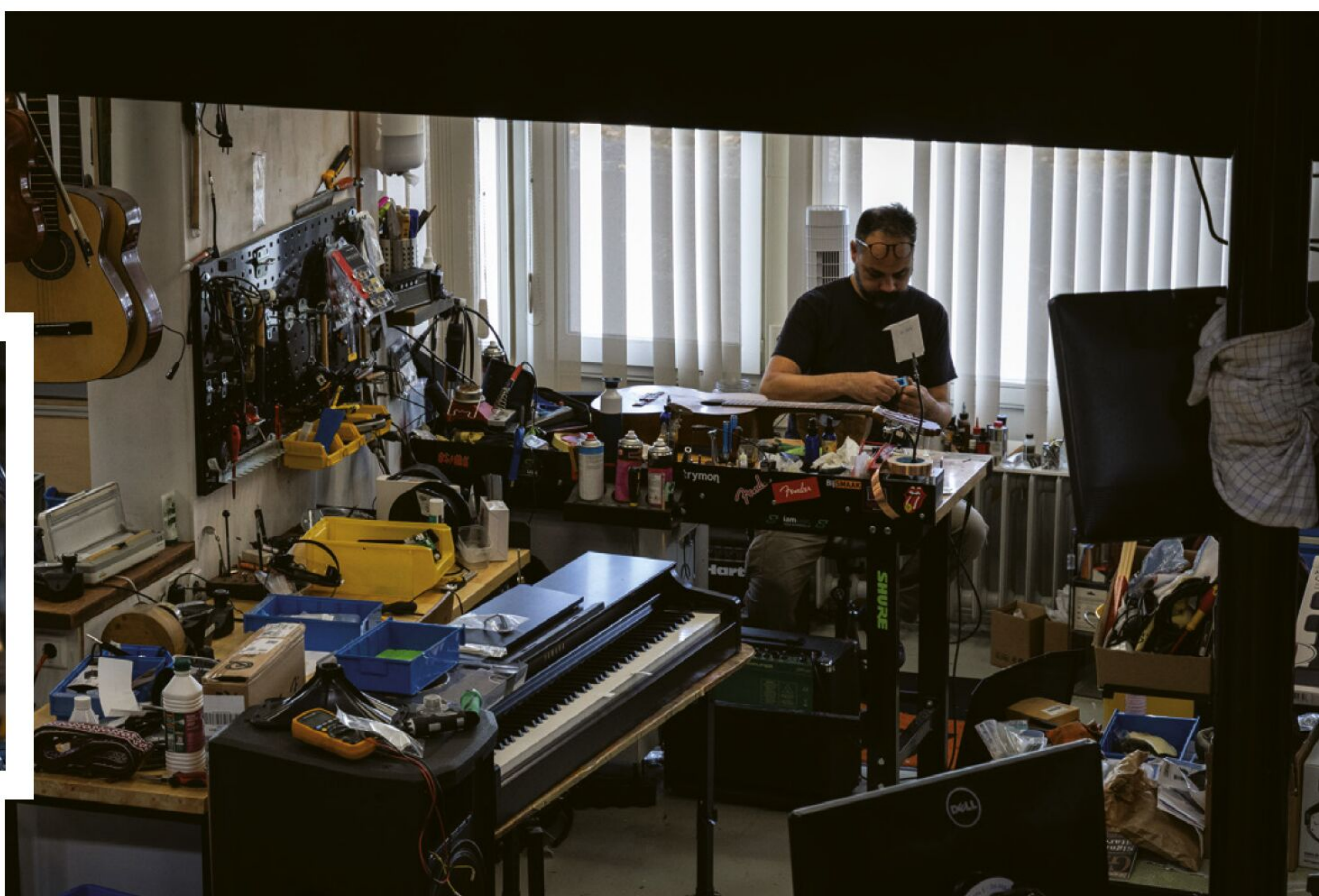
Eenmaal geparkeerd worden de fotograaf en ik op het verkeerde been gezet. We gaan een kleine winkel binnen, die je eerder in een binnenstad verwacht. We zien genoeg plectrums, gitaarbanden en

snaren, maar geen gitaren. Misschien hangen er een paar in het hokje ernaast?

Pink

Een doorgang naast de kassa beantwoordt de vraag. We komen in een enorme hal en in eerste instantie weet je niet waar je moet kijken. Rechts bevindt

zich een grote, open werkplaats voor gitaren en blaasinstrumenten, achterin is een ruimte met percussie. We zien toetsen, linksachter is een ruimte om versterkers te testen en de lange, linker-muur hangt vol gitaren: van Spira tot Squier, van Fender Custom Shop tot Maybach en vele akoestische gitaren, met een aparte ruimte voor Martin: van

Jaap Lagerweij (links) en Thijs Schreeven

instap- tot Custom Shop-exemplaren. Het gitaargedeele wordt van de werkplaats gescheiden door ruimtes vol glimmende blaasinstrumenten en het is zeer toepasselijk dat een jongedame Henri Mancini's Pink Panther-theme op saxofoon speelt, terwijl ik bij een Pink Paisley Jazzmaster uit Fender's Custom Shop sta te kwijlen. Met toetsen, drums, blaasinstrumenten, (bas)gitaren en een uitgebreide dj-/studioafdeling lijkt Schreeven een 'ouderwetse' allround-winkel, maar je ziet dat er per groep duidelijke keuzes zijn gemaakt. Zie het als een aantal speciaalzaken onder één dak.

Jaap

In de enorme hal kan je naar een balkon met overzicht over de zaak. Naast veel edities van Gitarist en De Bassist, gitaarboeken, wat vintage instrumenten en foto's van de familiehistorie, is hier een fijn zithoekje gecreëerd. We nemen plaats met Jaap Lagerweij en Thijs Schreeven. Jaap is verantwoordelijk voor de gitaarafdeling en sinds kort weer terug op het 'oude nest'.

"Een bandgenoot werkte hier ooit en toen hij wat anders ging doen, vroeg hij of een baan hier iets voor mij was", trapt Jaap af. "Ik was het eerste personeelslid dat Thijs aannam. Ik zou twee dagen werken, maar dat werd al snel de hele week. Na zestien jaar ben ik wat anders gaan doen, maar ik ben terug bij de jongens en in mijn zeventiende jaar hier."

Volgens Jaap verandert het assortiment constant. "We doen veel Fender, Maybach en Martin. In de oude winkel hadden we

wel Martin, maar na een bezoek aan de fabriek zijn we veel actiever geworden met ook Custom Shop. Nijmegen had een baswinkel die gestopt is. We zijn daarom ons basassortiment aan het uitbreiden. Ik ben een Boss-effectenfanaat, die zijn nu weer hip, dus daar doen we - naast natuurlijk andere merken - veel mee en de Katana-versterkers vliegen de deur uit. Natuurlijk kan je bij Schreeven ook terecht voor onderhoud, afstellingen of bijvoorbeeld andere pickups. Daarvoor heeft Jody alle technische kennis."

"Wat we verkopen moet wel fatsoenlijk zijn en gaat altijd door de handen van Jaap of reparateur Jody", vult Thijs aan. "Toen we in de binnenstad zaten verkochten we wel eens een gitaar van honderd euro voor in het park, die daarna waarschijnlijk in het kampvuur verdween, haha! Mensen begrijpen wel dat je onder een bepaald bedrag niets goeds krijgt."

"Het lijkt of mensen weer meer in een echte winkel willen kopen", vult Jaap aan. "Ze willen een gezicht zien, een gitaar voelen. Hier kan je rustig kijken, proberen en als ik denk dat een goedkopere gitaar beter voor iemand is dan een dure, dan zegt ik dat gewoon. Je ziet vaak aan iemands lichaamstaal wat de juiste gitaar is. Hij of zij gaat dan anders spelen. Daarnaast werken we veel met muziekscholen en -docenten samen."

Van AMI naar iam

Voordat we naar de toekomst kijken, gaan we met Thijs eerst even de geschiedenis in.

"Opa Schreeven was reparateur en nam in 1933 de winkel AMI over: Alle Muziek Instrumenten. Toen de jukeboxen van het Amerikaanse merk AMI opkwamen, ontstond er een probleem met de naam en is hij als Schreeven verder gegaan. Met onze slogan 'i am music' oftewel 'iam' knipogen we naar

die originele naam. In 1944 bombardeerden de geallieerden Nijmegen, de Duitse bezetters staken als represaille winkels in de brand, waaronder Schreeven. In het gebombardeerde gedeelte ontstond Plein '44 en daar ging in 1952 de nieuwe winkel open."

Zoals gezegd zijn er drie Schreevens, op een team van acht mensen. Jody en Jaap kwamen al voorbij, maar ook Bas, Mike en Skip, allemaal specialist op een ander gebied, zijn vandaag aanwezig,

"Ik ben er als laatste ingerold", vervolgt Thijs. "Mijn oudste broer Bart is gespecialiseerd in blaasinstrumenten, mijn jongere broer Willem richt zich op DJ- en studioapparatuur. In 2018 hebben we de stoute schoenen aangetrokken en zijn we met de verschillende specialismen samen in dit grote pand verdergegaan. Ons vader overleed twee jaar geleden en dat had een nasleep, financieel en belastingtechnisch. We merken dat we nu alles weer goed op de rit hebben. We geven eigenlijk de unieke ervaring van een kleine familiewinkel, maar dan in het groot. Het assortiment is op orde, we hebben Martin en Fender – twee pijlers van het gitaargedeele – sterk gemaakt, met de terugkomst van Jaap staat het team sterk en nu kunnen we groeien."

Hulzenweg 4, 6534 AN, Nijmegen
schreeven.nl

Peter Tiehuis

“Je moet je eigen vragen bedenken”

Peter Tiehuis geeft op 21 november een workshop tijdens Amsterdam Guitar Heaven. Zo'n workshop staat of valt met de vragen die de zaal stelt, aldus de vermaarde gitarist. We spraken met hem over het fenomeen workshop, over ouder worden als gitarist op topsportniveau en over de techneut die na meer dan 25 jaar Metropole Orkest weer de soldeerbout en computerprintjes uit de kast trekt.

Tekst: Niels Guns

Peter Tiehuis (Almelo, 1956) heeft een redelijk uitgesproken opvatting over het fenomeen workshop. In een interview dat hij een paar jaar geleden deed met NTB, de vakbond voor musici, zei hij dat hij leerlingen in twee categorieën kon opdelen: de gitaristen die je eigenlijk niets hoeft te vertellen. En degenen aan wie je het toch niet echt kunt uitleggen. Nee, dat is niet een tikje fatalistisch, nuanceert Tiehuis die uitspraak. “Ik doelde daarmee meer op lesgeven in het algemeen. De goede leerlingen gaan vanzelf, heb ik als docent gezien.”

Richard Hallebeek was volgens Tiehuis zo’n student die extreem leergierig was. “Hij kwam altijd de les binnenlopen met een walkman. Daarmee nam hij de hele les op, omdat hij alles thuis nog helemaal ging napluizen.” Hallebeek was volgens Tiehuis ook een student die met interessante vragen wist te komen. “Hij vroeg bijvoorbeeld een keer: hoe speel je een blues in je eentje? Goh, daar had ik zelf eigenlijk nooit echt over nagedacht. Hij zette me met die vraag goed aan het werk”, blikt Tiehuis lachend terug. “Als docent heb ik ook veel van het lesgeven kunnen leren. Zeker als leerlingen met goede vragen komen. Uiteindelijk is dat het beste als je echt verder wilt komen: je moet vooral je eigen vragen bedenken.”

Precies daar zit voor hem de kern van de workshop als vorm. Het gaat om het creëren van de juiste vragen, en dat is nadrukkelijk een wisselwerking. Tiehuis kent ook de andere variant van hoe zo’n masterclass kan uitpakken. “Soms zitten ze allemaal een beetje achterover met de armen over elkaar, zo van: nou, zeg het dan maar. Maar zo gaan we het tijdens Amsterdam Guitar Heaven toch hopelijk niet doen.”

Overgaauw en de gemiste privéles

Tiehuis studeerde klassiek gitaar aan het Twents Conservatorium in Enschede en volgde daarna de jazzopleiding aan het Koninklijk Conservatorium in Den Haag, bij Peter Nieuwerf. Workshops zoals we die nu kennen, herinnert hij zich uit die tijd niet. “Dat bestond gewoon nog niet echt.” Wel had hij een paar keer groepsles van Wim Overgaauw, de jazzgitarist die ook Jesse van Ruller onder zijn hoede had op het Hilversums Conservatorium. “Ik ben een keer of vier naar zo’n groepsles geweest.” Toen Tiehuis daarna om privéles vroeg, was

Overgaauw daar net mee gestopt. “Dat vond ik heel erg jammer. Ik had eigenlijk veel meer les van Wim gehad willen hebben. Hij was echt een heel bijzondere gitarist.”

Topsport, en wat er daarna komt

Tiehuis was sinds 1996 vaste gitarist van het Metropole Orkest. In 2023 ging hij officieel met pensioen, maar hij staat nog steeds op de invallerslijst bij het orkest. Zodoende speelde hij onlangs nog met bijvoorbeeld Cory Wong en Dweezil Zappa. Studeren op de gitaar is er sinds dat pensioen zeker niet minder op ge-

sport. Het brengt een groot verantwoordelijkheidsgevoel met zich mee, zegt Tiehuis. “Als je de noten dan net niet op het juiste moment raakt, wordt het rommelig en breng je anderen in de war. Je bent zo met elkaar verbonden, dat voel je aan elkaar. Dus ik heb me regelmatig kapot moeten studeren om beslagen ten ijs te komen. Ik merk dat ik selectiever word in welk project ik nog aanneem.”

“Tja, het is toch mooi klote, dat ouder worden”, vervolgt Tiehuis. “Op een gegeven moment gaat de onzekerheid die daarmee gepaard gaat ook tussen je oren zitten.” Desalniettemin, wie Tiehuis tegenwoordig nog ziet spelen, ziet nog altijd een gitarist die van wanten weet.

Bij het Metropole Orkest: “Ik heb me regelmatig kapot moeten studeren”

worden. “Eigenlijk focus ik me altijd op wat ik goed kan, wat goed voelt. Maar dat verandert de laatste tijd. Fysiek wordt het allemaal wel wat minder.” Tiehuis doelt op artrose. Die uitte zich aanvankelijk in zijn linkerhand, maar inmiddels zit het probleem nu vooral in zijn rechterhand. Daarnaast merkt hij dat de coördinatie minder scherp is geworden. “Als je bij een dergelijk orkest speelt, heb je te maken met hele precieze processen bijvoorbeeld qua timing. Om het level bij te benen kost me nu veel meer voorbereidingstijd. Daarbij komt ook nog de ontwikkeling in ingewikkelde muziekstijlen. En dan zijn repetitietijden voor concerten en opnames ook nog eens korter door de bezuinigingen.”

Spelen bij het Metropole Orkest is top-

“Ik wil gewoon spelen totdat ik erbij neerval”

Zijn ambitie is daarbij onveranderd: “Ik wil gewoon spelen totdat ik erbij neerval.”

Vai, Keneally, Scofield en Wong

Dertig jaar orkestwerk leverde ook amenwerkingen op met een lange rij topgitaristen. Neem bijvoorbeeld Steve Vai, met wie hij verschillende keren samenwerkte. Vai gunde Tiehuis ook solo's in de orkeststukken die hij maakte en kwam met een groot compliment. “You sound much better than I do”, liet de Amerikaan zich ontvallen.

De waardering was wederzijds. Vai imponeerde Tiehuis vooral fysiek. “Zijn uithoudingsvermogen is ongelooflijk. Als je het hebt over topsport: Steve Vai is een atleet.” Toch was Vai's muziek niet helemaal Tiehuis' pakkie-an. “Ik was nooit fan van veel tappen. Maar door met Vai samen te werken ontdekte ik de kunst in zijn muziek. Indrukwekkende partituren ook, het ziet er soms uit als modern klassieke muziek. Ik herinner me één maat die zowat over een

© Tom Beek

hele pagina was uitgeschreven. Heel snel, en dan moest er ook nog hier en daar een flageolet in, met plectrum en duim. Minutieus uitgeschreven. Ik was weken bezig om uit te pluizen wat er in de partijen stond, maar alles klopte.”

Ook over Mike Keneally, net als Steve Vai een telg uit de grote muzikale boom die Frank Zappa optuigde, spreekt Tiehuis in soortgelijke bewoordingen: “Keneally bracht een absurde fantasie in zijn muziek. Het lijkt allemaal willekeurig, maar dat is het allerminst. Ik zou het in ieder geval nooit kunnen bedenken.”

In die lange lijst gitaristen zitten natuurlijk ook lievelingen van Tiehuis, zoals John Scofield. Iemand met wie hij direct goed contact had. “Hij was altijd heel erg toegankelijk.” Een meer moderne gitaarheld als Cory Wong, die ondertussen ook al verschillende keren met het Metropole Orkest werkte, bracht Tiehuis terug bij zijn eigen roots. “Wat Wong doet is eigenlijk niet baanbrekend nieuw, het is juist retro. Maar hij is heel virtuoos als ritmespeler, en zo exact, ook op hoge tempi. Ik kan het net bijbenen”, zegt Tiehuis lachend. Funk, benadrukt de gitarist, is de stijl waarin Tiehuis zelf wortel heeft geschoten.

Printjes, pedalen en 1897 ideeën

Pas kort voor zijn officiële pensioen kwam Tiehuis met zijn eerste soloalbum ‘Heart in Mind’ (2021). Componeren is hem nooit makkelijk afgegaan, vertelt de gitarist. Het is in zijn geval meer een proces van verzamelen van ideeën, kladopnames en schetsen. Inmiddels heeft hij er zo’n 1897 opgeslagen. “Paul McCartney werkt precies omgekeerd: als je een idee hebt, maak je het wat hem betreft meteen helemaal af.”

Tiehuis lacht erom en geeft het toe: “Bij mij is het eerder uitstel van executie. Op een gegeven moment moet je toch een keuze maken en aan de slag.”

De afgelopen maanden richtte Tiehuis zich naast spelen vooral ook op andere aspecten van het gitaristschap. Tiehuis is van huis uit een techneut, vertelt hij. “Ik begon ooit mede met gitaarspelen

omdat er knoppen aan dat ding zaten. Als jongen sleutelde ik daar graag aan.” Een aantal jaren lang was dat technische gesleutel ietwat naar de achtergrond gedrukt door zijn veeleisende agenda. “Toen ik weer begon met rom-

hij niet alleen programma’s kan oproepen maar ook blokken kan aan- en uitzetten en door de rest van het apparaat kan navigeren. De besturing moet in C geschreven worden, de programmeertaal waarin dat soort printjes wordt aan-

© Erik Veldkamp

melen, voelde ik me eigenlijk een stuk beter. En het wakkert het enthousiasme voor het spelen alleen maar aan.”

Op dit moment werkt Tiehuis aan een MIDI-voetpedaal op basis van Arduino. Dat zijn kleine, programmeerbare computerprintjes. Hij maakt het pedaal als uitbreiding op zijn Kemper Player, die zelf maar drie voetschakelaars heeft. Het pedaal van Tiehuis heeft er zes, met RGB-ledjes en gestapelde layers, zodat

gestuurd. Vroeger puzzelde hij daar avonden op, nu doet hij het met AI erbij, en het resultaat bevalt hem uitstekend: “Het werkt ongelooflijk goed.” Hij zou het misschien zo op de markt kunnen brengen, zegt hij, “maar daar doe ik het niet voor.”

Ook dit proces kent overeenkomsten met gitaarspelen, ziet Tiehuis: het denken in protocollen, problemen herkennen en vervolgens aan de slag gaan met de oplossing.

“We gaan zien wat voor vragen er komen bij de workshop, net als bij improvisatie onderzoeken we samen. Ik ben benieuwd.”

Peter Tiehuis geeft een workshop tijdens Amsterdam Guitar Heaven, zaterdag 21 november 2026, Q-Factorij Amsterdam.

“Als je het hebt over topsport: Steve Vai is een atleet”

SLEEP TOKEN

SIGNATURE IV MONARKH™ SC & III PRO-MOD SAN DIMAS® BASS V

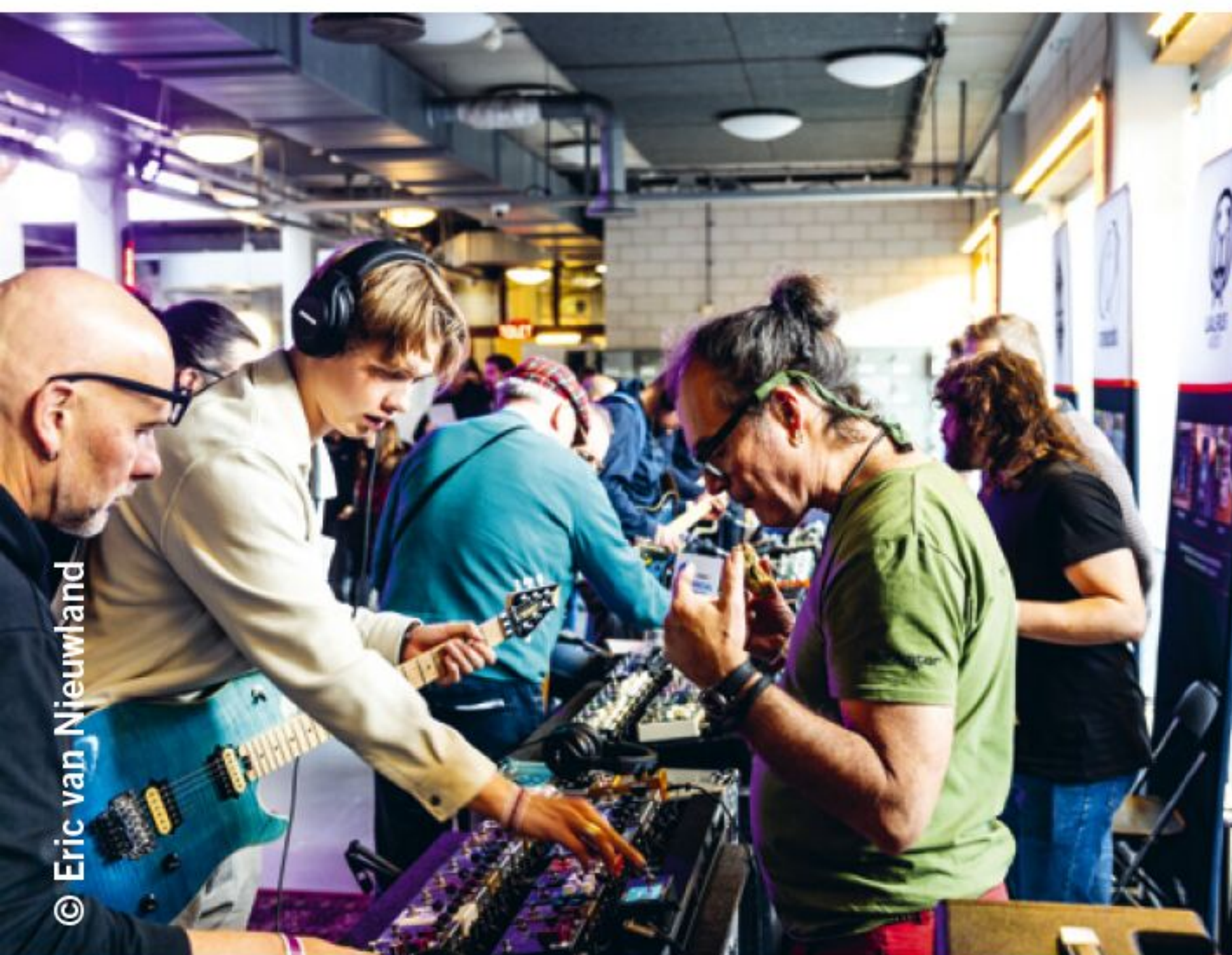
Jackson

SHOP NOW: [JACKSONGUITARS.COM/COLLECTIONS/SLEEP-TOKEN](https://www.jacksonguitars.com/collections/sleep-token)

©2026 Jackson/Charvel Manufacturing, Inc. All rights reserved.

CH **ARVEL**

Er komen mooie gitaarevenementen aan deze herfst, te beginnen met heel binnenkort Guitar Summit waar we partner van zijn (check Gitarist.nl!), vervolgens de Guitar Week in oktober, zie de volgende pagina's en tot slot op 21 november Amsterdam Guitar Heaven dat we met een aantal partners zelf organiseren.

21 november

Amsterdam Guitar Heaven

Met Gearshow Gitaar & Bas en het Workshopfestival

Met Amsterdam Guitar Heaven gaan we op naar de 10de editie! We hebben weer een mooie beurs in petto en een heel mooie reeks workshops, waarvan we de eerste hier bekend kunnen maken.

DE EERSTE NAMEN!

Peter Tiehuis

Zie het interview op de pagina's hiervoor

Alexandr Misko

Percussieve fingerstyle op zijn bijzondere Baton Rouge gitaar

Mark Tuinstra

Laat je inspireren door zijn Afrikaanse gitaarstijlen

Reinier Scheffer

Live-gitarist van BLØF, tevens gitarist bij Niels Geusebroek

Jordy Sanger

Briljante gitaarpartijen bij Nusantara Beat

Bertolf

Over de bluegrass van zijn nieuwe Bluefinger album

Neem vooral je bassist mee. Er zijn workshops van o.a. **Rinus Gerritsen & Jaimie van Hek** en **Barend Tromp**.

Houd voor deze dag onze site en socials in de gaten voor meer informatie

TICKETS

Tickets bestel je bij Ticketmaster via de QR-code hierbij. Ticketprijs € 20,- (dat is incl. servicekosten). Studenten en scholieren € 10,-. Met je ticket krijg je toegang tot zowel beurs als workshops.

Amsterdam Guitar Heaven
zaterdag 21 november
12:00-18:00, Q-Factory
gitarist.nl/events

ID:X

ADVANCED DSP MODELLING AMPLIFIERS

EVERY AMP YOU'VE EVER WANTED.

NOW WITH NAM

ID:X is the first combo amp to natively play Neural Amp Modeler captures, faithfully recreating iconic amp personalities.

TONE3000

Tone3000's open-source community gives you access to thousands of free NAM captures, from classic amps to custom rigs.

AUTOMATIC CAB MODE

When a NAM model is selected, Full Range Cab Mode engages automatically to ensure accurate playback of your capture.

@blackstarbenelux

Designed & Engineered
by Blackstar Amplification UK
Gedistribueerd door **FACE** - face.be

Blackstar[®]
AMPLIFICATION

the sound in your head

EXPLORE
NOW:

www.blackstaramps.com

SEGA: Guitar Week in Bergen op Zoom

Van 18 tot 23 oktober is het Guitar Week in Bergen op Zoom, met 18 oktober de Gitaardag in Het Markiezenhof met de hele dag workshops en 's avonds een concert in Gebouw-T om George Kooymans te eren, gevolgd op 23 oktober door een speciaal programma rondom Leif de Leeuw en zijn band, met als speciale gasten onder anderen Vedran Mircetic en Menno Gootjes. Met Gitarist zijn we partner van de Guitar Week.

SEGA: Gitaardag in Het Markiezenhof

De Guitar Week trapt af met de Gitaardag in stadspaleis Het Markiezenhof. Gitaristen van verschillende pluimage geven workshops, Q&A's en concerten. Een middag van kennis delen en ontdekken! De toegang is gratis. Het programma vind je binnenkort op gitarist.nl/events

zondag 18 oktober, vanaf 13:00, SEGA: Gitaardag in Het Markiezenhof, Bergen op Zoom SEGA: A Tribute to George Kooymans

De Sena European Guitar Award-organisatie lanceert een nieuw event; een eerbetoon aan de gitaristen die het DNA van het instrument voorgoed veranderden. Ieder jaar staat een overleden gitarist centraal die van grote betekenis is geweest voor de ont-

wikkeling van het instrument en voor generaties spelers daarna; een duik in het spel, de sound, de songs, de vernieuwing en de invloed van de gekozen gitarist.

De eerste editie staat in het teken van George Kooymans, een van de grondleggers van de Nederlandse rockmuziek. Met Golden Earring liet Kooymans zien dat een Nederlandse band kon uitgroeien tot een act van internationale betekenis. Als gitarist en componist stond hij mede aan de basis van een repertoire dat generaties muzikanten heeft beïnvloed. Hij groeide uit tot een icoon en een boegbeeld voor generaties Nederlandse gitaristen. Vanaf het moment dat hij als dertienjarige in Den Haag een band begon, liet hij zien waar talent, vakmanschap en een compromisloze liefde voor rock-'n-roll toe kunnen leiden. Met sterke songs, inventieve arrangementen, onvergetelijke gitaarhooks en heel veel

18-23 oktober

attitude speelde hij een bepalende rol in het enorme succes en de internationale uitstraling van Golden Earring. Daarmee zette hij niet alleen de Nederlandse rockmuziek op de kaart, maar inspireerde hij talloze muzikanten om hetzelfde te durven dromen.

George Kooymans heeft daarnaast een bijzondere plek in de geschiedenis van de SENA European Guitar Award. In 2012 ontving hij de toenmalige Eddy Christiani Award, de prijs die zich later ontwikkelde tot de Sena European Guitar Award, SEGA. Tijdens deze editie onderzoeken en vieren we zijn muzikale DNA: de gitarist, de songwriter, de pionier én de inspirator.

zondag 18 oktober, vanaf 20:00, SEGA: A Tribute to George Kooymans, Gebouw-T, Bergen op Zoom.
Tickets: gebouw-t.nl

SEGA: GUITAR NOW - featuring Leif de Leeuw

Een tweede nieuw onderdeel van de Guitar Week is Guitar Now: een belangrijke inspirator die een bijzondere bijdrage levert aan

© Simon van Leijen

Leif de Leeuw

© Eric van Nieuwland

Vedran Mircetic

het Nederlandse gitaarklimaat wordt in het zonnetje gezet. Deze editie staat in het teken van Leif de Leeuw. Samen met zijn band en verschillende gasten laat hij verschillende kanten van zijn indrukwekkende gitaaroeuvre horen; van zijn roots in de blues, zijn akoestische

spel met Sem Jansen, zijn sublieme slidespel tot zijn fusion chops en zijn grote liefde voor The Allman Brothers Band. Special guests zijn onder anderen Vedran Mircetic en Menno Gootjes.

Leif de Leeuw geldt als een van de meest toonaangevende gitaristen van zijn generatie in Nederland. Al op jonge leeftijd viel hij op: op zijn veertiende won

hij de Sena Young Talent Guitar Award, een prijs die hij vier jaar later opnieuw won in de hogere leeftijdscategorie. Onze lezers riepen hem meerdere malen uit tot Gitarist van het Jaar, terwijl hij ook nog eens jaar na jaar gekozen wordt tot beste blues(rock) gitarist van de Benelux.

Vrijdag 23 oktober, vanaf 20.00 uur. SEGA: Guitar Now - featuring Leif de Leeuw
Tickets: gebouw-t.nl

Menno Gootjes

SEGA European Guitar Award

Medeorganisator Jean-Paul Heck vindt de Tribute en de Guitar Now avonden een mooie aanvulling op de concerten die de Sena European Guitar Award-organisatie de afgelopen jaren organiseerde: "In het verleden is het ons gelukt om wereldsterren zoals Brian May, Slash, Joe Bonamassa, Walter Trout, Steve Vai, Joe Satriani, Steve Lukather, Tom Morello naar de award-avond te laten komen en dat zullen we ook blijven doen. Maar met deze nieuwe events eren we het verleden en kijken we tegelijk naar de toekomst. De uitreiking van een nieuwe SEGA European Guitar Award krijgt een afzonderlijk moment. Later maken we bekend wie Tom Morello opvolgt als winnaar."

magazines voor muzikanten

Losse nummers en abonnementen bestel je heel gemakkelijk in de webshop

muziekmagazines.nl

Gitarist

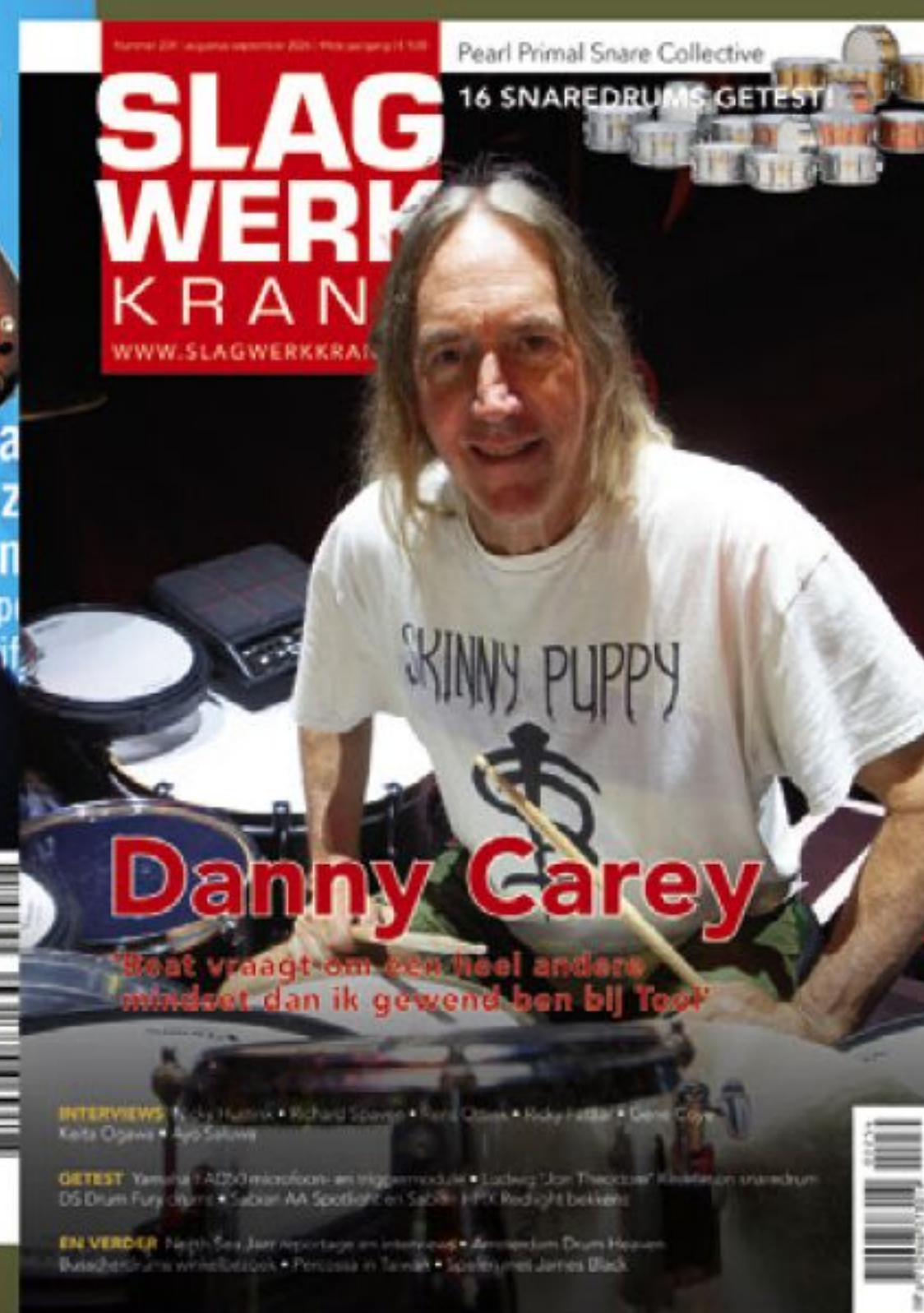
Maandblad voor de gitarist. Met tests van de nieuwste gitaren, versterkers, effecten en meer, inspirerende interviews met 's werelds beste gitaristen en workshops.

Slagwerkkrant

Magazine voor drummers en percussionisten

De Bassist

Kwartaalblad voor bassisten

Proefabonnementen € 13,⁹⁰

Jaarabonnementen vanaf € 25,⁹⁰

Losse edities € 9,⁵⁰

We sturen
alles op
zonder
verzendingkosten

“We fotografeerden de gitaren voor het boek en ik had duidelijke herinneringen bij elke gitaar. Toen ze terug in de koffer gingen, voelde het alsof ik dieren in een dierentuin stopte. De gitaren gingen weer leven en ik vond dat iemand ze elke dag zou moeten gebruiken. Zo begon het idee van een veiling.”

“Ik verkoop niet alles. Ik kreeg van Brian Ferry een Hagstrom die in het album For Your Pleasure van Roxy Music is afgebeeld, ik heb een Nile Rodgers Signature Strat, een Tele die ik van Chrissie Hynde kreeg. De Strat die ik van The Edge kreeg veil ik wel. Omdat die van een écht beroemde gitarist was, hoop ik dat hij veel geld opbrengt voor het goede doel.

“Ik ben nooit zuinig op gitaren. Ik leen ze uit, leg ze op de vloer of ik zet ze tegen een versterker. Gitaarstandaards en ik gaan niet goed samen. Ze zijn veiliger als ze tegen een versterker staan en ik vindt het er veel mooier uit zien, haha!”

“Ik zou zelf niet snel op gitaren bieden, hoewel ik de oxblood Les Paul van Jeff Beck graag had willen hebben. Ik ben dan ook echt een Jeff Beck-freak. De afgeragde '61 Strat van Rory Gallagher is een andere gitaar die ik zou willen hebben. Ik heb het geluk dat ik daar een paar keer op heb mogen spelen.”

“The Smiths zouden in '84 tekenen bij Sire Records. Ik vroeg de labelbaas over zijn tijd met The Stones in de sixties en hij maakte de fout door te vertellen dat hij vaak gitaren kocht voor Brian Jones. Ik vertelde dat we de deal alleen tekenden als hij een gitaar voor me kocht. We gingen naar een winkel waar ik verliefd werd op een '60 ES-335 die hij voor me kocht.”

“De kans is best groot dat de verzameling toch weer gaat groeien, haha! Maar wie zou me dat kwalijk nemen? Het is wel een mooi vooruitzicht. Ik hou een aantal gitaren en dat zijn gitaren die ik enorm waardeer.”

Johnny Marr

Johnny Marr (voorheen The Smiths) veilde op 17 september bijna honderd gitaren, effecten en versterkers, waarbij de opbrengst naar een goed doel ging. Was je budget niet toereikend? Zijn gitaarboek – net als de veiling Marr's Guitars geheten – is een 'must-have' voor gitaarliefebbers én betaalbaar. Johnny Marr aan het woord!

Tekst Jamie Dickson & Henry Yates Foto: Jessie Wild

NIEUW

Straight Up Strings

Engineered for Perfect String Balance

Snaren met optimaal afgestemde spanning, zodat iedere snaar maximaal bijdraagt aan een gebalanceerde klank.

snarenshop.nl

Exclusief verkooppartner voor de Benelux

Argon 15 H • 4751 XC Oud Gastel • Tel.: 0165-395195

Gitarist Adverteerdersindex

Amsterdam Guitar Heaven	43
Charvel	59
Dijkman Muziek	66
EMD/Crafter	67
Face/Blackstar	61
Fender	68
Gitaarschool Apeldoorn	66
Guitar Shop Delft	66
HTD/Orange	23
Homestead	66
Kees Dee	66
Lefty Guitars	66
Lord of the Strings	66
Music Store	02
Muziekmagazines.nl	64
PRS	03
SnarenShop	66
Taylor	33
TFOA	66
The Fendershop	66

Mainstreet Een winkel met uitsluitend Fender producten Ook voor reparaties www.gitaar.nl

de Fender shop

Voorburggracht 70, Zuid-Scharwoude, Tel 0226 31 70 45

LeftyGuitars
the Ultimate choice in lefthanded guitars & basses

3-2580 Peulis (Putte) - Belgium
Tel.: +32 (0)473 52.69.48
E-mail: patrick@leftyguitars.be www.leftyguitars.be

DIJKMAN MUZIEK
AMSTERDAM - ALKMAAR

dijkmanmuziek.nl

The Fellowship
OF ACOUSTICS

Fine, vintage & rare guitars

Dedemsvaart | 0523-232205 | www.tfoa.eu

Homestead
CUSTOM MADE

YOUR CHOICE,
YOUR SOUND, YOUR GUITAR

www.homestead-guitars.com

Guitar Shop Delft • Nieuwe Langendijk 15 • 2611 VG Delft

guitar shop delft

Gitaar speciaalzaak voor akoestische- en elektrische (bas)gitaren en versterkers. Tevens onderhoud, modificatie en reparatie van gitaren en versterkers.

015 - 212 98 95 • www.guitarshopdelft.nl • info@guitarshopdelft.nl

LORD OF THE STRINGS

europa's online snarenspecialist

t. +31 (0)33 453 74 16
www.lordofthestrings.com

Kees Dee
EST. 1987

WWW.KEESDEE.NL

Amersfoort 033-4655355

Gitaarles voor iedereen

Gitaarschool

APELDOORN

www.gitaarschoolapeldoorn.nl

CRAFTER[®]
SINCE 1972

VINTERA® III

VINTAGE STYLE FOR THE MODERN ERA.

Nate Amos from Water From Your Eyes plays the VINTERA III Mid '60s Jaguar® in Shell Pink.

Fender®

The One. For All.

©2026 Fender Musical Instruments Corporation. All Rights Reserved.